

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΑΣΤΕΡΟΜΑΝΙΑ

Εδώ που το κουτόχορτον θάλλει έν άφθονία ένδημική κατήντησεν ή άστερομανία. Μ' αυτό δέν λέμε θέβαια τίποτε τό άπόρρητον άλλ' όσο πάει τό κακό φθάνει στο άπροχώρητον. Κάθε κυρία ή δεσποινίς, ή δούλα ή κοθόνι πάντοτε κάποιον λαχταρά που παίζει στην όθονη. Οι νεαροί της εποχής έχουν ως πρότυπον των έναν μεγάλο γόητα

καί τόν μιμούνται άνόητα σε κάθε φερόμινόν των. Καπνίζουν, διαπλύνονται, διαφώνουν τό γιακά τω θρίουν και έρωτεύονται, όπως τ'ι τ'ιθαλά των. Καί έτσι κατήντησε ή Έλλάς έκ τσών άνοησιών τό Χόλλυγουντ... Ιμιτασιόν.

Άσπρη ποζάρει ό καθείς προφίλ άλλα κι' άν φάς άν κι' είνε σχεδόν πάντοτε άστέρτας δίχως τό... άσ

Τά θήλεα έλύσσαζαν. Δέν θάδρετε γυναίκα πού νά μη έχη έραστάς... σκιώδεις πέντε, δέκα... Όλες τών άνειρεύονται άγκάλη ένός άστέρτας, καί έκκατήντησε γι' αυτές σκιά παρλάν ό έρωας. Τού καπνοπώλη ή Λίλη λατρεύει τόν Κιεπούρα

Τόν περιμένει για νάρθη κι' άφού μαζί του παντρευθή νά ζούν... πουλώντας πούρα.

Τό μοδιστρόνι ή Λενιώ τάχει δηλώσει σσθαρά θά πάρη μόνο όποιον μοιάζει με τόν Γκαρά. Ματαιώς ένας νεαρός της λέει: «Λενιώ ζήλευσ, άσ' τόν Γκαρά άφού κι' έγώ σ' ένα... Γ. κ. α. ρ. α. ζ. (δουλεύω)».

Μά ή Λενιώ άμετάπηστη λατρεύει τόν Άνρύ της άπ' ός μονάχα αυτός είνε τό φαβορί της. Μιά νέα γοητευτική κι' άριστοκράτης σούπερ ποθεί τόν Γκαρά Κούπερ.

Καί άλλη μία χοντρόμερη λατρεύει τόν Μοντγκόμερ.

Η βλαχοπούλα ή Άργυρά έδήλωσε: «Άε, άει πώς τόνε λιγουρεύομαι καλέ, τόν Χάνς Γιαρά!» Σε μία ροδοκόκκινη κοπέλα άπ' τά Μεσόγεια ματαίως της έτάξανε άνώγια και κατώγια, για νά δειθή νά παντρευθή. Άπ' τη του έπτε: «Πρίτς έγώ μονάχα λαχταρά τόν Βίλλυ μου τό φρίτς. Καί τί θά πη πώς άπό μέ είνε μακριά μου μιλία; Βίλλυ άφού τόν λέγουνε μπορεί νάιναι άπ' τά... Βίλ. (λίαν)».

Άλήθεια στην πρωτεύουσα μά και στην έπαρχία οι νεαρές σ' έρωτική μεθούν σκιαμαχία. Δίχως νά ιδούνε τίποτε τά μάτια τών γειτόνων των, κάθε θραδάκι σπασχράντα σκοτάδια τών κοιτώνων (των), διαλισθαίνουν σιωπηλά τού σινεμά οι γόητες...

Αυτές τούς υποδέχονται άπόητες, και τούς καλούν σ' έρωτικά ταξίδια θεοπάλασά. Έκείνοι άπλώς χαμογελούν και σιγολέν: «Κατά- (λάσας)».

Κι' άφού άπ' τη σύγκληση διακρύβουν εδουλειδώς προσπαθούν νά τις παρηγορήσουν. «Α τί στυγνή άνειπωση λαχταριστών καυμών. Η μία σφίγγει αλδέρμα τόν Ζάν Πιέρ Ξιμόν. Η Νταίζή μέσα σε πρί σικ μεταξικό νεύσιμγιέ άναστενάζει ως δέχεται τά χάδια τού Μπουαγέ. Η Νόρα μ' ένα φόρεμα έξόχως έξαντρίκ άνοίγει την άγκάλη της στον Πάουελ τόν Ντίκ. Κι' ή Μαίρη πού έχει διάφορα γούστα άπό τάς άλλας λατρεύει τόν άρενέωπον τόν Μπίρρυ τόν Ουάλλας.

Κάποια άλλη πάλι πιστεύει ότι δέ θάταν άδύνατο νά απαγάγη τόν Βίλλυ Φοίτς

Πώς παρασύρει τού έρωτος όρμητικός ό ρούς! Η νύχτα έτσι διέρχεται με πόθους φλογερούς. Η μία με τόν Πιέρ Μιλανσάρ ή με τόν Φόρστ τόν Βίλλυ

μια τρίτη με τόν Σάρλ Βανέλ έρίσκει στο Στρο- (φύλι) και τόν φωνάζει τριφερά: «Γλυκειέ μπουλούκο Κάφ- (λας),

ό νεαρός της γειτονιάς κοιμάται με την Πάρλα. Ο Νιόνιος ό μπαλωματής πούιναι παιδί τζιζάνι κι' έχει σαλεπιτζιδικο είς τού Ψυρή έγγυός επάνω σε πολυτελές ντιζάνι έκφράζει την άγάπη του στη Λίλιαν την Γκός

Ο Τάσος ό πασατεμπάς ή άλλως Τσακαστούκας πού λές συναναστρέφεται με δούκας και στα σουρπράζ της γειτονιάς πάντοτε προηγείται έρωτα έχει με την Ήλμη την γόησσα Μπριγκίτε. Με πάθος πρός τούς φίλους του γι' αυτήν διαρκώς (παράγει).

Τό θράδυ σάν την σκέπτεται σφίγγει ένα μαξιλάρι, και στο σσορπιασμά του αυτό δέν παίρνει διόλου (κάσο) πώς ή μνηστή του ή Λενιώ τόν άπατά με τόν Ξανθό τόν Φραίλιχ τόν Γουστ- πού κάθε θράδυ τόν φιλά με τό στανιόν...

Έτσι πού λέτε φίλτατοι τά άρρενα τά θήλεα άπ' τούς άστέρτας έχουνε ξελογιασθή άνήλεα. Η μία άνειρεύεται νά πάρη τόν Νοδάρρο και νάχη —για ρεζέρβα της— τόν Μπάρρυμορ... (κουμπάρο).

Μια άλλη έχει πόθον της —άκου κόσμε και γέλα— μοιραία νά γίνη ή άφορμή νά πάρη θέλοντας και μη ό Ζάν Μυρά διαζύγιο άπό την Άνναμπελλά. Μια άλλη νέα Έλεγε προχθές σε μία της φίλη «Άχ, πώς λατρεύω, Καίτη μου, τόν Μπεζαμίνο Τζίλι

Καί κείνος, είμαι δέβαιη θά μ' εύρισκε ώραία και θά γυρίζαμε μαζί στο Ζάππειο παρέα. Άλλ' έλα πού είμ' έδώ μακριά κι' αυτός άπό άνάγκη άνέχεται ως παρτεναίρ την Καίτη την φόν Νάγκου. Η Νίτσα ή άνδροπρετής πού κρύβει λίγα χρόνια την Νήτριχ έμοιασε πολύ και είς τούς δρόμους άπειλεί νά δώη... με παντάλωνα. Καί ή Γιαννούλα ή Άνις πού είνε άστερομανής

θά κάμη όλες τις φίλες της νά σκάσουν άπό ζήλειαν διότι τό στυλ άπέκτησε της Χάρβεη της Λίλιαν. Έπειτα είνε ή Νινόν ή διασημή κοκεττά. Νομίζει ότι της Νταριέ έχει την σιλουέττα. Τό ότι μοιάζει της Νταριέ αυτό είνε φανερό μονάχα πού έλάχιστα θυμίζει... τόν Χοντρό. Η Μαρίγνι τού κανατά πού άνάγει σάν την Ισκα λέει πώς μοιάζει με την Γκάλ την γόησσα Φρανσί (σκα).

Όλες κι' όλοι έχουνε λίγο πολύ τή θίδα τους. Πρό της θθόνης σπεύδουνε κι' άπλάνουν την άριδα (τους). Καί ζούν έν μέσο γοησιών και πανωραίων γοήτων τού σινεμά κατήντησε, πού λέτε, τό φαί των. Άλλά τά φοδερά δεινά τών νέων άστεροφίλων θά σάς τά συνεχίσωμεν στο προεχές μας φύλλον

ΟΙ ΔΥΟ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΓΚΕΣ

Η μία άνειρεύεται νά ειχε θαύμαστ'ι τις τόν Μωρίς Σεβαλιέ

Η άλλη φαντάζεται πως ξελογιάσε τόν δούλο της Μπριγκίτε Ήλμη

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
3

Αθήναι 24 Ιουλίου 1937
Αριθ. φύλλου 44

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτική άνασκόπησης
Έξωτερικόν Δελτίον
Τού κ. Σπ. Παπαλουκά

Μαρκόνι: ό μάγος τού αϊώνος μας.
Μία σκιαγραφία τού μεγάλου έφευρέτου.

Κρασοκατάνυξις
Διήγημα τού κ. Π. Νιρβάνα

Ένας παραπάνω
Ανέκδοτη νουθέλλια τού Λουίτζι Πιραντέλλο κατά μετάφρασιν τού κ. Μιχ. Κόκκαλη.

Περί κοινής ήσυχίας
Τού κ. Τιμ. Μωραϊτίνη

Τό άμπελί τού κοριτσιού.
Τού κ. Σπ. Μελά

Υβέτ Μικάλεο
Τού κ. Όρσητή Λάσκου

Κάτω τά σακκάκια!
Εύθυμογράφημα τού κ. Δ. Ψοθά.

Γκαμπριέλ Πιερόν
Ο συνθέτης πού εξέλιπε
Τού κ. Μιχ. Κυριακίδη

Άράδιασμα λέξεων
Διήγημα τού κ. Δ. Βουτυρά

10 νυνάικες με 400 δι-
σεκατομμύρια.
Οι πύο πλούσιες νέες της Α-
μερικής.

Η «Ηλέκτρα» τού Σο-
φοκλέους.
Τού κ. Χρ. Άγγελομάτη

Πώς νά κάμετε ννωρι-
μίες.
Εύθυμογράφημα τού κ. Α-
σημ. Γιαλαμά.

Κυνηγώντας οίδια
Δραματική άφήγησις Άγ-
γλου έξερευνητού.

«Γιατί πάντοτε νικώ»
Συνέντευξις με τόν Τζιμ Λόν-
τον.

Οι άρχαιοι έπαίζαν πο-
δόσφαιρο!
Τού καθηγητού της Φυσικής
Άγωγής κ. Τάκη Σακελλα-
ρίου.

Τό ρεπορτάζ της μόδας, διη-
γήματα, εύθυμη σελις, έγκυ-
ριαστικά περίεργα, μυθε-
γήματα και πλούσια ει-
κονογραφίσεις.
Εκτίσα τού κ. Μιν. Γαλλιά

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Δουλειές με φούντες!

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΤΑΠΛΗΘΥΝΤΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΧΟΛΕΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ

Αθηναϊκή Ζωή

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ
Ο ΧΑΡΥ ΜΠΩΡ...
ΕΓΙΝΕ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ!

Ο πλανόδιος όποροπώλης έσάθη έκ-
θαμβος πρό τών πολυχρώμων όφεις τού
λαϊκού κινηματογράφου. Οί φωτογραφίες
τού έφιππου κάου - μπού Κέν Μάινερ, οί
προκλητικές κινήσεις τής Βαρβάρας Στάν-
κουϊκ και κυρίως τό γλυκό χαμόγελο τής
'Ανναμπέλας τόν είχαν ένδομύχως ουγκί
νιώσει.

— 'Ε! ρέ κόμματος! 'Ε! ρέ κόμμε κο-
πέλλα! Μπουκιά και ουγκύριο! 'Ιδια εί-
νε μέ τή Ρηνιώ τού Μπιθούμπρη! Έμονο-
λογούσε.

— Ποιά Ρηνιώ τού Μπιθούμπρη; τόν δι-
έκοψε κάποιος περαστικός γνώστος του
και γνώστας ώς φαίνεται τών μουσικών
τής έδόξης τέχνης. Αυτή είναι ή 'Αννα-
μπέλα τού έργου 'Νύκτες Μόσχα'. Δεν
τό είδες;

— 'Α! μπά!

— Μπά κακό χρόνο νάχης. Μωρέ μόνον
τούτος δεν τό είδε και έδειξε εις τόν
άποδολωμένο νανάθό τού ύποζυγίου τού
Ένα γαϊδουράκι φορτωμένο ροδάκια.

'Η ύβρις ήτο δεινή και δια να άποπλά-
νι ή ύβριση τού στίγμα είσήλαε άμέ-
σως στό σινεμά έννι εις τούς τέσσαρες
δρόμους εγκατέλειπε ζώων και έμπο-
ρεύμα. Έκει παρκολληθήσε τας δραμα-
τικές όφεις τού φίλου και έπειδή δεν
άντελήθη τίποτε, εξαλειφθί τούσαν όσον
έναν έπινε δέκα όκάδες άκράτου όνου,
όταν όμως ή πρωταγωνίστρια Χάρυ Μπώρ
— δια να κινώσθι τήν κυλιόππτα πού τού
έταίσε ή μινιοτή τού -τώρανιν' έξω ακο-
ρύνοντας στό πι και φι ξένη τίς λυγε-
ρές τσιγγάνες και μπαλαρίτσες, ένθεου-
οισόθη, έρριξε τό κοχύριου τού φίλου και
όρισε να φωνάζη!

— Γεία σου Ρουμέλι! Γεία σου άθάνα-
τη και μαρτυροκαταπνέμενη Ρουμέληνη!

Ποίαν σκέϊν τώρα είχε ή Ρουμέλη μέ
τά έπι τής όθνης διαδρομίζόμενα ήτο
μουσικιον, τό όποιον άνελαβε να έξι-
χνισόρ ή προτρέφας διευθυντής τού κι-
νηματογράφου:

— Τι έχεις, χριστιανέ μου, και φωνά-
ζεις; τόν έρώτησε.

— Τι έχω; Τι έχω; Δεν τάδεκα λοιπόν!
Δέν είδες τί χορό σοοκάνε ό γέρος, 'Αλ-
λά 'Ηφαίστο κόκκαλο γερό κόκκαλο, άνε-
στό χοριό μου και άποτεινόμενος έκ-
νέου πρός τή Ινδοσία τού πού έστριβε
φιλορέσκας τή μουσικάκια τού ως να έ-
λεγε 'Μερόι μερόι, μερόι!' έβηκόλου-
θισε τάς ζητυκραγίες. Μπράβω, γέρο,
χιλία χρόνια να μού ζήσης, Ρουμέλη-
νη! 'Αντε τώρα, σύρε και τόν καλομα-
τιανό!! 'Αν...

Πριν ή έκπληρωθί όμως και ή έπιθυ-
μία του αυτή άντηράγη από δύο βλοσυ-
ρούς ταξιδέτας και εύρέθη εις τόν πεζο-
δρόμο. 'Έκει νέα συμφορά τόν περιέ-
νε. Μερικά χαμίνια είχανε τσιμπούσι μέ
τό έμπόρεμά του.

— Βρέ μοσκορόδες! τούς έφώναζε έ-
ξαλλος. Τα ροδάκια μου τράτε;

— Μπά! Μπά! τού άπαντούσαν χαχανι-
ζόντα έκείνα. Δικό σου είναι τού -πάρμα!
Μεις νομίσαιμε πώς ήτο τού Δημόσιου!
Και έπειδή έννομισαν πώς ήτο τού Δημό-
σιου τó έρριμαζαν.

ΤΗΛ. ΓΑΡΙΟΣ

Τό καθανάγκω άπογκροτήματα είναι ά-
πειρα τώρα στην 'Ελλάδα και παράγον
όλόνα νέα κομμάτια.

Οί ('χαβάγιες') χαλούν κόσμου

‘Η Χονολουλου στην ‘Αθήνα

Κιθάρες, έρωας και μεράκι

'Η χαβάγια, τó έξωτικό αυτό όργανο
πού άποδίδει τόσο πιστά τόν έρωτικό
παλμό, τó κλάμα και τó θρήνο, τó ρω-
μαντικό αυτό όργανο, μέσ πρέβει άπ' τó
νύχι τής άρμονίας τών λουλουδιών και
τού έρωτισμού: τήν Χονολουλου. Έκει
πρωτάρχισαν οί νότες τής χαβάγιας να
συγκινούν τίς εύαίσθητες καρδιές και
να τίς κάνουν να νοιώθουν ήδονικό με-
θύσι κάτω από τó άσημένιο φεγγάρι και
πλάϊ στα μυρωμένα τροπικά λουλούδια
τού Ειρηνικού.

Τελευταία, τó έξωτικό αυτό όργανο
τέλν τρωπικών χωρών μάς ήρθε και στην
'Αθήνα. Κι' άμέσως όλοι τού... ρικτι-
καν! 'Η χαβάγια πού είναι ως γνωστόν...
άδελφή τής κιθάρας, άρχισε να έκτοπιζή
σιγά - σιγά τó άπαράμιτο... έξάρτημα
τών έρωτευμένων μας, τήν κιθάρα, κι'
άρχισε να τής παίρνι κι' όλας τίς θέσι.
Αυτό έγινε στην όρχη, τότε πού θέλουν
τήν χαβάγια για έσολών. Κατόνι κατά-
λαβαν πώς τó νέο όργανο άδ ήταν κα-
λύτερο άν είχε... συνέρνασία μέ τήν κι-
θάρα. Κι' έτσι, έννιμένας λοιπόν στην
ζωή και στόν... θάνατο ξεκίνησαν και γιά
τήν κατάρκτη τών 'Αθηνάϊων. Και τό κα-
τώρωςαν μία χαρά!

Τώρα δεν υπάρχει νέος έρωτευμένος
πού να μην κάνει σερενάτα στην καλή
του μέ τó όργανο τών τροπικών χωρών,
τήν χαβάγια. Τά παρθεύρια τών ύψαιων
καί... μ' ή κοριτσιών μετά τή μεσανύκτια
μιασανόλουν κι' ένα ξεμολαχμένο άπ'
τόν ύπνο προσωπικά προσβάλλει τροπα-
λιά γιά να δη ποιά καρδιά απαράξει και
πονάει κάτω από τó παροδύρι τής, συν-
τρεφόμενης άπό τó ρωμαντικό ντυμέ-
τι, χαβάγιας-κάρδας... Πάσες εύαίσθη-
τες ψυχές κοριτσιών δεν ριγνόν άπό συ-
κίνησι στο άκουσμα τών άπαιλόπων νο-
τών τής όνειρευμένης χαβάγιας... Και
πόσα ματάκια δεν δακρύζουν μέ τόν
μακροσυρτό, ρωμαντικό σκούθ, τó γιο-
μάτο νοσταλγία και γοητεία και χόρι...
Μά και πόσα όρνια ρωμάντζα δεν έχουν
πλεχθί μέ τήν... μεσολάβησι τής χαβά-
γιας! 'Ας τά νομίζετε τή κοριτοία μας
κρόντερα. Στο βάθος τής ψυχής τους
κρούουν ρωμαντισμό. Γι' αυτό και πούλ
εύκολα συγκινούνται άπό μία όρνια μου-
σική έκτέλεσι, άπό μία έξωτική συνθεσι,
άπό ένα ρωμαντικό ταγκό χαβάγιας...

Στό ρωμαντικό αυτό ντυμέτιο κιθάρας
—χαβάγιας πρόσσεσαν οί λίγο κι' όλλα
όργανα: τó πιάντζο και τó γιοκουλάκι
κι' έκαναν ολόκληρες χαδανέζικες
όρχηστρες. 'Αργότερα — τώρα τε-
λευταίως—πρόσσεσαν άκόμα και άκκορν-
τέον, παντονέον, ή ψωμορένικες κι'
έτσι μάς παρουσιάζαν πλήρεις άργεντι-
νικές όρχηστρες.

Άπό τούς πρώτους όν ένέφεανσαν
τήν χαβάγια στην 'Ελλάδα είναι ή 'Αριστ.
Δημητρίου άπό τήν Κύπρω, και ή διαμέ-
νικη καλλιτέχνης μέ τó πολυσύνθετο
τολέντο, ή Κώστας ή Μπέζος.

Ποιος θα ξεκάρη τήν 'Ιννούρη, τó
ώραιο αυτό τραγουδάκι τού Μπέζου, τήν
'Ιστομπαύλη ή τήν μεγάλη ήμιορνια
τού Τάσου Βάμπρη (πρώτος ταξιδιόκι στη
Χονολουλου); 'Επειτα ή Γιώργης ή Μα-
κρης, ή συνθέτης τής 'Επινονοπούλας',
τής 'Μπάτας' κλπ. και άμέσως ή Ζοζέφ
Κορίνθιος μέ τά μεγάλα 'σουζέ'. Τώρα
ή Γιάννης Βέλλας, ή νέος συνθέτης μέ
τίς πολλές επιτυχίες. 'Όλοι αυτοί είναι
γνωστοί και συμπαθείς στό πανελλήνιο,
πού τούς άγαπά και τούς θαυμάζει.

Τό καθανάγκω άπογκροτήματα είναι ά-
πειρα τώρα στην 'Ελλάδα και παράγον
όλόνα νέα κομμάτια.

Τί γρφόουν οί... Χαδανέζοι μας; 'Ότι
θέλετε: Φέε - τρέτ - πρό παντός φέε!
—ρούμπες, βάλε, λίγο ταγκό και λιγότε-
ρες σερενάτες. Συνήθως γράφουν εύθυ-
μα τραγουδάκια, τά περισσότερα τών ό-
ποιων έλαιοκύνονται. Συνήθως, τήν έμ-
νευσή τους τί ζητούν οί... έξωτικά και
τίς πιο πολλές φορές οί άπιδανα πράγ-
ματα. Σεκάστε τó 'Χπιν - Χοπ' ή τó
'Τπιν τόν!' — πρόσ Θεού! Μην προσέ-
σετε... στή!—τού Μπέζου; Τό τελευ-
ταίο μάλιστα έγινε χάρις στη λαοφιλή
του όπως είναι γνωστόν και μάγκα... πα-
νωτό!

Στό στυλ τού 'Τπιν - Τόν' έγράψαν
έκτοτε πολλά τραγουδάκια:

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ
Η ΠΥΡΠΟΛΗΣΙΣ
Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΖΕΣΤΗΣ

'Αθηναϊκό καλοκαίρι, καμίνι, λαύρα,
σκόνη, θόρυβος, έννευρισμός... Είναι ά-
δύνατο νάναπνεύσει κανείς, φωτιά στους
πνεύμονες, φωτιά ό,τι πάση κανείς, ό,τι
πιφί, όπου κι' άν, 'αθίρη, όπου κι' άν
σταθή.

Ταλαιπωρημένοι, ξεθεωμένοι, ξεδιω-
μένοι, κούδριοι, μισοπεθαμένοι, οί άν-
θρωποι περπατούν στους δρόμους σαν
ύπνοδωτοι. Είναι σαν φονισμένοι άπ'
αυτόν τόν λιθαργικό ήλιο, πού άνάβει
τά πάντα, στομάχι, τήν δραστηριότητα,
ταλακάνει τά νευρά, λιγιδάζει τά που-
κάμια, μουσκεύει άξιοθήρητα τά κε-
φάλια και άπ' έξω κι' άπ' μέσα.

Πού βρισκόμαστε; Στην κόλασι; Ποιοί
μυστηριώδεις υπάλληλοι τής βράζουσας
τά τά όόρατα καζάνια κάτω από τά πό-
δια μας, και μεταβάλλουν τήν πόλι σ' έ-
να πελώριο φούρνο, όπου ψήνουν τά
σπίτια, οί άνθρωποι, τά τράμ σαν άρνάκι
μέ παστακία... στο τέρπιστο ταψί τού ά-
θηναϊκού λεκανοπέδιου;

Οί διαβάτοι δικώς να γνωρίζονται ρί-
χνουν ή ένας στον άλλον βλέμματα έ-
σχάτης άπογνώσεως. 'Η καλημέρα τών
είνε ένα φλογερόν 'ούθ'. Και τó βλέμ-
μα των γεμάτο βωδών άπελπίσιαν σάς
άπευθύνει τήν έρώτησι:

— Μά τί έφτίξαμε λοιπόν γι' αυτό τó
ψήσιμο;

Κι' όμως τó άθηναϊκό καλοκαίρι, αυτό
τό άπαισι, τó φλογερό, τó δαντικό έχει
τίς χάρες του... Μάς είναι άπαράμιτο
μαρτύριο. Δίκως αυτό, πώς θα νοιώθαμε
τόσο βαθεία τή γοητεία τής καλοκαιρι-
νής νύκτας πού είναι, γιά να θυμηθί τόν
'Αραβό πονητή, 'θερμή σαν ένα νέο με-
λαχροινό κορίτσι; 'Η ήμέρα σόνει μέ
χρωματισμούς άποθέσεως πάνω άπό
τήν έλεγχομένη πόλι. 'Ο ήλιος γίνεται έ-
να φανταστικό πυροτέχνημα, προτού
σβύση στο νερά τού Σαρωνικού. Τότε
άκριώς ξεκύνεται ένα άνεπαίσιθο αε-
ράκι, μία ύποψια αύρας πού στό μάτια
τών 'Αθηνάϊων, μετά τήν ολόήμερη πυρ-
πόλησι, προσομβάσει τάς διαστάσεις θυ-
έλλης αιδητικής στέπης. Τότε ξεκύνει-
ται ή κόσμος έξω στους δρόμους, στους
ύποαίθριους κινηματογράφους, στό κέν-
τρο. Είναι μία όμορφη έπείλασι έκ τόνον
βριάμβου. 'Η άμυνα κατά τών ήλιακών
φλογερόλων έπέφερε άποτελέσματα. 'Ο
μέγας πυρπολητής έπήγε να πνιγί κα-
ποκνήμενος στο θάλασσο. Και οί πολιορ-
κόμενοι νικητά βγαίνουν άπό άπολύ-
σουν τó άθηναϊκό βράδυ, τó φεγγάρι,
τά φώτα τών κέντρων, τήν ρωμαντική πι-
περιά τού Ζαππείου, τó σκοτάδι τού Μου-
σειου, τήν φαντασμαγορία τού Φαλήρου,
πού άποκοιμίζει στην δροσερή άγκαλιά
του τήν φωταγωγημένη πόλι, ή όποια
πανηγυρίζει, τήν δωδεκάωρη άπολύτρω-
σι τής από τήν άμειλική πυρκαϊά τού
καύσιματος.

ΣΠΓΜΑ

—'Αχ, κυρία, έχασα τó μορό...
—Δέν είδοποιέσαι κανένα άστυφύ-
λακο;
—Μά άκριώς γι' αυτό τάχασαι; μι-
λούσα τόσην ώρα μ' έναν άστυφύλακα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Γραφεία Σταδίου 23
Τυπογραφ. Ρ. Παλαϊδίου 2
ΤΗΛΕΦ.) Γραφείων 31909
Τυπογραφ. 28622

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ
Η ΚΟΙΝΗ
ΗΣΥΧΙΑ
ΤΟΥ Κ. ΤΙΜ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ

Οί περισσότερες αυτοκτονίες έχουν
ως αίτιαν τήν νευρασθένειαν, αύριον θα
έχουν ως αίτιαν τήν παραφροσύνην. Πώς
τό θέλετε, είναι άδύνατον να μη τραε-
λαθούμε μέ τó πανδαμίοιο αυτό τών τε-
λευταίων χρόνων, πού λέγεται ζωή τών
πόλεων.

'Όταν έμιλούσαμε άλλοτε γιά τόν πα-
λυθούσαν και πολυτάραχον δρόμον έν-
νοούσαμεν, άπλούστατα, τήν άειμνηστον
ζυλινην ρόδα τής άθηναϊκής 'καρρό-
τας' πού έτριζε κυλιόμενη έπάνω εις
τό ξηρόν έδαφος. Αί γνώσεις μας περί
θούρδου δεν έξετείνοντο ποτέ πέραν
τού κρότου αυτού. Και άνομαζάμεν 'τά-
ραχον' και 'σεισμόν' και 'παταγώδη
κρότον' κάθε δυσάρεστον ήχον. 'Όποτε
να συγκρινέται τόν θούρδον έκείνον μέ
τόν σμηρινόν.

Τά Χαυτεία τής έποχής έκείνης θα ά-
ναπαρασταθούν εις τήν φαντασίαν σας
ως τόπος γαλήνης, σιωπής και ήνου, τόν
όποιον διατράσσει τότε - τότε ή νυστα-
λέα και γεμάτη από άθυμία φωνή τού
πλανούδιου καλυοτρίτζι. 'Ο κρότος τών
τροχών τής άμάζης θα σάς ένθυσση ή
παλόν θούρδον μετάδεξι και τά τράμ τού
Βυτιού θα περάσουν έμπρός σας μέ τόν
έλαστον τραγμόν έπικού φύλλου. Αυτή
ήτο ή πόλις, τήν όποιαν ή γνινια μας
έννοούσε να άνομάζη 'πολυθούρδον'.
'Αλλ' άν ήτο πολυθούρδους ή πόλις έκεί-
νη τού ένός τροχού και τού ένός κου-
λουτρίτζι, τί είναι ή πόλις αυτή, εις τήν
όποιαν ή κρότος ναίνεται νυχθημέρον
και όπου τά κλάζον τών αυτοκινήτων, οί
σμηρπάλες πού σκακούν, ή ρόδες πού
κόβουν, τά κρούοντα τών τράμ πού λυ-
σάνε, οί κομμένες τής πυροσβεστικής
άντλίας, πού κτυπούν σαν δαιμονιομέ-
νες, οί φωνές και τά ξελαρυγγίσματα τών
παντός είδους πλανούδιων πωλητών,
άπο τελόν τών τρομερών και άνευ τέλους
συνταρακτικών συναυλιών τής καθήμε-
νης ζωής; 'Η πόλις αυτή, κύριε, είναι
φρενοκομείο, σάς άπαντ; ή άλλος. 'Αλ-
λά δεν είναι φρενοκομείο, όχι!

Εις τά φρενοκομεία βασίλειει μεγαλύ-
τέρα ήσυχια. Και άν ύπάρχη κανείς άή-
συχος άσθενής τόν άπομονώσουν. Έδώ
πώς θα άπομονώσετε τó ταξί ή τόν ξε-
λαρυγγίζόμενον πωλητήν; Και πώς θα
φωμώσετε τήν σμηρπάλην πού έννοι
νά σκάξη δεκάκις τής ήμέρας; Και πώς
θα έπιβάλλετε σιωπήν εις τίς σειρήνες
τών διαφόρων επιδακνών, φορητών, συγ-
κοινωνίας και πολυτελείας;

'Εν τούτοις ύπάρχει νόμος περί ήσυ-
χίας και τάδεως. 'Ο νομοθέτης λαθών ύπ
όψιν ότι ή ήσυχια είναι άγαθόν, έπί τού
όποιου έχουν δικαίωμα όλοι οί άνθρω-
ποι, έψήφισε νόμον άσφαλίζοντα τó άγα-
θόν αυτό. Και είναι: 'Πίς διατράσσουν
τήν κοινήν ήσυχίαν συλλαμβάνεται
κλπ...'. 'Αλλ' ίδού, λοιπόν ότι έν τροχο-
φόρον είσώρμησεν εις τήν πόλιν και ή-
ρως διατράσσει τήν κοινήν ήσυχίαν
— Και γιάτí δεν κληρονομήσει μέ τίς
στρίγγλικες φωνές του. Διατί δεν
συλλαμβάνεται κλπ.;

Και όμως άνθρωπος πυροβολήσας ά-
παξ εις τόν άέρα, ώδηγήθη εις τó τιμήμα
ως διατράσας... τήν ήσυχίαν!

Τήν ίδιαν στιγμήν δέκα σμηρπάλες έ-
σκασαν μέ τρομακτικών κρότον. Ούδεις
τής ένόηλσεν. 'Ετερος άνθρωπος, φλε-
γόμενος άπό έρωτικό πάθος, έσάθη
ύπό ένα παρθεύρον και έτραγουδούσε.
Τό όργανον τής τάδεως έπλησίασε, έθε-
σε τήν χειρά εις τόν νιακό τού νυκτε-
ρινού τραγουδιστού και τόν παρπέμπε
εις τó Πταιοματόδεικον έπί... διατράζει
τής κοινής ήσυχίας...

'Αποδεικνύεται, λοιπόν, ότι ή 'κοινή'

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ
ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

Η περίφημη χορεύτρια Έλντορ Πάουελ πού μας καταπλήξε περσι σέ δυο
έξαιρετικές ταινίες ('Μελωδίες και Ρυθμοί' τού 1936) και 'Ο χορός είναι ή ζωή'
μού' έγύρισε ένα νέον φίλι πού φέρει τόν τίτλον 'Εννιμμένη γιά τόν χορό'.
'Όπως και εις τά προνομιώμενα έργα ή άσυναγώνιστη καλλιτέχνης θα μάς
καμή έπιδείξει τής καταπληκτικής χορευτικής δεξιοτεχνίας τής.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Στό σχολείο: — Πές μου, Μαρία, πού μέ τά λεπτά. Να δούμε πόσα θα
ένα παραδείγμα προσπαθείς πού πάει
στα χαμένα: — Μαρία, — Τά 'λόγια τού μπαμπά όταν
ουζητά μέ τήν μητέρα.

— 'Ο περιγητής (σ' έναν χωρικό) — Εί-
θε #4 έτών: Και όμως φανόσε πολύ
νεώτερος!... Πόσο χρόνον πέθανε ή πα-
τέρα σου; — Μαρία, — Τά 'λόγια τού μπαμπά όταν
ουζητά μέ τήν μητέρα.

— 'Ο χωρικός, — 'Ο πατέρας μου δεν πέ-
θανε, ζή και κουδεντιάσει αυτή τήν σπι-
νή μέ τόν παππού μου!

— 'Ο χωρικός, — 'Ο πατέρας μου δεν πέ-
θανε, ζή και κουδεντιάσει αυτή τήν σπι-
νή μέ τόν παππού μου!

— 'Ο χωρικός, — 'Ο πατέρας μου δεν πέ-
θανε, ζή και κουδεντιάσει αυτή τήν σπι-
νή μέ τόν παππού μου!

— 'Ο χωρικός, — 'Ο πατέρας μου δεν πέ-
θανε, ζή και κουδεντιάσει αυτή τήν σπι-
νή μέ τόν παππού μου!

— 'Ο χωρικός, — 'Ο πατέρας μου δεν πέ-
θανε, ζή και κουδεντιάσει αυτή τήν σπι-
νή μέ τόν παππού μου!

— 'Ο χωρικός, — 'Ο πατέρας μου δεν πέ-
θανε, ζή και κουδεντιάσει αυτή τήν σπι-
νή μέ τόν παππού μου!

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΜΑΖΕΜΑ
ΑΠΟ ΛΕΞΕΙΣ
ΤΟΥ Κ. Ν. ΒΟΥΤΥΡΑ

Κάποτε και σέ στιγμές παροδόσεως,
πού όλοι πάλι άναμνήσεις σά να θύαι-
νον από τά δάθη, μέ κυκλώνουν, στο
νέο μου έρχεται ένα σπτάκι μέ μεγάλο
κίηπο και φίλα δέντρα και δυό μορφές
γυναίκων. Και έρχονται ατέες γιά να
φραγή και μά άλλη μορφή, ώρη, έαν-
θη, μέ χαμόγελο μελαγχολικό. Ξένη στίς
δυό γυναίκες ήτανε, ξένη. Μά αυτά πέ-
ρασαν, έξάθησαν!

'Η μάς γυναίκα, ή μάνα, σχεδόν γρη-
τά, μιλούσε μέ τή μήτη και ήταν γε-
μάτη ειρωνεία. 'Όλα τά περιελάουσε μέ
τό δικό της τρόπο. 'Η κόρη τής, γερον-
τοκόρη σχεδόν, δεν τής έμοιαζε διόλου.
Αυτή σπάνια να γελάση και να περγε-
λάση. Τό λογάκι τής όμως ήταν πικρό
φορμάκι...

'Εκανε τότε τήν ώραία. Και ίσως και
νάταν. 'Εγώ όμως δεν τό καταλάβαινα.
Τήν είχαν ζήσει πολλές, άλλ' αυτή δεν
εύρισκε κανένα να τής ταιριάξη. 'Ο έ-
νας τής μύριζε, ή άλλος τής δρωμόνιζε.
Κι' έμενε έτσι και γέμισε ακόμα κακίες
περιμένοντας τó μωροδάτο... 'Επί τέ-
λους ύστερα από χρόνια, έμεινα πώς ή-
ταν ένα γέρο, πού έκανε τόν κοψμό...

Δέν είχε μάθει πολλά γράμματα. Και
ίσως να τάδελε. 'Αλλ' ή πατέρα τής δεν
έννοούσε να μάθι ή κόρη τού περισ-
σότερα γράμματα άπ' τού Δημοτικού
σχολείου. Τά θεωρούσε γιά κορίτσι
κακό.

Κι' έτσι τήν άφησαν σά διψασμένη ά-
πό γράμματα. —
Κι' άγαπούσε πολύ τήν καθαρόουσα
και μάλιστα τήν υπερασφαρέουσα. Και
όταν άκούσε κάποιους να τή μιλούν, γι-
νόταν άπ' άτίτια και πρόσεχε, πρόσεχε,
όχι σέ κείνο πού λέγανε, αλλά στίς λέ-
ξεις. 'Επαιρνε λέξεις και τίς άποθή-
κευε. Μερικονάκι πού παρταί διαστικά
τούς, σπόρους, μέλισσα πού ρουφά τó
χυμό τών άνθέων...

Τίς έχασα έπειτα. 'Από ένα φαρμα-
κερό λογάκι τής κόρης, τής Αιμιλίας,
έφυγε φαρμακωμένος και δέν ξαναπέ-
τησα. Απομνημονεύω στίγνα, γεγονότα. Κάτι
άλλο δέ άπομνημονεύω, ήτοι, και κείνο τό
πρώτο μου τά λόγια τά φαρμακερά. 'Ας
έστω όμως. Οί παρηγορημένοι να μη ζώ-
νουν τίς πλινγές τους...

Χρόνια πέρασαν από τότε, χρόνια πολ-
λά. 'Εμενα οί πόρες πού πέρασα μέ έλ-
χαν αλλάξει, όπως άλλαζον οί τρικυ-
μίες κοράδι πολυτάξιδου.

Μία μέρα πηγαίνα στο σταθμό τών
αυτοκινήτων. Δεν ήταν έκεί κανείς κι'
έστρεψα νά περιμένω.

'Εσπρινάκι ήτο πού περιπατούσε άήσυχ-
α, —φωδούλας έμπρός δέ μία γρή άπ'
μού φάνηκε σά να τής ξεφύγει άπ' τούς
ταύρους.

'Εγώ, όπως είπα, τί γνώρισα εύθύς,
γνωρίσας ποιά ήταν, μά κι' αυτή, όταν
μέ είδε, μέ παρατήρησε καλά.

Μέσα τότε άπ' τή θαμπά τής μάτιας
μία άχτίνα παλάν σά φωταγμένη γιά
έτοιμους όρες και στιγμές έπρόβαλε.
Έγινε να μέ δη. Κι' αυτή φαίνεται να
έσφαγγε, να πιστοποιήσε ότι ήμουν ά-
ληθινή τó γνωστό της κείνο πρόσωπο.
Και τότε μού μίλησε.

'Υστερα άπ' τά συνηθμένα λόγια
μού είπε, πώς είχαν πούλησε τó παλιό
σπτάκι τους και είχαν κατοικήσει στη
γειτονία μου μέ νοίκι. Τώρα περίμενε
τήν κόρη τής, τήν Αιμιλία, πού έξέ-
λε, 'Εγώ στίγνι έκεί τον... Έξέλε πολλές
άκλεις κι' αυτή δεν θέλησε ν' άνεξή-
θησιν τó γνωστό της κείνο πρόσωπο.
Και τότε μού μίλησε.

Και μού είπε έπειτα μέ τήν ίδια τήν
παλιά ειρωνεία και μιλώντας περισσό-
τερο μέ τή μήτη:

—'Α! πού πήγαμε να τόν ξεθάψουμε
γιά να τó παρμέμε τά κόκκαλα, τί πά-
θαμε! Πάμε γιά τά κόκκαλα, άγιογίω-
με τόν πάπα και νάτος σπύς όπως ή-
τανε, τής όρας! Μά τά καλά του ρού-
χα, τó παδάκι τού κοντά, έτοιμός γιά
περίπατο!...

Τή θαύμασα, θαύμασα τόν τρόπο πού

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τ. 1936
ΗΜΕΡΟΜ. 16. 8. 85
ΑΡΙΘ. 39045

Το κορίτσι στο άμπελι του

Έμπελα στ' άμπελι του κοριτσιού. Παράκαλ' να σημειωθ' άμέσως πως δέν ύπάρχει κανένας συμβολικός υπαινιγμός σ' αυτή την έκφραση. Τ' άμπελι του κοριτσιού είνε πραγματικό. Καί γνωστό μ' αυτό τό όνομα. Είνε στή νότια ποδιά του 'γυμνασίου, λίγα στρέμματα χαριτή προσανά, πιά πάνω από τό δημόσιο δρόμο, μέ μιά σκιά στή μέση. Μιά μικρή βάλασσα, πεντάλογος από ζουμπρού, κι' άπλώνει τά κυματάκια της άντικρυ από τη μεγάλην-τ' άπέραντο άμπελι, μέ τά ολόσφαιρα κι' άένα τασιμιά. 'Ο πατέρας τόχει φυτέψει στ' όνομα του κοριτσιού, έδώ καί πέντε χρόνια. Έγινε μεγάλο γλέντι τότε. 'Η κόρη ήτανε μικρή ακόμα, μ' ένα ρόζ φουστανάκι. Καί της λέγανε:

— Είνε προίκα σου!
— 'Η προίκα μου;
Γέλοσε μέ την καρδιά της. Κι' έδειχνε τ' άσπρα της δοντάκια. Καί πηδούσε άνακρίβιστα γύρω από τους άνδρες ποικαζάν τους λάκκους, νά γονατίσουν τά κλήματα. Μά τώρα μεγάλωσε. Έδεσε κι' αυτή άνα τό καλό τασιμιά κάτω από τόν ήλιο. Καί τό δέμα της χροιάζει άνα κορμί της. Κι' έχει ρόγα ροδίτη άπάνι της. Κι' όταν της πούνε γιά τ' άμπελι:

— Αυτό είνε ή προίκα σου!
Δέν γελάει πιά άνα χάος. Γίνεται παρούσα, παίρνει ένα ύφος πολύ σοδαρό καί σέ λιγάκι πεφτι σέ συλλογή:

— 'Η προίκα μου.

— Ένα σπιτάκι κάτασπρο θά φυτρώσθι μιά μέρα στήν άκρη τ' άμπελιού! Ένα λοψημένο παλκάρι θά μπαινόδωγινι

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΑΙ ΠΟΥ ΕΓΙΝΑΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ

ΙΔΡΥΣΑΝ ΜΙΑΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΛΕΣΧΗ

Στό Νηπρότι της Άμερικης, την πολιτεία του Φόρτ, ύπάρχει μιά λέσχη, της οποίας μέλη είνε όσοι άρχισαν τό στάδιο τους από εφημεριδοπωλάι καί όημερα είνε εκατομμυριούχοι.

Ένα από τά βασικά άρθρα του καταστατικού τους άναφέρει τόν σκοπό της λέσχης:

«...Την βοήθεια των νέων εφημεριδοπωλών, που θέλουν νά γίνουν εκατομμυριούχοι!»

Τά μέλη του σωματίου αυτού συνέρχονται δύο φορές τό χρόνο καί διασκεδάζουν μέσα στο πολυτελές μέγαρο της λέσχης.

Καλούν όλους τους εφημεριδοπωλάς της πόλεως, τους παρθένους Ένα επίσημο δείπνο, ένα προηγουμένως αυτοί, οι εκατομμυριούχοι πρώην εφημεριδοπωλάι, αναλαμβάνουν την ήμερα εκείνη νά πουλήσουν τις άπογευματινές εφημερίδες.

Φυσικά, τό κοινόν διασκεδάζει μ' αυτή την πρωτοτυπία καί μάλιστα μαζί μέ τό αντίτιμο της εφημερίδας πού αγοράζει καθένας άφίνει κι' ένα μικρό φιλοδώρημα γιά ν' ακούσθι από τόν εκατομμυριούχο Ένα «εύχαριστώ».

Μιά, λοιπόν, άπ' αυτές τις έπαισιους, Ένας δημοσιογράφος έδωσε στήν τσέπη του είκοσιπέντε δολάρια καί βγήκε στο δρόμο, την ώρα της εξορμήσεως από τό Πρακτορείο, γιά ν' αγοράσθι εφημερίδες.

Ο πρώτος εφημεριδοπωλός πού συνήντησε ήταν ό Τόμας Ρύαν, ό οποίος σύμφωνα μέ τις επίσημες στατιστικές έχει 720.000 δολάρια εισόδημα τό χρόνο.

— Πώς ήταν ή ζωή στα χρόνια σας; ήταν ή πρώτη ερώτησις του ρεπόρτερ.

— Όπωσδήποτε αλλοιώτικη. Τότε, γιά νά κερδίσουμε Ένα δολάριο έπρεπε νά τρέξουμε καί πρωί καί βράδυ καί πάλι δύο-όκτα βγάξουμε τό δολάριο, άν δέν βρούσε ή τύχη...

— Καί πώς σας βοήθησε;

— Μιά μέρα, πουλούσα εφημερίδες σέ μιά γωνιά. Σαφικά Ένας κύριος μέ φώναξε μέσα από Ένα όμάζι. Πήδησα νά του δώσω εφημερίδα κι' έπρεσε μέσα στίς λάσπες. Γλύστρησα καί λερώθηκα έγώ καί οι εφημερίδες μου... Άρχισα νά κλαίω... 'Ο πελάτης τότε, μέ πήρε μέσα στ' όμαζι, μέ χάρειψε, καί μούπε νά πάω την άλλη μέρα νά τόν βρώ στο σπίτι του... Ήταν ό Άστορ, ό εκατομμυριούχος. Όρείλω τά πλούτη μου στή σύμπτωση... νά πώσω μέσα στίς λάσπες!...

Παρακάτω ό ρεπόρτερ βρήκε τόν τραπεζίτη Σούμινγκτον, πού διαλαλούσε κι' αυτές εφημερίδες.

— Σαραντά χρόνια πρίν, άρχισα νά πουλώ εφημερίδες. Κάθε μεσημέρι πηγαίνα μιά εφημερίδα στο διευθυντή μιάς Τραπεζής.

»Τό γραφείο του ήταν στο πρώτο πάτωμα. Άνεβαίνα, έδινα την εφημερίδα καί καθάλοουσα στο κεφαλόκαλο. Κατέβαινα κυλώντας έως κά. Μιά μέρα όμως πάνω σ' Ένα τέτοιο κατέδαρμα,

χιτύπησα μέ τά λαοσημένα ποδάρια μου Έναν κύριο πού άνέβαινε. Έκείνος μέ κύτταξε άγρια. Άρχισα νά του ζητά σύγγνωμη: «Κύριε, του είπα, καί σέ σάς άταν πώσω μικρό δέν άρεσε αυτό τό παιχνίδι!...». Μέ κύτταξε καλά, γέλασε, κι' άρχισε νά μέ ρωτά διάφορα πράγματα. Τέλος ό άνθρωπος τόν όποιόν λέρωσα μέ τά πόδια μου καί έγινε αίτια νά γίνω εκατομμυριούχος, ήταν ό Πιερπον Μόργκαν.

Μά καί ό γυιός του Τζών Ροκφέλλερ, ό άυτιό ήταν εφημεριδοπώλης, όπως τόσοι άλλοι.

...ευνενχες

Μεσημέρι. Τό τραίνο είνε γεμάτον από κόσμο. Μιά κυρία άσχημα, άλθληνη μέλαιρα, στέκεται όρθια. Κάποιος από τους σπανίους ευνενχες επιβάτας σκώνεται καί της προσφέρει τήν θέσιν του.

— Καθήσθι, παρακαλώ... της λέγει. Εύτυχώς, έγώ δέν είμαι από εκείνους πού παραχωρούν τήν θέσι τους στίς ώριμες, μόνον κυρίες,...

ΤΟ ΑΜΠΕΛΙ ΤΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ Κ. ΣΠ. ΜΕΛΑ

Μέ τό τσούπι στόν άμμο, μέ τό μπρούντζινο σπῆθος άνοιχτό σ' όλους τους άέρπιδες. Αυτός θά φυτέψι κλήματα! Αυτός θά φυτέψι παιδιά, καινούργια χερίγια τας ευλογημένας ες δουλείας της γης, δέν έδώ πώς θά έξασφαλίσθι ή έδα γωνιά του προϊόντος! καί τί θά γίνθι μέ «τήν τοποθέτησιν των έλληνικών οίνων». Αυτά τά θέματα άνήκουν στους σοφούς του συνεδρίου των άμπελοκτημόνων. Έδώ κάτω ή πρόσβιν πεντάλογος, ή ταντελωτή, του κλήματος αϋξάνει, σκεπάζει σιγά - σιγά τήν ζεραίλα καί της τελευταίας πιέσεως της γης μέ τόν αὐτό ρυθμό της ζωής πού κατεβαίνει άναλωτική άπό τους άθροισμούς χρόνου της Πα-

λῆδας Διοθήκης. Καί βρίσκω πως αυτό είνε θεάρεστο. Καθώς μπαινόμε μέ τό κορίτσι στ' άμπελι έχω την προαισθησι πώς γύρσια χιλιάδες χρόνια πίσω, πως ζσανόβρηκα σαν από θάυμα, την άτμόσφαιρα κοιρών άμνημονεύτων, πού ή ζωή έμεινε όλη στή πρωταρχική φυσικά έργα. Τό καλοθάκι, πού κρατεί στή χέρι, μέ τόν άντροτικό σουνιά στή βάθος, λάμπει άλκυρο στήν ήλιο, σαν τά μαλλιά της, τά μάγουλά της, τά μάτια της, όλη την πρόσχαρη θεωρία της.

— Θέ κάθουμε σταφύλια;

— Άμ.

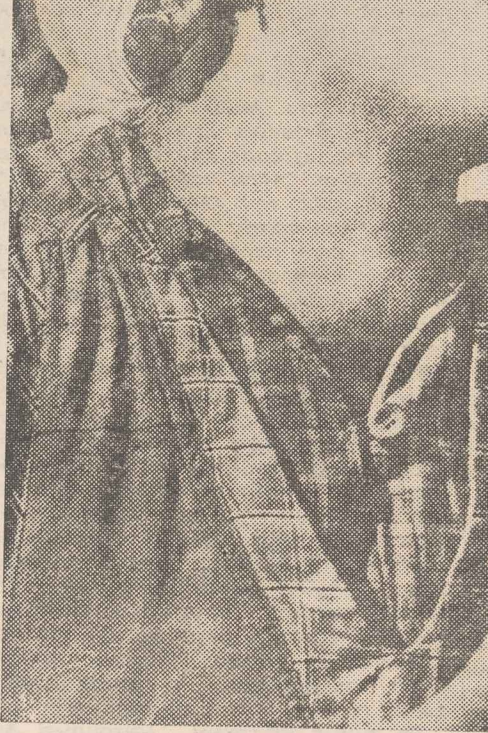
Κάτω από τά πράσινα τόσα των κλαριών κρέμονται τά σαββατιάνα, μ' έλαφρότατο κνωίδι από δροσιά, πού τους χαρίζει ή θαμνή γυαλάδα του μαργαριταριού. Κι' έδώ κι' έχει παίζουσε τό κρυφτούλι μέσα στή φύλλα, τά μεστά τασιμιά του τραγουδι ροδίτη.

— Δέ μού λές, ρωτάει τό κορίτσι, έσύ πού διαβάσεις τά βιβλία, πως φίνεσαι τό σταφύλι; Έδώ καί τρεις βδομάδες ήτανε όλα πράσινα καί σφιγμένα. Τώρα είνε μέλι.

— Αυτά, παιδί μου, τά ξέρει μονάχα ό θεός. Είνε μέσα στή κάθε κουρδέλο, στήν τελευταία ίνα της κληματοβέργας. Καί κάθε στιγμή κάνει τό θάυμα του. Οι παλαιοί μας πιστεύανε πως τ' άμπελι έχει θεό δικό του. Καί πελάκούσανε μέ τους σουνιάδες τους στο έύλο άπάνι ή μορφή του. Στά γένεια βάζανε καί καθότανε άλόκαιρο ζωνό μελίσσι.

— Άντε! Έλεγα κι' έγώ πως κάτι θά μού πής. Μά βλέπω πως καί σὺ δέν ξέρεις τίποτα.

Καί τό άμπέλι θά έρθι τόν δραγάτη του

θαυμάσια αυτούς τους σπανίους Άθηνάιους-τέρατα φυσιογνωσίας πού πάνε καί ζούνε, τούτη την εποχή μέσα σ' Ένα άμπέλι, σέ τσαρδάκι, καί πρῶι-πρῶι μέ την άνατολή του ήλιου τρυπάνε τους χυμούς του. Μά τό κορίτσι άσάφανα καί τσουφιάζει. Βλέπει κούτσουρα χωρίς κορπό:

— Ήθελα νάξερω ποιοί μπαινουνε τή νύχτα καί μού τ' άφανίζουν!

— Ά, τους άφιλότιμους. Άκούς εκεί νά μπαινουνε στ' άμπέλι του κοριτσιού! Μά πόσο θά βαστήξθι αυτό; Ή ώρα του έχει έρθει, σαν του σαββατιάναού καί του ροδίτη. Τ' άμπέλι θάέρθι τό δραγάτη του.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ (Άπό τις 'Κουβέντες του Φορτούνη')

Δίπλα είνε τους Άμερικανούς διασκευαστές, τους Ροκφέλλερ, τους Μόργκαν, τους Βάντερμπιλτ, τους Μελλόν καί τους Άστορ, μέ τους όποιους ήσυχόθη τό «Έργον» είνε προηγουμένα φύλλα μέ την ζωή καί τάς ιδιοτροπίας των, ύπάρχουν είνε τας Ήνωμένες Πολιτείας καί μερικαί γυναίκες διασκευαστριούχοι.

Καί είνε σκεδόν άπίστευτον, άλλά άληθές τό γεγονός (έπιβεβαιούμενον από την φολογίαν της περιουσίας των), ότι τά 70 έκατοστά του ιδιωτικού πλούτου της Άμερικης, δηλαδή περί τας τέσσαρας χιλιάδας διακόσια διασκευαστριούχα εὐρίσκονται είνε χείρας γυναικών. Δοκιμάστε νά μετατρέψετε τόν αριθμόν αυτόν είνε δραχμάς καί θά σάς καταλάβθι ήληγος.

Αί Άμερικανίδες αὐτά διασκευαστριούχοι είνε τό όλον είκοσιτρείς, άλλά καμμία έξ αυτών δέν λαμβάνει μέρος είνε την πολιτικήν ζωήν της χώρας. Ύπαρχουν βέβαια άπειραί γυναίκες είνε την Άμερικην πού άναμινγνύνται ένεργώς είνε την πολιτικήν καί τά δημόσια ή δημοτικά πράγματα της χώρας, άλλά δέν είνε εκατομμυριούχοι. Άκριβώς δέ δι' αυτό προσπαθούν ίσως ν' άποκτήσουν τούλάχιστον ολίγην ήληγιν.

Εκείνα λοιπόν πού έχουν τά χρήματα δέν σκοτίζονται πολύ διά τάς κοινάς ύποθέσεις, ούτε τά σπταλουν είνε μεγάλας άγαθοεργίας. Είνε μάλλον φιλάργυροι καί τόσον άγαπούν την μοναξιάν καί την ήσυχαιάν, τόσον άποφεύγουν τά μέρη όπου συχνάζει ή άριστοκρατία. Όστε τό πολύ κοινόν τάς άγνοεί.

Έχουν βεβαίως άλλας ιδιοτροπίας, μερικαί μάλιστα των όποιων είνε έξωφρενικαί, άλλά είνε πολλές αι ιδιοτροπίαί αὐταί είνε τελείως άκίνδυνοι, περιορίζόμεναι είνε την μανίαν πρὸς τά άλογα, τά μαργαριάρια, τά διαμάντια. Πολύ άλίγια έχουν μεγάλας συλλογάς άντικειμένων τέχνης, όλοι δέ εὐρίσκονται ήμέραν καί νύχτα υπό την επίδρῶσιν ιδιότητων μόλις ήλικίας ένδεκα έτών. Λόγω του πλούτου των ή ζωή των εὐρίσκειται πάντοτε έν κινδύνῳ. Μερικαί μάλιστα μένουν τόν περισσότερο καιρόν είνε την Εὐρώπην διά ν' άποφύγουν την δυσάρεστον γυναιμίαν των γκάγκτερς.

Περίεργον είνε τό γεγονός ότι μία από τάς Άμερικανίδας αὐτάς πολυεκατομμυριούχους, ή Γκλόρια Βάντερμπιλτ, ενίε μόλις ήλικίας ένδεκα έτών. Λόγω λοιπόν της ήλικίας καί του πλούτου της θά έπρεπε νά είνε τό πλέον ευτυχισμένην κορίτσι του κόσμου, πάντοτε γελαστό καί χαρούμενο. Συμβαίνει όμως άλως τό αντίθετον, διότι ζή πολύ περιορισμένη, παρακολουθούμενη διαρκώς άπό άστυνομικούς, πού δέν της επιτρέπουν νά πηγαίνη όπου θέλει αὐτή, διά τόν φόβον μήπως άπαχθῇ από τους γκάγκτερς.

Τόν περασμένον χειμῶνα ή Γκλόρια Βάντερμπιλτ έξέφρασε την έπιθυμίαν νά μεταβῇ είνε μίαν όρεινήν περιοχήν των Ήνωμένων Πολιτειῶν πού είχε κινιστός πολύ, διά νά παρακολουθῇ τας περιήμους χιονοδρομίας πού γίνονται κατ' έτος εκεί. Όλα πῶς έτοιμα διά την έκδρομήν, όταν έλήφθη είνε τό σπῆτι μιά άνώνυμος έπιστολή πού είδοποιούσε τους συγγενείς ότι μερικαί κακοποιοί έπρόκειτο νά της έπιτεθῶν κατ' όδόν διά νά την άπαγάδουν. Καί τό ταξείδι έναυάγησε διά τόν φόβον μήπως ή άπειλή έκείνην των γκάγκτερς πραγματοποιηθῇ, παρ' όλην τήν παρουσίαν των άστυνομικών.

Η πλουσιωτέρα από τάς δέκα Άμερικανίδας διασκευαστριούχους είνε ή κυρία Ουίλκιν, σκεδόν άγνωστος είνε τό πολύ κοινόν, πού έχει περί τά τρία ή τέσσαρα εκατομμύρια δολάρια καί παίζει είνε τό χρηματιστήριον των έπιχειρημάτων επί των τιμών του αἰτού. Έκατομμύρια λοιπόν ανθρώπων είνε άδων τόν κόσμον τρώγον άκριβώτερα ή φθηνότερα τό ψωμί τους από μίαν ιδιοτροπίαν της είνε τό άνεδοκατέδαρμα των άδίων.

Μία άλλη, ίσως ή περισσότερο ιδιοτροπία από άλλας, είνε ή κήρα Κάρνεϊ, ήλικίας τώρα 78 έτών, ή οποία δέν έμφανίζεται ποτέ είνε τας κοσμικές συγκεντρώσεις. Ζή σκεδόν μόνη, μέ πολύ περι-

Η Γκλάντες Μόργκαν έγγονή του γνωστού μεγαλοτραπεζίτου, της οποίας ή κολοσσική περιουσία είνε άνυπολόγιτος...

400 διασκευαστριούχοι

ΛΙΓΑ ΒΑΘΥΠΛΟΨΤΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ.

τέσσερα διασκευαστριούχα δολάρια καί παίζει είνε τό χρηματιστήριον των έπιχειρημάτων επί των τιμών του αἰτού. Έκατομμύρια λοιπόν ανθρώπων είνε άδων τόν κόσμον τρώγον άκριβώτερα ή φθηνότερα τό ψωμί τους από μίαν ιδιοτροπίαν της είνε τό άνεδοκατέδαρμα των άδίων.

Μία άλλη, ίσως ή περισσότερο ιδιοτροπία από άλλας, είνε ή κήρα Κάρνεϊ, ήλικίας τώρα 78 έτών, ή οποία δέν έμφανίζεται ποτέ είνε τας κοσμικές συγκεντρώσεις. Ζή σκεδόν μόνη, μέ πολύ περι-

παισασμόν καί τάς διαστουρώσεις ώστε νά δημιουργή διαρκώς νέα είδη.

Είνε ήλικίαν 25 έτών ένυμφεή τόν βαθύπλοτον Κάρνεϊ, ό όποιος ήτο τότε έζήντα. Καί όλοι την έκατηγόρησαν τότε διά τόν γάμον αυτόν, πού έγινε άπό καθάρων ύπολογισμών, διότι την είχαν ζητήσει πολλοί νέοι, άλλά όλίγοτερον πλούσιοι καί τους άπέκρουσαν άλους. Ένας μάλιστα έξ αυτών ήτο τρελλά έρωτευμένος μαζί της καί όταν έπληροφόρηθι τόν γάμον της άπεπειράθη ν' αυτοκτονήσθι, τραυματισθείς σοδαρώς.

Άκολουθεί ή Βαρδάρια Χούττον, ή όποια ύπανδρεύθη τελευταίως τόν Δανόν κόμπα Ρέβεντλντ. Ή ιστορία της είνε άκορετά περιπετειώδης, ίσως διότι είνε άκόμη νέα, ώρια, κοσμική μέ έτήσιον εισόδημα τριάντα εκατομμύριων φράγκων.

Προτού πάρη τόν Ρέβεντλντ ήτο παντρεμένη μέ Έναν από τους Γεωργιανούς πρίγκιπας Μοϊθάνι, από τόν όποιον όμως έχώρισε διά μίαν αίτιαν μάλλον έξωφρενικήν. Επειδή ή Βαρδάρια έτρωγε πολλές πάστες καί άλλα γλυκίσματα, ό σύζυγός της άπεφάσισε νά της κόψθι την κακήν αυτήν συνήθειαν καί επί πολλάς έβδομάδας την υπερέκρινε νά τρέφεται μόνον μέ ψωμί καί καφέ χωρίς ζάχαριν. Έννοείται ότι ή ιδιότροπος πολυεκατομμύριος δέν ήμπορούσε νά ύποφέρη τους έξωφρενικούς αυτούς περιορισμούς καί έσπευσε νά ζητήσθι διαζύγιον.

Αί άλλαι έπτά πού αποτελούν τόν κατάλογον των Άμερικανίδων διασκευαστριούχων είνε καταπομαρμένα παντού είνε τό έδαφος των Ήνωμένων Πολιτειῶν καί άσכולούνται μέ τά οικιακά, πηγαίνουν τακτικά είνε την έκκλησίαν, άρκοῦνται είνε τας μικράς διασκεδάσεις πού τους προσφέρονται είνε την μικρήν έπαρχίαν των καί διαδίδουν τάς τοπικάς έφημερίδας, άδιαφορούσαι τί γίνεσαι είνε τόν λοιπόν κόσμον.

Διά μίαν έξ αυτών πού μένει είνε τας Άντικας έπαρχίας, ό διάσημος συγγραφέας Σίνκλαιρ Λούις είπε κάποτε: «Είνε πολύ ένδοξόφρουσα ως τύπος μυθιστορηματίας, άλλά έχει πεθάνει πρὸ πολλού δι' όλον τόν κόσμον καί ζή μόνον διά τόν έαυτόν της».

Αί έπτά από τάς δέκα είνε σκυπτικές καταγωγής, πράγμα τό όποιόν έξήγει εν μέρει διατί τους άρέσει ή μοναχική ζωή, καί είνε πολλές περιπτώσεις διατί είνε τόσοσ οικονομία.

Δεόν νά προσεβῇ ακόμη ότι σκεδόν όλοι, έκτός του ότι καταγονται από μη κροσσικές οικογενείας, έκληρονόμησαν την τεραστίαν περιουσίαν των από άνθρώπους πού έφρόντισαν νά μη δημιουργή τόσας θούβους περί τόν όνομα των. Θά έλεγε κανείς ότι όλο αυτά τά εκατομμύρια εἰσπῆσαν είνε τά χρηματοκιώλια των άθροῦδων, όχι μέ τολμηράς επεχειρήσεις ή μέ σκανδαλώδη επείευσαν της τύχης, άλλά μέ μίαν συνεχή καί επίμονον καθημερινήν προσπάθειαν. Καί ή προσπάθεια αὐτή εὐρίσκει είνε τήν θάσιν όλων των μεγάλων άμερικανικών περιουσιῶν πού σέδονται τόν έαυτόν τους καί διατηρούται, έν άντιθέσει πρὸς άπειρους ένδωπικούς περιουσίας πού διασπῶνται καθημερινώς.

Έν πάση περιπτώσει είνε επίσημος άποδεξιμένος ότι τά 70 τοίς εκατόν του ιδιωτικού πλούτου των Ήνωμένων Πολιτειῶν εὐρίσκονται είνε χείρας γυναικών καί άπ' ύπάρχουν 10 καί άνω νοικοκυραί, αί όποιαί, έδόν έσυμφωνήσαν, θά ήμπορούσαν πολύ εύκόλα νά βγάλουν τους άνδρας από τά μεγαλύτερα βιομηχανικά καί έμπορικά τσάπ τας Άμερικής.

Η ΣΦΙΓΞ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Γιατί δεν δίδει ποτέ συνεντεύξεις η ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

Ένας Άμερικανός δημοσιογράφος, ο κ. Τούλι, είχε δηλώσει πρό των απλυστάτων: «Η Γκρέτα Γκάρμπο είναι τόσο κοινή, ώστε δεν τολμάει να έλθει εις έπαυση με την δημοσιότητα». Η δήλωσις του αυτή του έπεσε μίαν διάν, η οποία έφωτοσε εις την φήμην της καλλιτέχνιδος νέαν φήμην, ενώ δι' άλλας ημέρας έφερε εις την πρώτην σειράν της δημοσιότητας και αυτόν τον κ. Τούλι, ο οποίος δεν είχε καθόλου δικόν. Και απέδειχθη ότι αυτός ήτο ο πραγματικός τόνος. Το μυστικό της Γκρέτα Γκάρμπο το απέκαλυψε άλλον ένας άλλος δημοσιογράφος, του οποίου καν δεν έγνωσθη το όνομα και ο οποίος έγραφε το 1935, εις ένα σχετικόν άρθρον, ότι «η έκδηλχη πρός την διαφήμισιν στάσις της Γκρέτα Γκάρμπο αποτελεί την πλέον μεγαλοφυή διαφημιστική επινοήσιν». Πράγματι, απ' ότου η Γκρέτα Γκάρμπο έχει καταστή περίφημη, το κοινόν θέλει να μάθω λεπτομέρειες διά την καλλιτεχνικήν και την ιδιωτικήν της ζωή. Έφ' όσον όμως δεν ήθελε να πει τίποτε η ίδια, έπρεπε οι ρεπόρτερ να ανηλθούσαν ειδήσεις από το άμεσον περιβάλλον της ή και, εν ανάγκη, να έφεύρουν κάτι που θα ίκανοποιούσε την όψιν του κοινού. Η δημοσιογραφία ερίσκειτο εις την ανάγκην να έζηγησιν ότι η μεγάλη καλλιτέχνις δεν δίδει συνεντεύξεις και να δικαιολογήσιν κατά διαφόρους τρόπους την ύποθετον την ανθρώπινοφάνειαν της. Όττω, οι έφημεριδες ανέγραφον ότι κάποτε, όταν ανέκαλυσεν επί του σουνδικού άμπελλοιού «Γκριποχόλμ», το όποιον χρησιμοποιεί πάντοτε διά να διαοικίη τον Άτλαντικόν, ένα άγνωστον πρόσωπον μεταξύ του πληρώματος, οκεδόν έλιποθησέν. Έξ άλλου ύφιστάται η φήμη ότι, ενώ οι ειδήσεις των έφημεριδών άγγέλλουν ότι η Γκρέτα Γκάρμπο πρόκειται να ταξειδέψη, εις δύναντον να την ανακαλύψη κανείς εκ κανένα πλοίου. Συχνά υπό ψευδώνυμον και πολλές φορές ντυμένη άδρικά, ως Τζών Άμερσον ή Τζών Άρρεστον, έχει ήδη θάσει εις τήν πρὸς δὲν ὁρὸν, ενώ η ειδοίσις της αναχωρήσεως της μόλις έχει περιέλθει εις τήν δημοσιότητα και ενώ οι δημοσιογράφοι διερωτῶνται: «Ποῦ εἶνε ἡ Γκρέτα Γκάρμπο;»

«Η νανθρωποφοβία» της και η «μεγάλη παράξενη ψυχὴ» της εἶνε δύο θέματα, που επανέχρονται συνεχῶς στίς στήλες τῶν έφημεριδών, με τήν πρόσθετον πληροφωρίαν, εἰς τήν πρόσθετον πληροφωρίαν.

ποφωρίαν γιά τήν μεγάλην τῆς άγάντην στήν πατρίδα της, που συγκινεί πάντοτε τήν δημοσίαν γνώμην. Άλλοτε, λέγεται, δι' έπεφόρτισε τὸν ἀδελφὸν τῆς ν' άγόραση ένα κτήμα κοντά στή Στοκχόλμη, άλλοτε, ὅτι ἤθελε ν' άποκτήσῃ στή Σουηδία έναν μεγάλον πύργον, τὸν ὁποῖον να μετέτρεπεν εἰς θέατρον ὅπου θα έπαίξει ἡ ἰδία ὅλους τοὺς πρώτους ρόλους τοῦ Στρίντμπεργκ, άλλοτε ὅτι εἶχε άγοράσει στήν Μαγιόρκα ἡ σε κάποιο ἄλλο νησί ένα μοναχικὸ σπήλι ψηλά στοὺς βράχους και τὸ εἶχε μετατρέψει εἰς πραγματικὸ φρούριο χωρὶς γκάζ, χωρὶς ηλεκτρικὸ, χωρὶς ἐγκατάστασιν νεροῦ εἰς τὰ δωμάτια, χωρὶς ραδιόφωνον, χωρὶς αἰθουσαν κινηματογράφου, ἀπολύτως μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλιν, ἀπὸ τὴν ἑκδήλωση τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ. Ἡ τελευταία σχετικὴ εἰδοίσις εἶνε ὅτι κάποια ἀμερικανικὴ οἰκογένεια πρόκειται νὰ εὐρὴ και ν' άγορήσῃ στήν Ἰταλία, γιά τήν Γκάρμπο, ένα μοναχικὸ πύργον με μεγάλο κτήμα γύρω. Έξ άλλου εἰς τήν Νέαν Ὑόρκην ἰδρύθη μία ἄεσχ (Ἄντικάρμπο), ὡς διαμαρτυρία κατὰ τῆς μεγάλης άνάτης τοῦ κοινού πρός τήν καλλιτέχνίδα, διά τήν ἰδρυσιν τῆς λέσχης αὐτῆς ἐγράφησαν τότε πολλά στίς έφημεριδες, ὥστε ἀπέδη ἡ καλλιτεχνὴ διαφήμισις τοῦ κινηματογράφου καὶ τῶν ὁσέων. Εἰς τήν Νέαν Ὑόρκην εἰσέλας ἐμονογράφησαν ὁ ἡθοισιὸς Μάκ Κέϋ και ὁ δημοσιογράφος Ρόμπερτσον, διότι ὁ πρῶτος δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ τήν δημοσιογραφίαν Γκάρμπο, διότι ὁ δεύτερος ἦτο ἀπὸ τοὺς θερμότερους θιασώτες τῆς ζανθῆς γοήσεως, χωρὶς οὕτε ὁ ένας οὕτε ὁ ἄλλος νὰ τήν γνωρίζουν προσωπικῶς. Οἱ έφημεριδες ἀνέγραφον ἐπίσης — και εἰς πρόκειται ἀπλούστατον περὶ μύθου — ὅτι ἀπηγορεύθη ἡ παραμονὴ τῆς εἰς τήν Ἀμερικὴν, ὅτι ὅτι ταρασσέ τήν κοινωνικὴν ἡσυχίαν, ὅτι τὸ θέμα τοῦ τῆς ἀπασχολεῖ δινεκαίς εἶνε «ὁ γάμος και ἡ άγάπη», ὅτι ἐνέγγαγεν εἰς δίκην τήν Διὰ Νηατμὰ, διότι σε κάποια ταῖνια τὸ χαμόγελό της εἶνε ὁμοιο πρὸς τὸ τῆς Γκάρμπο...

Ἡ ἀούγκρη καλλιτέχνις σὲ μία σκηνὴ τοῦ ἔργου «Ματα Χάρυ».

καθηγητής.

— Έγώ ὁμως δὲν εἶμαι τῆς γνώμης σας, εἶπεν ὁ μουσικός. Ἐάν θέλετε νὰ ἐξαπτόσθε τὴ ζωὴ σας ἀπὸ τὴν τυχνη και ἀπὸ τὴν μοῖραν, ἀντιπῶθε ἀπλούστατα πρὸς ένα τῶν βασικωτέρων νόμων τῆς φύσεως, τὸν νόμον τοῦ δικαιώματος τοῦ ἰσχυροτέρου ἐπὶ τῆς ζωῆς. Καὶ αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται. Εἶνε ἀντίθετον πρὸς τὴν φύσιν. Εἰς τὴν περὶπτωσιν μας, τὸ σωστὸ εἶνε νὰ περιμένωμε ποῦς θὰ δείξῃ οὐλνότερη ἀντίκλιν.

— Ὅριες ἱστορίες αὐτὲς, ἀπάντησεν ὁ ἐκατομυριούχος. Τὰ λέτε ὅμως αὐτὰ ἐπειδὴ εἰσθε βέβαιοι ὅτι θὰ μείνετε τελευταῖος, ἀδύνατος καθὼς εἰσθε. Ἐάν ἀισθανόσαστε ὅμως ἐκείνου πρὸς αἰσθάνωμαι ἐνῶ...

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀνευ σημασίας, ἐπαναλαμβάνω, ἐπενέθη πάλι ὁ καθηγητής με τόνον πού δὲν ἐδέχετο ἀντίρρῳσιν. Ἐγώ, κύριό μου, θὰ κανονίσω τὴν ύπόθεσιν αὐτὴν, διότι ἐγὼ ἐκὼ το πιστόλι! Καὶ κηρύσσομαι ὑπὲρ τῆς τύχης. Ψηλά τὰ χέρια!

— Ὁ ἐκατομυριούχος και ὁ θεμαστὴς ἐσώκων τὰ χέρια. Ὁ μουσικός δὲ.

— Κάνετε ὅπως θέλετε, εἶπε. Βρίσκω ὅμως ὅτι εἶνε τρέλλο.

— Μία στιγμή, ἐπενέθη ἐν βίᾳ ὁ ἐκατομυριούχος. Ἐάν με ἐξαιρέσετε, θὰ δώσω εἰς τοὺς δύο πού θὰ ἐπὶσχίσουν ἀπὸ μία ἐπιτάχη 100.000 ἀφρόκων.

— Ἀδιαφορῶ, ἀπάντη ὁ καθηγητής.

— Κι' ἐγὼ ἐπίσης, ἐπρόσθεσε ὁ θεμαστὴς. Μόνον ὁ μουσικός ἐδέχθη.

— Ὁ καθηγητὴς ἐξήταξε κλήρους διαφόρων μεθόδων.

— Ὅποιος τραβήξῃ τὸν μικρότερον, εἶνε καταδικασμένος και ὁποῖος τὸν ἀμέσως πρὸς μεγάλον θὰ πυροβολήσῃ. Βάζω τὸ πιστόλι ἐδῶ μπροστά μου. Τραβήξτε!

— Ὁ καβένος τὸν ἐπῆρε και ἔνα χαρτί. Χαμένος βρέθηκε ὁ μουσικός.

— Σὲ λυπῶμαι, φίλε μου. Ἐτοιμάσου δὲ (Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 31ην σελίδα)

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΑΝΔΡΕΣ Κ' ΕΝΑ ΠΙΣΤΟΛΙ

Ἐνα δραματικὸ διήγημα τοῦ ΧΕΡΜΑΝ ΧΟΦΕΡ

— Πρό ἔξη ἡμερῶν ἐφάγαμε τὴς δύο τελευταῖες γαλέτσες, εἶπε ὁ ἐπιπόνητος, καὶ ἐν τούτοις οὐτε σὲ ζήρᾳ ἐπληροίσαμε, οὐτε κοράβι φάνηκε στὸν ὀρίζοντα!

— Ὁ ἐκατομυριούχος ἔκανε μὴ κουρασμένη χειρὸν. Ἄν και ἡ θάλασσα ἦταν ἡσυχά, ἡ μικρὴ βάρκα, με τὴν ὀπίσιν ὁ τέσσαρις ἀνδρες εἶχαν ὠθεθῇ ἀπὸ τὸ νοῦδιον, ἐταλόντευσε σὲ ἐλαφρὰ κόμισα σὰν κορυδωσάλο.

— Ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα, πού νομίζεις πὺς σὸ ρουφεῖο τὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ κόκαλα, ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα χωρὶς φοῖ και θὰ τὸ σπᾶσω ὅλα ἡ θὰ πῶσω σὲ θάλασσα ἡ δὲν ἔξω τὴ δῶλο μισρὴ νὰ κάνω, εἶπε ὁ θεμαστὴς.

— Ὁ ἐκατομυριούχος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοὺς τέσσαρις ἐπιβάτες τῆς βάρκας ἦτο ὁ πρὸς βάρους και ὁ πρὸς δυνάμεις, ἔγερνε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καθὼς ἐταλόντευετο ἡ βάρκα καὶ τὸ πρῶσιον τοῦ εἶδεν καθαρὰ τὴν ἀγνίαν και τὸν τρῶμα.

— Ὁ τέταρτος, ἕνας μουσικός τοῦ πλοίου, ἦσαν και ὁ πρὸς μικρὰς και ὁ πρὸς αὐτοῦ. Δὲν θὰ ἐξογίζε καλὰ - καλὰ 50 κιλά. Ἐβρεξε με θάλασσα τὸ πρῶσιον και σκορμῆνα χεῖλινα τοῦ και εἶπε σαρκαστικὰ στὸν ἐκατομυριούχον:

— Μὴ φοδῶσαι, κυνδρέ. Ἐγὼ θὰ σε προσέξω και ὅταν φθάσωμε δὲν θὰ ἐξάσῃς νὰ μοῦ δώσης βέβαια ένα μικρὸ τοσάκι.

— Ἐνῶς ἀπὸ μᾶς πρέπει νὰ πεθάνῃ, εἶπε αὐτοπρὸς ὁ καθηγητής. Αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν πήραμε χθὲς και πρέπει νὰ τὴν κρατήσωμε γιὰ νὰ φθάσων οἱ ἄλλοι.

— Ἐξέχασαμε μόνον νὰ ποῦμε ποῖος θὰ φανῇ, εἶπε ὁ μουσικός ξηρὰ.

— Εἶμαι τῆς αὐτῆς ἰδέας, ἐπενέθη ὁ ἐκατομυριούχος, δροσίζοντας με θάλασσα τὸν πληγμένον τοῦ σέρκου. Φοβικὸ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίσθωμε πὺς θὰ σωθῶμε, ἀλλὰ δὲν βλέπω καμμίαν ἄλλην ἐξέδωσιν.

— Στὸ διάβολο, ἔην τῆς λέως, εἶπε σκληρὰ ὁ θεμαστὴς. Δὲν μποροῦμε νὰ σὺ τὸ νοῦδιον, ἐταλόντευσε σὲ ἐλαφρὰ κόμισα σὰν κορυδωσάλο.

— Ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα, πού νομίζεις πὺς σὸ ρουφεῖο τὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ κόκαλα, ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα χωρὶς φοῖ και θὰ τὸ σπᾶσω ὅλα ἡ θὰ πῶσω σὲ θάλασσα ἡ δὲν ἔξω τὴ δῶλο μισρὴ νὰ κάνω, εἶπε ὁ θεμαστὴς.

— Ὁ ἐκατομυριούχος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοὺς τέσσαρις ἐπιβάτες τῆς βάρκας ἦτο ὁ πρὸς βάρους και ὁ πρὸς δυνάμεις, ἔγερνε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καθὼς ἐταλόντευετο ἡ βάρκα καὶ τὸ πρῶσιον τοῦ εἶδεν καθαρὰ τὴν ἀγνίαν και τὸν τρῶμα.

— Ὁ τέταρτος, ἕνας μουσικός τοῦ πλοίου, ἦσαν και ὁ πρὸς μικρὰς και ὁ πρὸς αὐτοῦ. Δὲν θὰ ἐξογίζε καλὰ - καλὰ 50 κιλά. Ἐβρεξε με θάλασσα τὸ πρῶσιον και σκορμῆνα χεῖλινα τοῦ και εἶπε σαρκαστικὰ στὸν ἐκατομυριούχον:

— Μὴ φοδῶσαι, κυνδρέ. Ἐγὼ θὰ σε προσέξω και ὅταν φθάσωμε δὲν θὰ ἐξάσῃς νὰ μοῦ δώσης βέβαια ένα μικρὸ τοσάκι.

— Ἐνῶς ἀπὸ μᾶς πρέπει νὰ πεθάνῃ, εἶπε αὐτοπρὸς ὁ καθηγητής. Αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν πήραμε χθὲς και πρέπει νὰ τὴν κρατήσωμε γιὰ νὰ φθάσων οἱ ἄλλοι.

— Ἐξέχασαμε μόνον νὰ ποῦμε ποῖος θὰ φανῇ, εἶπε ὁ μουσικός ξηρὰ.

— Εἶμαι τῆς αὐτῆς ἰδέας, ἐπενέθη ὁ ἐκατομυριούχος, δροσίζοντας με θάλασσα τὸν πληγμένον τοῦ σέρκου. Φοβικὸ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίσθωμε πὺς θὰ σωθῶμε, ἀλλὰ δὲν βλέπω καμμίαν ἄλλην ἐξέδωσιν.

— Στὸ διάβολο, ἔην τῆς λέως, εἶπε σκληρὰ ὁ θεμαστὴς. Δὲν μποροῦμε νὰ σὺ τὸ νοῦδιον, ἐταλόντευσε σὲ ἐλαφρὰ κόμισα σὰν κορυδωσάλο.

— Ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα, πού νομίζεις πὺς σὸ ρουφεῖο τὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ κόκαλα, ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα χωρὶς φοῖ και θὰ τὸ σπᾶσω ὅλα ἡ θὰ πῶσω σὲ θάλασσα ἡ δὲν ἔξω τὴ δῶλο μισρὴ νὰ κάνω, εἶπε ὁ θεμαστὴς.

— Ὁ ἐκατομυριούχος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοὺς τέσσαρις ἐπιβάτες τῆς βάρκας ἦτο ὁ πρὸς βάρους και ὁ πρὸς δυνάμεις, ἔγερνε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καθὼς ἐταλόντευετο ἡ βάρκα καὶ τὸ πρῶσιον τοῦ εἶδεν καθαρὰ τὴν ἀγνίαν και τὸν τρῶμα.

— Ὁ τέταρτος, ἕνας μουσικός τοῦ πλοίου, ἦσαν και ὁ πρὸς μικρὰς και ὁ πρὸς αὐτοῦ. Δὲν θὰ ἐξογίζε καλὰ - καλὰ 50 κιλά. Ἐβρεξε με θάλασσα τὸ πρῶσιον και σκορμῆνα χεῖλινα τοῦ και εἶπε σαρκαστικὰ στὸν ἐκατομυριούχον:

— Μὴ φοδῶσαι, κυνδρέ. Ἐγὼ θὰ σε προσέξω και ὅταν φθάσωμε δὲν θὰ ἐξάσῃς νὰ μοῦ δώσης βέβαια ένα μικρὸ τοσάκι.

— Ἐνῶς ἀπὸ μᾶς πρέπει νὰ πεθάνῃ, εἶπε αὐτοπρὸς ὁ καθηγητής. Αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν πήραμε χθὲς και πρέπει νὰ τὴν κρατήσωμε γιὰ νὰ φθάσων οἱ ἄλλοι.

— Ἐξέχασαμε μόνον νὰ ποῦμε ποῖος θὰ φανῇ, εἶπε ὁ μουσικός ξηρὰ.

— Εἶμαι τῆς αὐτῆς ἰδέας, ἐπενέθη ὁ ἐκατομυριούχος, δροσίζοντας με θάλασσα τὸν πληγμένον τοῦ σέρκου. Φοβικὸ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίσθωμε πὺς θὰ σωθῶμε, ἀλλὰ δὲν βλέπω καμμίαν ἄλλην ἐξέδωσιν.

— Στὸ διάβολο, ἔην τῆς λέως, εἶπε σκληρὰ ὁ θεμαστὴς. Δὲν μποροῦμε νὰ σὺ τὸ νοῦδιον, ἐταλόντευσε σὲ ἐλαφρὰ κόμισα σὰν κορυδωσάλο.

— Ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα, πού νομίζεις πὺς σὸ ρουφεῖο τὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ κόκαλα, ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα χωρὶς φοῖ και θὰ τὸ σπᾶσω ὅλα ἡ θὰ πῶσω σὲ θάλασσα ἡ δὲν ἔξω τὴ δῶλο μισρὴ νὰ κάνω, εἶπε ὁ θεμαστὴς.

— Ὁ ἐκατομυριούχος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοὺς τέσσαρις ἐπιβάτες τῆς βάρκας ἦτο ὁ πρὸς βάρους και ὁ πρὸς δυνάμεις, ἔγερνε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καθὼς ἐταλόντευετο ἡ βάρκα καὶ τὸ πρῶσιον τοῦ εἶδεν καθαρὰ τὴν ἀγνίαν και τὸν τρῶμα.

— Ὁ τέταρτος, ἕνας μουσικός τοῦ πλοίου, ἦσαν και ὁ πρὸς μικρὰς και ὁ πρὸς αὐτοῦ. Δὲν θὰ ἐξογίζε καλὰ - καλὰ 50 κιλά. Ἐβρεξε με θάλασσα τὸ πρῶσιον και σκορμῆνα χεῖλινα τοῦ και εἶπε σαρκαστικὰ στὸν ἐκατομυριούχον:

— Μὴ φοδῶσαι, κυνδρέ. Ἐγὼ θὰ σε προσέξω και ὅταν φθάσωμε δὲν θὰ ἐξάσῃς νὰ μοῦ δώσης βέβαια ένα μικρὸ τοσάκι.

— Ἐνῶς ἀπὸ μᾶς πρέπει νὰ πεθάνῃ, εἶπε αὐτοπρὸς ὁ καθηγητής. Αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν πήραμε χθὲς και πρέπει νὰ τὴν κρατήσωμε γιὰ νὰ φθάσων οἱ ἄλλοι.

— Ἐξέχασαμε μόνον νὰ ποῦμε ποῖος θὰ φανῇ, εἶπε ὁ μουσικός ξηρὰ.

— Εἶμαι τῆς αὐτῆς ἰδέας, ἐπενέθη ὁ ἐκατομυριούχος, δροσίζοντας με θάλασσα τὸν πληγμένον τοῦ σέρκου. Φοβικὸ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίσθωμε πὺς θὰ σωθῶμε, ἀλλὰ δὲν βλέπω καμμίαν ἄλλην ἐξέδωσιν.

— Στὸ διάβολο, ἔην τῆς λέως, εἶπε σκληρὰ ὁ θεμαστὴς. Δὲν μποροῦμε νὰ σὺ τὸ νοῦδιον, ἐταλόντευσε σὲ ἐλαφρὰ κόμισα σὰν κορυδωσάλο.

— Ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα, πού νομίζεις πὺς σὸ ρουφεῖο τὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ κόκαλα, ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα χωρὶς φοῖ και θὰ τὸ σπᾶσω ὅλα ἡ θὰ πῶσω σὲ θάλασσα ἡ δὲν ἔξω τὴ δῶλο μισρὴ νὰ κάνω, εἶπε ὁ θεμαστὴς.

— Ὁ ἐκατομυριούχος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοὺς τέσσαρις ἐπιβάτες τῆς βάρκας ἦτο ὁ πρὸς βάρους και ὁ πρὸς δυνάμεις, ἔγερνε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καθὼς ἐταλόντευετο ἡ βάρκα καὶ τὸ πρῶσιον τοῦ εἶδεν καθαρὰ τὴν ἀγνίαν και τὸν τρῶμα.

— Ὁ τέταρτος, ἕνας μουσικός τοῦ πλοίου, ἦσαν και ὁ πρὸς μικρὰς και ὁ πρὸς αὐτοῦ. Δὲν θὰ ἐξογίζε καλὰ - καλὰ 50 κιλά. Ἐβρεξε με θάλασσα τὸ πρῶσιον και σκορμῆνα χεῖλινα τοῦ και εἶπε σαρκαστικὰ στὸν ἐκατομυριούχον:

— Μὴ φοδῶσαι, κυνδρέ. Ἐγὼ θὰ σε προσέξω και ὅταν φθάσωμε δὲν θὰ ἐξάσῃς νὰ μοῦ δώσης βέβαια ένα μικρὸ τοσάκι.

— Ἐνῶς ἀπὸ μᾶς πρέπει νὰ πεθάνῃ, εἶπε αὐτοπρὸς ὁ καθηγητής. Αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν πήραμε χθὲς και πρέπει νὰ τὴν κρατήσωμε γιὰ νὰ φθάσων οἱ ἄλλοι.

— Ἐξέχασαμε μόνον νὰ ποῦμε ποῖος θὰ φανῇ, εἶπε ὁ μουσικός ξηρὰ.

— Εἶμαι τῆς αὐτῆς ἰδέας, ἐπενέθη ὁ ἐκατομυριούχος, δροσίζοντας με θάλασσα τὸν πληγμένον τοῦ σέρκου. Φοβικὸ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίσθωμε πὺς θὰ σωθῶμε, ἀλλὰ δὲν βλέπω καμμίαν ἄλλην ἐξέδωσιν.

— Στὸ διάβολο, ἔην τῆς λέως, εἶπε σκληρὰ ὁ θεμαστὴς. Δὲν μποροῦμε νὰ σὺ τὸ νοῦδιον, ἐταλόντευσε σὲ ἐλαφρὰ κόμισα σὰν κορυδωσάλο.

— Ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα, πού νομίζεις πὺς σὸ ρουφεῖο τὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ κόκαλα, ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα χωρὶς φοῖ και θὰ τὸ σπᾶσω ὅλα ἡ θὰ πῶσω σὲ θάλασσα ἡ δὲν ἔξω τὴ δῶλο μισρὴ νὰ κάνω, εἶπε ὁ θεμαστὴς.

— Ὁ ἐκατομυριούχος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοὺς τέσσαρις ἐπιβάτες τῆς βάρκας ἦτο ὁ πρὸς βάρους και ὁ πρὸς δυνάμεις, ἔγερνε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καθὼς ἐταλόντευετο ἡ βάρκα καὶ τὸ πρῶσιον τοῦ εἶδεν καθαρὰ τὴν ἀγνίαν και τὸν τρῶμα.

— Ὁ τέταρτος, ἕνας μουσικός τοῦ πλοίου, ἦσαν και ὁ πρὸς μικρὰς και ὁ πρὸς αὐτοῦ. Δὲν θὰ ἐξογίζε καλὰ - καλὰ 50 κιλά. Ἐβρεξε με θάλασσα τὸ πρῶσιον και σκορμῆνα χεῖλινα τοῦ και εἶπε σαρκαστικὰ στὸν ἐκατομυριούχον:

— Μὴ φοδῶσαι, κυνδρέ. Ἐγὼ θὰ σε προσέξω και ὅταν φθάσωμε δὲν θὰ ἐξάσῃς νὰ μοῦ δώσης βέβαια ένα μικρὸ τοσάκι.

— Ἐνῶς ἀπὸ μᾶς πρέπει νὰ πεθάνῃ, εἶπε αὐτοπρὸς ὁ καθηγητής. Αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν πήραμε χθὲς και πρέπει νὰ τὴν κρατήσωμε γιὰ νὰ φθάσων οἱ ἄλλοι.

— Ἐξέχασαμε μόνον νὰ ποῦμε ποῖος θὰ φανῇ, εἶπε ὁ μουσικός ξηρὰ.

— Εἶμαι τῆς αὐτῆς ἰδέας, ἐπενέθη ὁ ἐκατομυριούχος, δροσίζοντας με θάλασσα τὸν πληγμένον τοῦ σέρκου. Φοβικὸ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίσθωμε πὺς θὰ σωθῶμε, ἀλλὰ δὲν βλέπω καμμίαν ἄλλην ἐξέδωσιν.

— Στὸ διάβολο, ἔην τῆς λέως, εἶπε σκληρὰ ὁ θεμαστὴς. Δὲν μποροῦμε νὰ σὺ τὸ νοῦδιον, ἐταλόντευσε σὲ ἐλαφρὰ κόμισα σὰν κορυδωσάλο.

— Ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα, πού νομίζεις πὺς σὸ ρουφεῖο τὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ κόκαλα, ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα χωρὶς φοῖ και θὰ τὸ σπᾶσω ὅλα ἡ θὰ πῶσω σὲ θάλασσα ἡ δὲν ἔξω τὴ δῶλο μισρὴ νὰ κάνω, εἶπε ὁ θεμαστὴς.

— Ὁ ἐκατομυριούχος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοὺς τέσσαρις ἐπιβάτες τῆς βάρκας ἦτο ὁ πρὸς βάρους και ὁ πρὸς δυνάμεις, ἔγερνε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καθὼς ἐταλόντευετο ἡ βάρκα καὶ τὸ πρῶσιον τοῦ εἶδεν καθαρὰ τὴν ἀγνίαν και τὸν τρῶμα.

— Ὁ τέταρτος, ἕνας μουσικός τοῦ πλοίου, ἦσαν και ὁ πρὸς μικρὰς και ὁ πρὸς αὐτοῦ. Δὲν θὰ ἐξογίζε καλὰ - καλὰ 50 κιλά. Ἐβρεξε με θάλασσα τὸ πρῶσιον και σκορμῆνα χεῖλινα τοῦ και εἶπε σαρκαστικὰ στὸν ἐκατομυριούχον:

— Μὴ φοδῶσαι, κυνδρέ. Ἐγὼ θὰ σε προσέξω και ὅταν φθάσωμε δὲν θὰ ἐξάσῃς νὰ μοῦ δώσης βέβαια ένα μικρὸ τοσάκι.

— Ἐνῶς ἀπὸ μᾶς πρέπει νὰ πεθάνῃ, εἶπε αὐτοπρὸς ὁ καθηγητής. Αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν πήραμε χθὲς και πρέπει νὰ τὴν κρατήσωμε γιὰ νὰ φθάσων οἱ ἄλλοι.

— Ἐξέχασαμε μόνον νὰ ποῦμε ποῖος θὰ φανῇ, εἶπε ὁ μουσικός ξηρὰ.

— Εἶμαι τῆς αὐτῆς ἰδέας, ἐπενέθη ὁ ἐκατομυριούχος, δροσίζοντας με θάλασσα τὸν πληγμένον τοῦ σέρκου. Φοβικὸ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίσθωμε πὺς θὰ σωθῶμε, ἀλλὰ δὲν βλέπω καμμίαν ἄλλην ἐξέδωσιν.

— Στὸ διάβολο, ἔην τῆς λέως, εἶπε σκληρὰ ὁ θεμαστὴς. Δὲν μποροῦμε νὰ σὺ τὸ νοῦδιον, ἐταλόντευσε σὲ ἐλαφρὰ κόμισα σὰν κορυδωσάλο.

— Ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα, πού νομίζεις πὺς σὸ ρουφεῖο τὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ κόκαλα, ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα χωρὶς φοῖ και θὰ τὸ σπᾶσω ὅλα ἡ θὰ πῶσω σὲ θάλασσα ἡ δὲν ἔξω τὴ δῶλο μισρὴ νὰ κάνω, εἶπε ὁ θεμαστὴς.

— Ὁ ἐκατομυριούχος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοὺς τέσσαρις ἐπιβάτες τῆς βάρκας ἦτο ὁ πρὸς βάρους και ὁ πρὸς δυνάμεις, ἔγερνε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καθὼς ἐταλόντευετο ἡ βάρκα καὶ τὸ πρῶσιον τοῦ εἶδεν καθαρὰ τὴν ἀγνίαν και τὸν τρῶμα.

— Ὁ τέταρτος, ἕνας μουσικός τοῦ πλοίου, ἦσαν και ὁ πρὸς μικρὰς και ὁ πρὸς αὐτοῦ. Δὲν θὰ ἐξογίζε καλὰ - καλὰ 50 κιλά. Ἐβρεξε με θάλασσα τὸ πρῶσιον και σκορμῆνα χεῖλινα τοῦ και εἶπε σαρκαστικὰ στὸν ἐκατομυριούχον:

— Μὴ φοδῶσαι, κυνδρέ. Ἐγὼ θὰ σε προσέξω και ὅταν φθάσωμε δὲν θὰ ἐξάσῃς νὰ μοῦ δώσης βέβαια ένα μικρὸ τοσάκι.

— Ἐνῶς ἀπὸ μᾶς πρέπει νὰ πεθάνῃ, εἶπε αὐτοπρὸς ὁ καθηγητής. Αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν πήραμε χθὲς και πρέπει νὰ τὴν κρατήσωμε γιὰ νὰ φθάσων οἱ ἄλλοι.

— Ἐξέχασαμε μόνον νὰ ποῦμε ποῖος θὰ φανῇ, εἶπε ὁ μουσικός ξηρὰ.

— Εἶμαι τῆς αὐτῆς ἰδέας, ἐπενέθη ὁ ἐκατομυριούχος, δροσίζοντας με θάλασσα τὸν πληγμένον τοῦ σέρκου. Φοβικὸ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίσθωμε πὺς θὰ σωθῶμε, ἀλλὰ δὲν βλέπω καμμίαν ἄλλην ἐξέδωσιν.

— Στὸ διάβολο, ἔην τῆς λέως, εἶπε σκληρὰ ὁ θεμαστὴς. Δὲν μποροῦμε νὰ σὺ τὸ νοῦδιον, ἐταλόντευσε σὲ ἐλαφρὰ κόμισα σὰν κορυδωσάλο.

— Ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα, πού νομίζεις πὺς σὸ ρουφεῖο τὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ κόκαλα, ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα χωρὶς φοῖ και θὰ τὸ σπᾶσω ὅλα ἡ θὰ πῶσω σὲ θάλασσα ἡ δὲν ἔξω τὴ δῶλο μισρὴ νὰ κάνω, εἶπε ὁ θεμαστὴς.

— Ὁ ἐκατομυριούχος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοὺς τέσσαρις ἐπιβάτες τῆς βάρκας ἦτο ὁ πρὸς βάρους και ὁ πρὸς δυνάμεις, ἔγερνε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καθὼς ἐταλόντευετο ἡ βάρκα καὶ τὸ πρῶσιον τοῦ εἶδεν καθαρὰ τὴν ἀγνίαν και τὸν τρῶμα.

— Ὁ τέταρτος, ἕνας μουσικός τοῦ πλοίου, ἦσαν και ὁ πρὸς μικρὰς και ὁ πρὸς αὐτοῦ. Δὲν θὰ ἐξογίζε καλὰ - καλὰ 50 κιλά. Ἐβρεξε με θάλασσα τὸ πρῶσιον και σκορμῆνα χεῖλινα τοῦ και εἶπε σαρκαστικὰ στὸν ἐκατομυριούχον:

— Μὴ φοδῶσαι, κυνδρέ. Ἐγὼ θὰ σε προσέξω και ὅταν φθάσωμε δὲν θὰ ἐξάσῃς νὰ μοῦ δώσης βέβαια ένα μικρὸ τοσάκι.

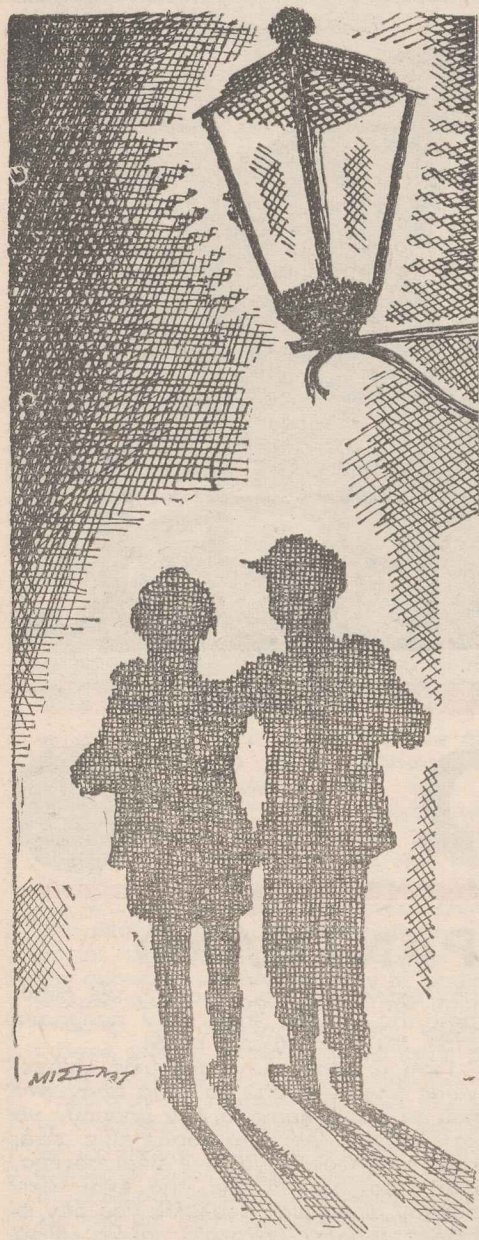
— Ἐνῶς ἀπὸ μᾶς πρέπει νὰ πεθάνῃ, εἶπε αὐτοπρὸς ὁ καθηγητής. Αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν πήραμε χθὲς και πρέπει νὰ τὴν κρατήσωμε γιὰ νὰ φθάσων οἱ ἄλλοι.

— Ἐξέχασαμε μόνον νὰ ποῦμε ποῖος θὰ φανῇ, εἶπε ὁ μουσικός ξηρὰ.

— Εἶμαι τῆς αὐτῆς ἰδέας, ἐπενέθη ὁ ἐκατομυριούχος, δροσίζοντας με θάλασσα τὸν πληγμένον τοῦ σέρκου. Φοβικὸ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίσθωμε πὺς θὰ σωθῶμε, ἀλλὰ δὲν βλέπω καμμίαν ἄλλην ἐξέδωσιν.

— Στὸ διάβολο, ἔην τῆς λέως, εἶπε σκληρὰ ὁ θεμαστὴς. Δὲν μποροῦμε νὰ σὺ τὸ νοῦδιον, ἐταλόντευσε σὲ ἐλαφρὰ κόμισα σὰν κορυδωσάλο.

— Ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα, πού νομίζεις πὺς σὸ ρουφεῖο τὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ κόκαλα, ἀκόμη μὴ τέτοια μέρα χωρὶς φοῖ και θὰ τὸ σπᾶσω ὅ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

(Η Κάρμεν ντ' Σαίντ Γ'ριέ πρόκειται να φύγει από το Παρίσι με τον άντρα της που έχει διοριστεί στην Γουινέα. Γι' αυτό θέλει να διακόψει κάθε σχέση με τον έραστή της λοκαγόν Ραμόν ντ' Αλμπουζ, με τον οποίον έχει κ' ένα παιδάκι και διά μέσω της γυναικαδέλφης του του ζητείται τα γράμματα της. Εκείνος υποδέχεται να τα στείλει. Ο στρατιώτης όμως που τα μεταφέρει πέφτει από το άλογο και σκοτώνεται και στο νοσοκομείο που τον μεταφέρουν ένας άγνωστος του κλέβει τα γράμματα. Έν τώ μεταξύ η γυναικαδέλφη της 'Ελένης δε Μοντλώρ διοικολογείσε αυτό το ταξίδι λέγοντας ότι έπληνε στην πεννέρα της, όπου βρίσκεται και το παιδί της, ο μικρός δαυλίδαν. Η άτιμία όμως της Κάρμεν αποκαλύπτεται από ένα γράμμα που στέλνει μια πρόην υπηρέτρια της στον άνδρα της, τον κ. Ντε Σαιν Γ'ριέ, που είναι τώρα εξω φρενών έναντιον της γυναικάς του).

3ον

Τι δόχημα που τον πλήρωνε τώρα για την μεγαλοψυχία του και την επιεικεία του. Με πόσην κτηνώδια του εδούριζε το χαμάρι στην καρδιά!

Ματαία ο δυστυχής προσπαθούσε να πείσει τον εαυτόν του πως ήταν φέμια! Δεν είχε παρά ν' απλώσει το χέρι του για να πιάνει την απόδειξιν. Δεν είχε παρά να παρακολουθήσει την Κάρμεν εις το μέρος που ανήκεσε η απόδειξις αυτή.

Και εδουλίτζε με άγνωση μέσα στο δωμάτιο, ως που ακούστικε ένα κουνδούνισμα στην εξώπορτα. Κανείς δεν έπληνε ν' ανοίξει. Τό κουνδούνισμα άνηκεσε ζανά, πιο έπιμονο. Όλοι εξόπλητον. Ο θυρώρος έπληνε ν' ανοίξει και ο λίγο έφερε μίαν απροσδόκητον είδησι: είκεν έπιστρέφει από τον Παναμάν ο άνδρας της 'Ελένης, ο Ραμόν Μοντλώρ.

Είνε εύκολο να φαντασθί κανείς την υποδοχήν του του γ'νε. Η 'Ελένη που έλάτρευε τον άνδρα της, έπρεσε στην αγχαλιά του και δεν έννοούσε να ξεκολλήσει.

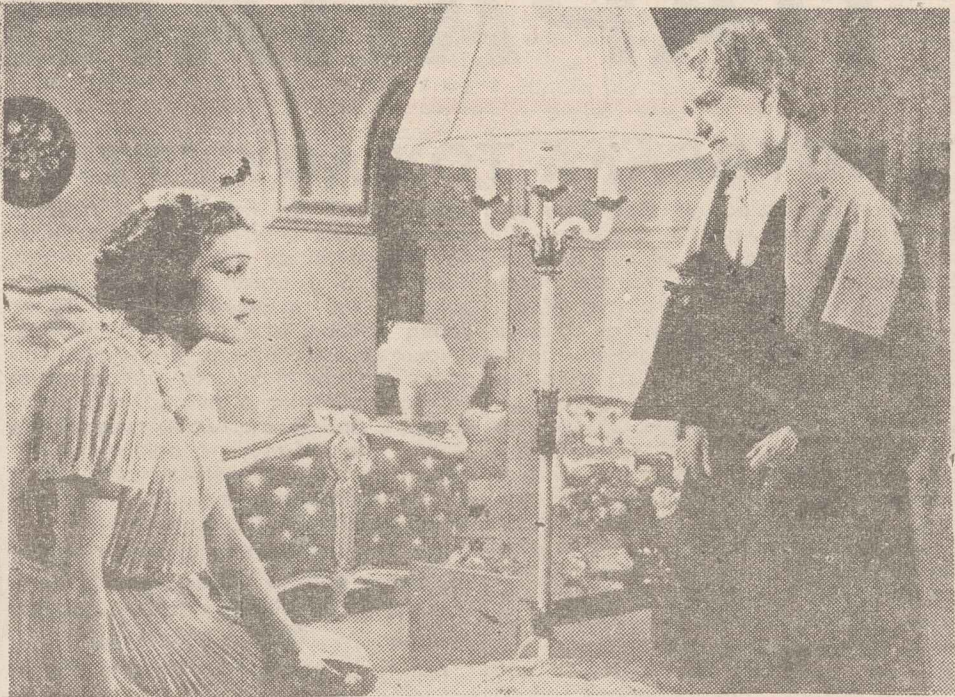
Ο Ραμόν Μοντλώρ, χαρομένο γιατί έδλεπε την αγαπημένην γυναικούλα του την Κάρμεν και τον γαμπρόν του, και που σε λίγο θάλειε το παιδί του και την μητέρα του, άρχισε ν' άσπληγται πως άποφάσε ζανίγει να έπιστρέψι από τον Παναμά, πως έβλεπε ως εκεί και γιατί δεν έπλενάρωσε προηγουμένως.

— Ήθελα να σας κάω μια έκπληξιν, κατέληξε. — Ήρθε με την ταξιαί... — Δυστυχώς όμως, τον διέκοψε ο Σαίντ Γ'ριέ, η αδελφή σας δεν πρόκειται να σας καρρή για πολύ άκομα, γιατί ήρθε άκριβος τη στιγμή που πρόκειται να εγκαταλείψωμε την Γαλλία. — Όστε φεύγει.

— Άπόψε, για την Μαρσέιλι και απ' εκεί για την Γουινέα όπου έχω να εκτελέσω μία διπλωματική άποστολή. — Και η Κάρμεν θαρθή μαζί σας; — Άσφαλώς! άπάντησε ο Γ'ριέ, ενώ στο πρόσωπό του φαινόνταν μία βαθεία ρυτίδα. Άφού η αδελφή σας δέχτηκε να γίνει γυναίκα μου, θα ήθερε βέβαια ότι από μία στιγμή στην άλλη θα μπορούσα να εγκαταλείψω τη Γαλλία. — Και δεν διατάζω να σέ ακολουθήσω, αγαπητέ μου! τον διέκοψε η Κάρμεν. Λυπούμαι, βέβαια, γιατί φεύγουμε τώρα που έπείστροφε ο άδελφός μου. Ξερω όμως καλά ότι δεν μπορούς ν' αναλάβουμε την ανακρίσει μας. Και αν πρόκειται να διατρέξης κινδύνους, αν πρόκειται να υποφέρης μακριά από την πατρίδα μας, θα τα συμμερισθώ δ' αυτά, άφού είμαι γυναίκα σου. — Εύχαριστώ για τα καλά σου αισθήματα, Κάρμεν!

Και με τα λόγια αυτά απλώθηκε πάλι μία φαινομενική γαλήνη στο πρόσωπο του Σαίντ Γ'ριέ.

Όσον για τον Ραμόν και την 'Ελένη, παρ' όλην την άσφοίση τους στον κ. Γ'ριέ και την άρμενκ, η σκέψις ότι έπρόκειται να τους άποχωρισθούν δεν τους άνησχυόσε και τόσο πολύ. Γιατί η άγανη τους είχε κάμει έγωιστές και δεν ένδιεφέροντο παρά για τον εαυτό τους.

—Θα άγωνισθώ με όλες μου τίς δυνάμεις για να ζανασθώ το παιδί μου.

—Και το παιδί μας, ο φανφάν; έρώτησε ο Ραμόν. Πές μου λοιπόν για τον φανφάν. — Βρίσκεται με τη μητέρα. Ο θάλασσινός άέρας ήταν άπαραίτητος για την ύγεια του και τώρα φαίνεται πως είναι τελώς καλά. — Τι κρίμα, διέκοψε ο κ. Γ'ριέ, να μην ήξερατέ υπό χθές ότι θάρχονταν ο Ραμόν! Θα τον έφερνατε μαζί σας τον μικρόν;

— Πώς; Είχατε πάει στο Πωακώ; έρώτησε ο Ραμόν. — Η 'Ελένη έγινε κατάκλιμν. Είχε ξεχάσει την άγνωση της και να που την έπαινε ζανά, ίσως πιο άπειλητική από πριν.

—Ναι άπάντησε σταθερά η Κάρμεν, μαντεύοντας την άγνωση της νόσης της. Ο άντρας μου της είχε να μάς άκολουθήσει στο ταξίδι. Έπειδή όμως έπρότιμους νάρθι κοντά σας, άποφάσισε να συμβουλευθί την μητέρα. Δυστυχώς ότι ήρθε εγκαίρως και την βρήκατε εδώ. — Θα λυπόμουν πολύ αν δεν την εύρισκα, άπάντησε ο Ραμόν. Πές μου λοιπόν, 'Ελένη, είδες την μητέρα μου; Τι κάνει;

— Καλά, πολύ καλά, έμμουρούρισε η 'Ελένη σαν να αισθανόταν το πάτωμα να γκρεμίζεται κάτω από τα πόδια της. — Ά, άφραί! Γιατί από τα τελευταία της γράμματα φοδθήκα μίληψι ήταν άριστοι και μευ τούρκουε.

Γιά να διακόψι την συζήτησιν η Κάρμεν έπλενε ότι θα έπιγαν με την 'Ελένη στην μοδιότητα της.

Ο Ραμόν διαμαρτυρήθηκε και η Κάρμεν έδεδόθηκε να την άφορη σιμά του. Τότε ο Σαίντ Γ'ριέ έπρότεινε να την συνοδέψι λίγο, γιατί κι' αυτός θα έπιγανε στο ύπνουριε. Η γυναίκα του δέχτηκε. Και όταν αυτός κατέθηκε για να είδοποιή το άμαξί, η 'Ελένη έλεγε τραγουμένη της Κάρμεν:

— Ο, δυστυχία μας! Όταν παρ' ο Ραμόν στη μητέρα, θα μάθι ότι δεν ήμουν εκεί. Τι θα του είπω τότε; — Η Κάρμεν όμως την καλούστικε: — Θάρρητι, της έλεγε. Τούλάχιστον μετ' ένα μήνα. Έως τότε θα τ'ήχη ξεκα-

ΟΙ ΔΥΟ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

σει, ενώ θα είμαι μακριά. Φόρτωσε τα όπλα ο έμένα.

Έπλησε τον άδελφόν της, έπειτα την 'Ελένην και κατέθηκε για να πάη με τ' άμαξί. Ο άντρας της εκάθησε δίπλα της. Εύθυμη, η Κάρμεν, παρατηρούσε με προσοχή όλα εκείνα που έπρόκειτο να εγκαταλείψι, μίλούσε για το κάθε τι. Ο άντρας της σκετόταν με άγνωση ότι δεν μπορούσε να είναι ένοχη μία γυναίκα τόσο ζέννοιασσι και ρωτούσε τον εαυτόν του μήπως έπρεπε να της ζητήσει συγγνώμην έπειδή την υποψίαστικε. — Θα γυρίσει να προγευματίσει στο σπίτι: έρωτισσε ζανίκα η Κάρμεν.

— Ναι, Καί σύ; — Εγώ όχι. Θα περάσω από την μοδιότητα και μετά θα πάω στην πλατεία του Χρηματιστηρίου για να κάνω προμήθειαν γραφικής ύλης. Έπειτα θ' άγοράσω μερικά άκόμη μικροπράγματα για το τα-

πό το όποιον θα ήταν γραμμένο 'δενίμα άνευ άζιας).

Και αυτός δεν θα έπίστευε πιά, δεν έπρεπε να πιστέψι πως αγαπήθηκε τόσο ειλκρινά, τόσο βαθεία.

Έν τούτοις αυτή τον άγαπούσε άκόμα. Δεν είχε όμως το θάρρος ν' άδιαφορήσι για όλα, για την ντροπή, την άπιστία, την άπειλησία των δικών της, την κατάρη της μητέρας της, και να φύγι μαζί του.

Ύστερα από λίγο, θα τους εκώριζε η θάλασσα, ο ώκεανός. Ποτέ πιά δεν θα έβλεποντο. Άλλα ο έρωτάς τους δεν θα πέθανε.

Δεν μπόρεσε να συνεχίσι τις σκέψεις της. Η έπιπολαίσις που την εξακρατήριζε, δεν την άφινε να σκεφτείται παρά μονάχα το παρόν.

Έκτε κανένα γράμμα σ' αυτό το άνομα: έράτρεπε τον υπάλληλον του ποστρεσάντ, δείκνοντας με το γαντοφορέμιο χέρι της ένα φάκελλον.

Ο υπάλληλος υπάλληλος έπληρε τον φάκελλον, τον εκύτταζε βλοσυρά, κι' έδιάβασε: «Κυρία 'Ελένη ντ' Μοντλώρ». Κάτι έμμουρούρισε και άρχισε να ψάχνι στην θυρίδα του στοιχείου Μ. Τέλος βρήκε ένα γράμμα και το έδωσε της κυρίας.

Η Κάρμεν τάχασε όταν είδε το γράμμα.

— Θεέ μου! σκέφτικε. Τι συνέβη λοιπόν; Γιατί έστειλε ένα γράμμα μονάχα; Γιατί δεν ταξείδε όλα, όπως υποσέχθηκε, όπως όρκίσθηκε;

Έστράφηκε να φύγι, αλλά καρφώθηκε στη θέσι της, κατατρομαγμένη. Μπροστά στην πόρτα στεκόταν ο άντρας της, με τα τρομερά βλέμματα του καρφωμένα επάνω της.

— Μπα, εδώ είσαι; έμμουρούρισε με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει ήρεμη.

Έκείνος δεν άπάντησε. Η ψυχραιμία της γυναικάς του του έκανε τέτοιαν έντύπωσιν, ώστε προσάθηκε να διαλύσι την άγνωση που κατείχε την ψυχή του.

Έκείνη είχε το θάρρος να χαμογελάσι, καθώς έλεγε:

— Θα πάμε μαζί στο σπίτι, δεν είν' έτσι;

Έν τώ μεταξύ τον είχε πλησιάσει.

— Δώσε μου αυτό το γράμμα, της έπτε αυτός προσπαθώντας να κρατήσι την ψυχραιμία του. Δώσου το άμέσως και πρό πάντος χωρίς θάρρος. Δεν είναι άναγκη να δημιουργήσουμε σκάνδαλον.

Η Κάρμεν έμεινε άμληπτη. Ο άντρας της την είχε όρπάσει από το μπράτσο και τα χέρια του την έσφιγγαν σαν τα νάβλια.

— Άκουσε; έξακολουθούσεν εκείνος άποφασιστικά. Θέλω το γράμμα. — Μά γιατί με σφιγγεις έτσι; Γιατί με κάνεις να πονά;

Ο ντ' Σαίντ Γ'ριέ ήταν κατάκλιμν. Μίλούσε σιγά, αλλά το στόμα του ήταν άφρισμένο στις γωνίες.

— Θέλω το γράμμα! έπανέλαθε. — Μά γιατί; Τι σιμδανίει; κατάρωσε να μωρμουρίσι αυτή.

— Το γράμμα, έλεα!... Θέλω το γράμμα του έραστού σου! έπανέλαθε αυτός άποφασιστικά.

— Του έραστού μου; — Και η Κάρμεν μίλούσε όσο μπορούσε πιο σιγά. — Ήθελε κι' αυτή ν' άποφύγι το σκάνδαλον.

— Μάλιστα. Και αν δεν μου το δώσης άμέσως... Πρόσεξε!

Η Κάρμεν έννοιωσε κρύον ιδρώτα να βρέχι το πρόσωπό της. Άρχισε να τρέμη, τα δόντια της ήταν σιμμένα και μόλις και μετά βίας κατάρωσε να μιλήσι.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ίκανός να πραγματοποιήσι τις άπειλές του. Ήταν τρελλός από την λύσσα του και ίσως την έσκότωνεν άμέσως, εκεί, επί τόπου! Τα μάτια του άστράφταν άπειλητικά.

Ήταν χαρμένη!

Κρατούσε το άπαισι, το φοκικό εκείνο γράμμα, που θα προκαλούσε την καταστροφή της, κι' έννοιμζε ότι της έκαίγε τα δάκτυλα.

Τι νάγραφε μέσα; Δεν ήξερε άκόμα γιατί δεν τόχε διαβάσει, άλλ' αν το έδινε θα ήταν ας να άποφάσιζε ν' αυτοκτονήσι.

Να το καταστρέψι ήταν άδύνατον. Ο άντρας της δεν θα της άφινε έλευθερό το χέρι. Άλλα και μία τέτοια προσπα-

ΜΑΓΚΕΣ

ΤΟΝ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΝΡΣΕΛ

θεια εκ μέρους της θα τον εξαγρίωνε πιο πολύ, γιατί θα ήταν σαν να όμοιογόσε την έννοχον της.

Έξωθεν, της ήρθε μία ιδέα, την όποιαν άρπαξε σαν σάνδια σιωπής. Δεν έκατοσε μάλιστα να την καλοεξετάσι. Στριγκτικε σ' αυτήν, όπως εκείνος που πέφτει μέσα σε μίαν άδυσσο και άνοίγει μπκανικά το χέρι του για ν' άρπαχί από τον πρώτον θάμνον που θα βρεθί μπροστά του.

Όστόσο εκείνος έπανέλαμβανε πιο πολύ θυμμένος:

— Λοιπόν, αρκετά έπεριμένα. Δός μου το γράμμα είδ' άλλως... — Μά είσαι τρελλός! έκανε η Κάρμεν με πνιγμένη φωνή. Αυτό το γράμμα δεν είναι δικό μου. — Θέλω να το είδω. — Όρίστε. Διάσας την διεύθυνσιν. Του το έδειξε. Εκείνος τ' άρπαξε και το διάβασε.

Έξωθεν όμως το πρόσωπό του έπληρε την έκφρασι της πιο μεγάλης έκπληξως.

— Κυρία 'Ελένη ντ' Μοντλώρ; έκανε.

— Όστε βλέπειτε ότι δεν μπορούσα να σου δώσω αυτό το γράμμα, άφού δεν είναι δικό μου;

— Έλένην... 'Ελένην ντ' Μοντλώρ!... έξακολουθούσε αυτός να ψιθυρίζι σαν να μην έκταλαθάνε αυτά που έλεγε.

Έκρατούσε το γράμμα και τα χέρια του έτρεμαν. Τα γράμματα έννοιμζε πως χοροπηδούσαν μπροστά στα μάτια του.

Η Κάρμεν εκάρφωσε άπάνω να το βλέμμα, γεμάτος περιέργεια. Έστέκοντο ο ένας άπέναντι του άλλου έχθροι, άμληπτοι, άκίνητοι.

Έκείνη «ρομαγμένη από το έγκλημα, που η μοίρα θέλανε στα τελευταία ν' άποκαλύψι. Εκείνος άποληθμένος από την έκπληξιν, με τα μάτια καρφωμένα στον φάκελλον.

Η 'Ελένη! Το πρότυπον της τιμωπής! Ο υπέρκοπος άγγελος, τον όποιον καμμία κακή σκέψι δεν μπορούσε να θάρρη. Η 'Ελένη με το άγνό πρόσωπο και τα ειλκρινά μάτια, η 'Ελένη να έχι έραστήν!...

Άπό τα μάτια του η Κάρμεν έμάντεψε άμέσως τις σκέψεις του.

— Τι φαντάζομαι λοιπόν για την 'Ελένην; έρώτησε βρόλοντας όλην την ψυχραιμίαν της. Δεν είναι η πρώτη φορά που με στέλνει να πάρω τα γράμματα της όταν δεν μπορεί να πάη η ίδια. Νομίζω πως πρόκειται για κάποιαν άναθοεργία, την όποιαν θέλει να κρατήσι μυστική.

Ο άντρας της την κατούσε καλά στο πρόσωπο. Το βλέμμα του φαινόνταν σαν να ήθελε να μηρτά στα καταδωτά της ψυχής της.

Έκείνη ύπνιψε με καταπληκτική ψυχραιμία την φοκικήν αυτήν εξέταση. Και από μίαν άσπράτη χαράς που είδε να λάμπι στα μάτια του άνδρόςτης, εκάταλαβε πως είχε σωθί.

Η άτιμη καταγγελία έβρισκε λοιπόν την διέφυσή της. Η Κάρμεν ήταν άθωα. Άντι από μίαν άτιμία βρέθηκε μία φιλανθρωπία της 'Ελένης.

Έδωσε πάλι το γράμμα στην Κάρμεν. Έκείνη διάστικε λιγάκι να το πάρη σαν να φοβόνταν ν' α' άφορη περισσότερο στα χέρια του άνδρός της και αυτό το είδε καλά ο Σαίντ Γ'ριέ. Νέα ύποψια λοιπόν γεννήθηκε μέσα στην ψυχή του.

— Άφού λοιπόν είναι της 'Ελένης το γράμμα, άποφάσε να της τ' άδωσι ενά.

Και το έβαλε στο χαρτοφύλακά του. Έπειτα έστράφηκε στην γυναίκα του και της έπτε:

— Θέλεις να έπιστρέψωμε στο σπίτι.

Το έλεγε για τον Σαίντ Γ'ριέ, που ήταν πάντα λεπτός άπέναντι της, πάντα άναήλικος για την πραγματοποιήσι των φιλοδόξων σκεδίων του. Τού έλεγε για την Κάρμεν που ήταν η πιο καλή της φίλη.

Έκείνη τη στιγμή η Κάρμεν με τον άνδρα της έπέστρεφον.

— Μαζί φεύγουν και μαζί γυρίζουν! έπλεν ο Ραμόν γελαστό όταν τους είδε. Εύτυχώς που ήρθετε γιατί, καθώς είπατε, σε λίγο πρόκειται να χωριστούμε για πολλήν καιρό.

— Μπα, ο κόσμος δεν είναι τόσο μεγάλος όσον φαντάζεσαι, άπάντησε η Κάρ-

τάρωμεν. Οι δύο γυναίκες ύπέφεραν φοβερά. Το γράμμα το κρατούσε άκόμη αυτός στα χέρια του.

Έπείλεσαν όλες τις προετοιμασίες για το ταξίδι. Το ζεύγος Μοντλώρ θα τους συνάδευε ως τον σταθμό.

Έξωθεν, ο Σαίντ Γ'ριέ έπιλοπούσε την 'Ελένη και της έπτε:

— Τα συκαρπητό μου για τις φιλανθρωπίας σου, αλλά να με συχωρήσι πόν, χωρίς να το θέλω, έμαθα τα μυστικά σου. Να ένα τσέκ για τους φτωχούς σου. Πάρε και ένα γράμμα σου.

Η Κάρμεν προσπαθούσε να άποσπάρη την προσοχή του άδελφού της και τον έφώναζε να την βοηθήσι για να κλεί-

Τα δύο δυστυχισμένα μικρά παιδιά, συνεδέσσαν γρήγορα με στενή φίλια.

μεν. Γρήγορα θα συναντηθούμε και πάλιν.

— Άς το έπιλοπούσε, έκανε ο άντρας της. Προτού όμως καθήσουμε στο τραπέζι πρέπει ν' άδωσι αυτά τα χαρτιά.

Και άπομακρύνθηκε. Ο Ραμόν έφερε από το τραπέζακι ένα άλμπουμ με φωτογραφίες και το ξεφύλλισε, προσπαθώντας να θυμηθί όσους μπορούσε πιο πολλούς από τους φίλους του που είχε να τους ίδι τόσον καιρό.

Η 'Ελένη έπιλοπούσε την Κάρμεν.

— Δεν έπιγεις εκεί; την έρώτησε με οδυμένη φωνή.

— Ναι, άπάντησε η Κάρμεν στον ίδιο τόνο.

— Και τα γράμματα; — Μονάχα ένα βρήκα.

— Άλήθεα; Μά γιατί; Τι έγραψε λοιπόν;

— Δεν ξερω. Το έχω ο άντρας μου.

Η 'Ελένη την εκύτταζε σαστισμένη, προσπαθώντας να μαντέψι αν η Κάρμεν άστεύεται ή ζανίκα τρελλάθηκε.

Η Κάρμεν όμως της έχένησε τι είχε σιμδή, πως την έπιασε ο άντρας της στο ταχυδρομείο, και πού τον τρόπο διακολλήθηκε και ότι πού έπτε ότι προέκειται περί δικής της φιλανθρωπίας που ήθελε να την κρατήσι μυστική.

— Η 'Ελένη τα άκουσεν δ' αυτά σαστισμένη και άνυψισι. Μία κακή προαίσθισις την κατέλαβε. Δεν ήμωρεσαν να πούν περισσότερο, γιατί εκείνη την στιγμή έπείστροφε ο άντρας της Κάρμεν.

Έκράσαν στο τραπέζι, και άρχισαν να τρώνε. Ο Σαίντ Γ'ριέ προσπαθούσε να φαίνεται χαρούμενος, αλλά δεν το κα-

σουν ένα κιδιώσι και του μίλούσε γ'ά την μητέρα του που έθεότανε πως δεν μπορούσε ν' άπομακρύνει από το σπίτι της, γιατί ύπέφερε λιγάκι.

— Έλα, τα λέτε και στο όρόμο! έπτε ο Ραμόν της 'Ελένης και του Γ'ριέ. Γρήγορα γιατί δεν θα προσάδετε.

Κατέθηκαν κ' έπλησαν το άμαξί. Έν τώ μεταξύ η 'Ελένη εκρύθηκε στο κορσάκι το γράμμα του έραστού και τα χρήματα του σκευζύου.

Όταν έβασαν στον σταθμό ενώ ο Γ'ριέ έτακτοποιούσε, κάτι δέλετα στο διαμέρισμά του, η Κάρμεν έπιασε την 'Ελένη από το χέρι και την έτραβήξε λιγάκι παραπάρα.

— Έπιασε το γράμμα; της έπτε γρήγορα.

— Ναι, θα σου το δώσω.

— Όχι, γιατί μπορεί να μας ιδί και τότε θα ύποψιαστ περισσότερο. Και έπειτα, ποιος ξέρει, πότε θα βρά την ευκαιρία να τ' άνοιξω. Δεν πιστεύω να γράψι τίποτε σπουδαίο παρά μονάχα το γιατί δεν έστειλε τα γράμματα. Διάσας το λοιπόν και ύστερα να το κάψης. Άλλοι, μεθαύριο, όταν μωρεσής πηγινε να πάρης και τ' άλλα. Και να τα καταστρέψης όλα. Κάψε μου κι' αυτή τη τελευταία χαρά.

— Καλά, έπτε η 'Ελένη. Μείνε ήσυχη. — Στις θέσεις σας, κύριοι! άκούστικε η βροντηρή φωνή ενός υπαλλήλου.

— Έμωρός, πάμε, έπτε ο Σαίντ Γ'ριέ. Η στιγμή που θα βροσώ χωριστού έφθασε. Χαιρεσάθηκαν θερμά, στα σκαλοπάτια του βαγονιού και μετά η πόρτα έκλεισε. Ένα σφύριγμα άκούστικε και ο σταθ-

ρένιος εκείνος άγκος εκέκρινε. Δύο μαντήλια ανεμιστήκαν για λίγην ώρα στο παράθυρο ενός βαγονιού και μετά χάθηκαν κι' αυτά, στα βάθη του όρίζοντος.

— Πάμε! έπτε λυπημένος ο Ραμόν.

Άνέδρεκαν στο άμαξί τους. Η 'Ελένη ήταν λυπημένη για τον χωρισμό, αλλά είχε και μίαν έλασσαν άνησυχίας. Τι θακανε με τα γράμματα της Κάρμεν; Πώς θα μπορούσε να τα εξαφανίσι;

Ήταν φοβισμένη γιατί είχε άνακατευ- τη σ' αυτήν την ύπόθεσι. Όσοσο ήλιπεζε ότι θα μπόρεσεν να διαρθώσι όλα. Η Κάρμεν είχε πη πως η κόμισσα ντ' Μοντλώρ, η πειθερά της, ήταν άριστοι και δεν μπορούσε να ταξείδε. Και ο Ραμόν είχε τόσες ύποθέσεις στο Παρίσι. Όστε δεν θα έπιγαν να άποκαρδή την μητέρα του προτού περάσι ένας μήνας.

Έως τότε η μητέρα του δεν θα θυμόταν για το ταξίδι της 'Ελένης κι' έτσι το μυστικό θα έμεινε μεταξύ των δύο γυναικών.

Ένα μόνον την άνησυχούσε: μήπως ο Ραμόν ζητούσε να ιδί το παιδί του, τον φανφάν. Γιατί μίλούσε διαρκώς γι' αυτόν, για το παιδί του, που το έλάτρευε, που δεν το ξεχάσε ούτε στιγμή όσον καιρό ήταν κάτω.

— Είνε καλά, πολύ καλά! τον έβεβαίλωνε η 'Ελένη. Έάν θέλεις, να γράψωμε να τον φέρη η παραμάνα του, η Τερέζα.

— Όραία σκέψι! Να γράψης άμέσως. Έν τώ μεταξύ το άμαξί είχε μπη στο πάρκον των πριγκήπων και περνούσε μπροστά από τα πρώτα σπίτια. Μακριά, στο βάθος της λεωφόρου, φαινόνταν τώρα το σπίτι των Μοντλώρ.

Περιεργώ! έκανε η 'Ελένη. Τώρα τελευταία, όταν έλέγα κανένα παιδί, νομίζω πως είναι το δικό μας.

— Πώς; έπτε ο Ραμόν. Όστε ύπόκοχον κι' άλλα χαρτωμένα παιδιά σαν το δικό μας;

— Ένω τουλάχιστον, δεν βρίσκω άλλο τόσο χαρτωμένο! έπτε χαμογελώντας η 'Ελένη. Άλλά βλέποντας τ' άλλα παιδιά θυμάμαι το δικό μας. Για κύττα αυτό που βρίσκεται εκεί κάτω, σιμά στην πόρτα μας, με την παραμάνα του...

— Άλήθεα, άπάντησε ο Ραμόν παρατηρώντας εκεί όπου τούδεικνε η 'Ελένη. Κ' έμένα μου θυμίζει το παιδί μας. — Θεέ μου! έφώναζε η 'Ελένη διακρίνοντας καλύτερα όσο έπιλοπούσε το άμαξί. Καλέ αυτός είναι, ο φανφάν!...

— Φανφάν! έφώναζε ο Ραμόν.

Το άμαξί έσταμάτησε μπροστά στα κάγκελα του κήπου και ένας χαρτωμένος μικρός έπρεζε να τους προσανήσι με τυπωμένα τα μικρά κεράκια του.

— Παιδί μου!

— Άναμμένο μου!

Και άφού έπλησσε απ' τ' άμαξί ο Ραμόν άρπαξε το παιδί, το όγκωσε ψηλά και το γέμισε φιλία και χάδι.

— Στάσου να τ' άγκαλιάσω κ' εγώ! έπτε η 'Ελένη που είχε ξεχάσει κάθε λύπη και στενωχία στο άντικρύσμα του παιδιού της.

— Τι άμωρο που είναι!... Πόσο έμεγάλωσε!... έλεγε διαρκώς ο άντρας της.

— Και τί γλυκό παρουσιαστικό που έχει! Σου μοιάζει, έλεγε η 'Ελένη.

— Έχει τα μάτια σου. — Ναι, αλλά το στόμα! Είναι όμοιο με το δικό σου. Και το μέτωπο.

— Και όταν σκεφτείται ότι δεν έκλεισε άκόμα τα δέτη κρονιά, Έτσι που μεγάλωσε, νομίζω κανείς πως είναι έσπτα.

Στην αρχή ο φανφάν έφάνκε λιγάκι φοβισμένος στη θέα του ατόμου του κυρίου με το ρελοφω κρόμο, που τον έσφιγγε με τόσο έννοια στην αγχαλιά του και τον φιλούσε σαν τρελλός.

Όσο όμως τον εκύτταζε κάποιον άρα, φαίνεται ότι τον άνεγνώρισε, γιατί έπληρε θάρρος και τού έπτε:

— Μπαρμάν!

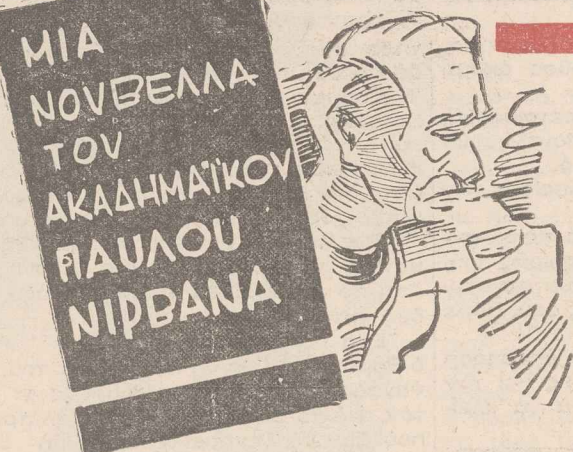
Και ο Ραμόν ένθουσιασμένος απ' αυτήν την λέξι, έδιπλασίασε τα χέρια του, λέγοντας: — Ύστερα από λίγο ο φανφάν είχε τελείως συνήθεισι στα χέρια του πατέρα του και, καθήμενος στα γόνατά του, τού έλεγε με κόπο, όπως μωρούς:

— Δεν σε γνώριζα καλά-καλά, αν σ' έβλεπα, άλλα σε άναγνώρισα με την καρδιά μου. Όλα τα βράδια, εδω ή στη γιάγιά μου, όταν με έδασαν να κοιμηθώ, μου έλεγαν να κρατή στην αγχαλιά μου την φωτογραφία σου και να λέω την προσοχή μου: «Θεέ μου, προστάτευε τον καλόν μου πατέρα, που είναι τόσο μακριά και που τον άγαπούμε τόσο, φύλαξε τον από κάθε κινδύνον και φέρτον γρήγορα κοντά μας». Και καμμία φορά η γιάγιά μου μ' έμαλυνε γιατί έννοιασα και δεν άπρη τελείωσα την προσοχήν μου. Φαίνεται όμως ότι ο καλός θεός δεν έπρεσε να μου σιμεί νύστα μου, άφού σ' έφερε πάλι κοντά μας.

— Άνθρώπινα γελάσε με το παιδάκι τώρα, όταν μιά άκείμ περάσε από το νοσ του Ραμόν.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Είς το προσέχες.

Κρασοκατάγυξίς

ΜΙΑ
ΝΟΝΒΕΛΛΑ
ΤΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ
ΡΑΥΛΟΥ
ΝΙΡΒΑΝΑ

«Ός πού νά γίνη τ'ο κρασί κρασάκι περάσαν πενήντα χρόνια. Κι' άλλα τόσα ως πού νά γίνη ο Καπετάν Δημήτρης Μπαρμπα-Δημητρός. Νέος ακόμα ναύτης, λαστρόμος κ' έπειτα καπετάνιος δέν τ'ο αγαπούσε τ'ο κρασί. —Δέν τ'ο θέλω τ'ο κρασί. Δέν τ'ο κάνω χάρι. Με πειράζει.

Βία νά π'ο ένα εκατοσταράκι στο φαγι του. Κι' αυτό με τ'ο νερό. «Βαφτισμένο», όπως έλεγαν ο σύγγαμοι τ'ο Παπα θανάσης. 'Ο Παπα θανάσης πάλι στο φαγι του δέν έπινε καθόλου, σταλιά. 'Όταν έμπλεκε όμως με παρέες, κατέβαζε τόν 'Ιορδάνη. — Πού και πού χρειάζεται, έλεγαν. Νά ζυγνούν τ'ο αίματα.

Όταν άφισε τ'ο θάλασσα ο Καπετάν Δημήτρης, παραδοτασιονένος και θεόφωτος, με δώδεκα δραχμές ούστα, ύστερ' από πενήντα χρόνια δουλειάς, τ'ο μισό τ'ο πήραν οι καπετάνιοι και τ'ο λιμεναρχεία-χιρίς νά τ'ο καταλάβη έινε Μπαρμπα - Δημητρός, έπιστάτης γιά χρόνια στα σχολεία, με τ'ο θούρ-θούλα στα χέρια, και, χιρίς νά τ'ο καταλάβη πάλι, πήρε τ'ο συνήθειες τ'ο μακαρίτη τ'ο Παπα-Θανάση, τ'ο σύγγαμοι του. Στο φαγι του έπινε νερό-κρασάκι, στα έκτακτα κατέβαζε τόν 'Ιορδάνη. Τ'ο κρασί έγινε κρασάκι. — Η σφαίρα γυρίζει, η πολιτική αλλάζει. Αυτά έχει ο παλιόκοσμος! Τ'ο κρασάκι μάς έμεινε!

Και με τ'ο δικίο του ο Μπαρμπα-Δημητρός. Τι είχε νά δ'ο από κόμμο; Μέσα ος πενήντα χρόνια τ'ο μάτι του, άδαν καν και καν. Έχασε όπι είχε και δέν είχε' έχασε τ'ο υπάκουό του' τ'ο γρηά του τήν πάντρεψε! τ'ο παιδί του τ'ο στείλε άποκει πού ήρθαν τ'ο φως του τ'ο άποσει τ'ο μισό στο πέλαγο. Και μόνο τ'ο πόδια του πληθύνανε. Άπό δύο γίνθηκαν τρία.

— Και με τ'ο θοπήσει τ'ο Θεοδ' ά ταυγάτοια άκόμα, έλεγαν. Νά περσιτώ με τ'ο τέσσερα, νά κυνηγώ τ'ο μούλικο στα σοκάκια. Μόνον τ'ο παρηγορία έμεινε τ'ο κρασάκι. Πιο πιστό κι' από τ'ο γυναικί απ'όπο τ'ο θάλασσα, κι' απ'όλα τ'ο γαγάδα τ'ο κόμμο. Άς είχε καλά τ'ο μισέλια τ'ο Θεοδ'. Οι βαρέλλες δέν άδειάζουν ποτέ. Κι' άν άδειάσουν, ζαναγεμίζουν.

— Αυτά, πού λές, δέ θά μ' άρνιθ'ο ποτέ. Ποτέ δέ θά μ' άρνιθ'ο. Τ'οφλα νάκουνε γυναικός, 'ο υποστατικά και πλεούμενα και παιδιά και σκυλιά. Όλα μ'ορνιθ'οσανε και φύγανε. Πάνε. Αυτό δέ θά μάθω, άν δέν τ'ο φάω. Η ψυχί μου θά θ'οινη κι' ο παπάς θά με δροσίξη τ'ο κουταλάκι... Αυτά είνε πού σου λέω, Καπετάν Βαγγέλη. Και νά μ' άκούς έμένα και νά μ' άγοπάς. — Ήσαν οι δύο γέροι στήν ταβέρνα τ'ο Σπανού, κάτω από τ'ο γελάδι, στο κρυφό τραπέζακι πίσω από τ'ο τεζάκι. Τήν είχε θέσι χρονικός ο Μπαρμπα-Δημητρός. «Οχι πώς ήθελε νά κρυφ'ο από τ'ο ματιά τ'ο κόμμο. Μία πεντάρα δέν έδινε. Μά τ'οιούσανε δολικά εκεί σ'ό άπόμωρο. Πρώτα είχε τ'ο βαρέλλες διπλό τ'ο, τ'ο κοίταζε και τ'ο καμάρωνε, τ'ο μοσάτο, τ'ο μπρούσκο, τ'ο κοκκινέλι, τ'ο λιστό... Κρασιά και κρασιά. Νά πιή και νά μεθύσει ο Οικουμεν'ο. 'Αγία χύματα νά περσίδη. Ρουφάει τ'ο νεράκι τ'ο Θεοδ' και σου δίνει έφτά λογιόν κρασί». Έπειτα έβρισκε τήν ησυχία τ'ο εκεί σ'όπομωρο. Δέν έκανε χάρι τόν κόμμο. Αυτά τ'ο παιδί με τ'ο πλάτεια ζουναρία καλά μουσάκια τ'ο στήριμένα, τ'ο χαλούσανε τ'ο στομάχι. Όπτε τ'ο φερούμα τ'οιους ήθελε νά τ'οκούσι. Όλο και σαλμαρές. Πολιτική, κουβέρνο, συνδυασμοί, κωλυνογίες, ένα

Άπό τ'ο σούμπαμπα ήτανε εκεί ο Μπαρμπα-Δημητρός. Αυτά τ'ο θράδυ είχ' άργία νά νά φανή η παρέα του. Δι'άδ'ο, νά πούμε, ο Καπετάν Βαγγέλης. 'Ο Μπαρμπα-Δημητρός τράβηξε ύπόδοο τ'ο ποτήρια του σιγά-σιγά. «Όλο και κοιτάζε κατά τήν πόρτα! μά ψυχί δέ φαιότανε. Ήρθε κανά-δου παρέες. Κάνανε νά πού πιάσανε κουβέντα: — Μπά! μονάχος, Μπαρμπα - Δημητρώ! Τι τήν έκανε τήν παρέα σου;

Τίποτε ο Μπαρμπα - Δημητρός. Όπτε γύρισε νά τ'οις κοιτάξ. «Τι τ'οις θέλεις τ'οις κουβέντες;» έλεγαν μέσα του. «Άς τ'οις νά λένε».

Μπήκε άλλος. — Καλημέρα, Μπαρμπα-Δημητρώ. — 'Ο Μπαρμπα-Δημητρός τίποτε. — Είπαμε, καλημέρα! ζ'αναείπε ο νεόφερτος. — Τήν κακή ψυχρή σου μέρα. — Εύχαριστώ, έίπε ο νεόφερτος. Δέν τ'οις κακοφάνηκε. — Τίποτα, τίποτα! μ'οιμυρίες ο Μπαρμπα-Δημητρός. Τράβηξε άλλο ένα κρασάκι. «Έτσι θέλουν αυτοί γιά νά ησυχάσουν». Είπε μέσα του. Είχε νυχτώσει. 'Όπτε άναθε τ'ο παιδί τ'ο φανόρι, φάνηκε ο Καπετάν Βαγγέλης στήν πόρτα. Κοντοστάθηκε, έβριξε μιά ματιά ολόγυρα και τράβηξε ολόισια κατά τ'ο τεζάκι και κάθισε άντικρι τ'ο φίλο του. Όπτε «Καληπέρα» όπτε «Καλή σου σπέρα». Άγροικήθηκαν με τ'ο μάτα.

— Μονομύρτασο τ'ο πήρε! έίπε κάποιος από τ'ο γεγονική παρέα. Ύστερα θά κόψη τ'οις δόλτες.

— Άς τ'οις νά λένε! έίπε ο Μπαρμπα-Δημητρός. — 'Ο Σπανός ζαναγέμισε τ'ο εκάτοστα. 'Οι γέροι κουτοπόνηαν. Όπτε μιλία, όπτε λαλιά. 'Όσ'όσο θάλεγε πώς άγροικούνταν από μέσα τους, πώς είχανε μεγάλη κουβέντα χιρίς λόγια, πού δέν τήν έκοβαν όπτε τ'ο τραγουδί, όπτε οί φωνές, όπτε τ'ο χτυπήματα τ'οις ποτηριών πού γέμιζαν τήν ταβέρνα. Στο τέλος τ'οις παραένευσ όπτες κουβέντες ήσανε πάντα σύμφωνοι κι' οί δύο. — 'Ετσι πού λές, Καπετάν Βαγγέλη. — 'Ετσι βέβαια. Άμ! δας; — Και τρακόριζαν τ'οις ποτήρια.

Η κουβέντα όπτε θάσταζε ώρες. Και πάντα σύμφωνοι.

— 'Ετσι πού λές. — 'Ετσι βέβαια. Άμ! πώς; Είχε νυχτώσει. Οι παρέες σιγά-σιγά άδειάζανε τ'ο μαγαζί. Πληγύνανε και «παράδοξα», νά δοκιμάσουνε κι' άλλα κρασιά. «Οι δύο κουδίζονε γλιγύρα σ'όν ίδιο τόπο. Θέλουνε κούνημα... 'Ο γέρτος, άμα κάποι, έκτασε», έλεγαν ο Καπετάν Βαγγέλης. «'Ός πού νά κάποι και νά μ'οι σκυφ'ο», πρόσθεσε ο Μπαρμπα-Δημητρός. — 'Ετσι δέν είνε; Πώς; — 'Ετσι βέβαια, άμ! πώς; Σάν έμειναν μόνον οι δύο γέροι άρχισαν νά μιλούν και φωναχτά. — Σάν νά περάσε η ώρα! έίπε ο Καπετάν Βαγγέλης. — 'Όρες κοιτάς τώρα! έίπε ο Μπαρμπα-Δημητρός. — Δέν τ'οις κοιτώ ένώ. Τις κοιτάει η γερνότης, άποκρίθηκε άναστεναγμό. — 'Υστερ' άναστενάξε.—Άθρα φωνής;» μού έίπε.—«Θά φώνα την Κυριακή». — «Τ'οις βιάζεσαι τόσο;» — «'Ετσι λέω. Ποιός ξέρει πάλι!» τ'οις είπα.—«Καληνύχτα». — 'Εφωγα και δέν μ'οιρούσα νά φύγω. Τ'ο πόδια μου κολλήσανε στο χύμα. Όλη τ'ο

νύχτα δέν κοιμήθηκε. Πέρασαν ύπό-τρεις μέρες. Δέν τήν ζαναείδα. Όπτε στήν πόρτα, όπτε στο παράθυρο. Ένα βράδυ, κατά τ'ο σούρμπωμα, τ'ο βλέπω στο παράθυρο. Ψυχί δέν ήτανε στο δρόμο. Ζυγώνω και τήν καλοπεριζώ. — «Καληπέρα», μού λέει ξερά. Άπλωσα τ'οις δώσω τ'ο χέρι. Τραβήχτηκε μέσα και μού κλείνει τ'ο παράθυρο κατόμωτρα. Τήν άκούγα πού γελοΐσε. Τ'ο αίμα μου άνέθηκε στο κεφάλι. 'Ετσι είσαι, άπιμο θηλυκό! Τραβώ στο στήτι μου.—Μάνε, νά μ'οι έτοιμάσε τ'ο ρούχα μου. Φεύγω τ'ο πρώι με τ'ο βαπόρι. Πάω νά μ'οι κάρω σ'όν Πειραιά». Βρέ άιάν, βρέ ζαμάν, η γρηά. Πίποτε γά. Μαύρη πέτρα πίσω μου κ' έφωγα. Στή Μαρολίνα λαβαίνω γράμμα. «Τ'ο Μοσκαδ'ο άρρώτισσε άπ' τόν καυμό της». Κύριε έλέησον. Νά μήν τ'ο πολυλογούμε, γυρίζω.—Τά ίδια πάλι. «Δέν παντρεύομαι, είμαι μικρή άκόμα». Σ'ανα-γυρίζω. Πέντε χρόνια κοντολογής. Στεγνός στα πόδια μου.

— 'Ο Καπετάν Βαγγέλης άκούμε με τ'ο στόμα άνοικτό. Στο έξωσκε. —Μέγας είσαι, Κύριε, μ' αυτό τ'ο θηλυκό! Κάνενα με τ'ο διάδολό του. Έμένα η γρηά μου δέν ήξερε τέτοια πράματα. Άπ! ταύτι και στο δάσκαλο. Καλή της ώρα!

— 'Ετσι πού λές, γέρο. 'Όσ'όσο έδωσε ο Θεός και ήρθε η εύλογημένη μέρα. 'Όταν έπεσε, πού λές, στήν άγκαλιά μου, έτριβα τ'ο μάτια μου. «Έσύ 'σαι, μωρέ Δημητρώ, πού άπόλαψες τέτοια δόξα!» Δέν πίστευα και μοναχός μου. Άνοιξαν τ'ο έπούρνια...

— 'Ενας χτύπος δυνατός έτράνταζε τήν πόρτα. Οι γέροι τινάχτηκαν άνασταμένοι, σάν νά τ'οις έπιασαν σέ καμιά ντροπή. — Ποιός είνε! — Επρόθεσσε και τραβήχτηκε ο ένας από τόν άλλον. — Τόν κακό σου τόν καιρό, μπεκρούλακα, παραλυμένε!... Μιά γυναικεία φωνή ούρλιαζε άπόω. — Νά τ'οις στείλεις νάφρη στο στήτι, πού σέ μαζεύουμε από τ'οις ταβέρνες! — Ήτανε η γυναικί τ'ο Καπετάν Βαγγέλη. Συνθιόμεινε ιστορία στήν ταβέρνα τ'ο Σπανού. 'Ο γέρος σκυφ'οσθε σά βρεμμένη γάτα. Άνοιξε και βγήκε. Άπό ούρλιασματα έπαιρναν κ' έδιναν. Άπό μακριά φτάνανε οι κατάρες και τ'οις άναστεναγμοί.

— 'Ο Μπαρμπα-Δημητρός έμεινε μοναχός τόν. Ήτανε σάν άλαφιόμνος. — Φέρε ένα κρασάκι, παιδί. Νά π'οις νά ησυχάσωμε και μεις. Τ'ο ήμπε. — Επειτα, στα καλά καθούμενα, τόν πήρε τ'ο παράπονο. Έσκυψε άπάνω στο τραπέζι κι' άρχισε τ'ο κλάματα. — Άχ! Μοσκαδ'ο! Πού είσαι, Μοσκαδ'ο μου; Έρμη μου άκοίτενο μ' άπηρες. — Άίντε νά πέρσε, γέρο! Όρα είνε. Άσε τώρα τ'ο κλάματα.

Μούγκρισε ο Σπανός, ο ταδερνάρης, σ'οιμαζεύοντας τ'ο ποτήρια. — 'Ο Μπαρμπα-Δημητρός είχε τ'ο κονάκι στήν ταβέρνα. Δίπλα στο τεζάκι, από πίσω από τ'ο βαρέλλια, έστρωσε τήν άντρομίδα του και τόν έπαιρνε κάθε βράδυ, σάν τ'ο παιδάκι.

Σκώθηκε άζαφανα άπάνω. — Καληνύχτα σας! — Και τράβηξε κατά τήν πόρτα. — Πού πάς; Παλάδωσες, γέρο; — Πού πάω; Στο στήτι μου. Πού θές νά πάω; — Βρέ πέσε, γέρο, ψοφολόγα. — Καληνύχτα σας, είπα! — Όρα σου καλή. Νά μ'οι γυρίσης μόνε και χτυπάς τήν πόρτα. Άκούς; — Καληνύχτα, καληνύχτα! Βγήκε στο δρόμο. 'Ο Σπανός άμπαρ'ο στήν πόρτα, μουρμουρίζοντας: Πού πέρα τ'οις ώρα ο θεοκοιμήμένος! Τράβηξε τόν άντηφορο, γύρισε τ'ο σκακί, άπηρε δέξια τ'ο τήν έκκλινση, πήρε τ'ο δρόμο με τρεκλιότητα και βόλτες. Εφτασε κοντά στήν παλιά δημορχία. Δίπλα σέ μιά μάντρα ήτανε ένα μισοκρυμμένο ρημάδι. Χρόνια και χρόνια άποθήκη με κρασιά. Χτύπησε τήν πόρτα με τ'ο χέρια του. — Μοσκαδ'ο, άνοιξε, Μοσκαδ'ο! Όπτε φωνή, όπτε άκρόσοι. Ή βραχνιασμένη φωνή άντήχισε ά-

— 'Ενας χτύπος δυνατός έτράνταζε τήν πόρτα. Οι γέροι τινάχτηκαν άνασταμένοι, σάν νά τ'οις έπιασαν σέ καμιά ντροπή. — Ποιός είνε! — Επρόθεσσε και τραβήχτηκε ο ένας από τόν άλλον. — Τόν κακό σου τόν καιρό, μπεκρούλακα, παραλυμένε!... Μιά γυναικεία φωνή ούρλιαζε άπόω. — Νά τ'οις στείλεις νάφρη στο στήτι, πού σέ μαζεύουμε από τ'οις ταβέρνες! — Ήτανε η γυναικί τ'ο Καπετάν Βαγγέλη. Συνθιόμεινε ιστορία στήν ταβέρνα τ'ο Σπανού. 'Ο γέρος σκυφ'οσθε σά βρεμμένη γάτα. Άνοιξε και βγήκε. Άπό ούρλιασματα έπαιρναν κ' έδιναν. Άπό μακριά φτάνανε οι κατάρες και τ'οις άναστεναγμοί.

— 'Ο Μπαρμπα-Δημητρός έμεινε μοναχός τόν. Ήτανε σάν άλαφιόμνος. — Φέρε ένα κρασάκι, παιδί. Νά π'οις νά ησυχάσωμε και μεις. Τ'ο ήμπε. — Επειτα, στα καλά καθούμενα, τόν πήρε τ'ο παράπονο. Έσκυψε άπάνω στο τραπέζι κι' άρχισε τ'ο κλάματα. — Άχ! Μοσκαδ'ο! Πού είσαι, Μοσκαδ'ο μου; Έρμη μου άκοίτενο μ' άπηρες. — Άίντε νά πέρσε, γέρο! Όρα είνε. Άσε τώρα τ'ο κλάματα.

Μούγκρισε ο Σπανός, ο ταδερνάρης, σ'οιμαζεύοντας τ'ο ποτήρια. — 'Ο Μπαρμπα-Δημητρός είχε τ'ο κονάκι στήν ταβέρνα. Δίπλα στο τεζάκι, από πίσω από τ'ο βαρέλλια, έστρωσε τήν άντρομίδα του και τόν έπαιρνε κάθε βράδυ, σάν τ'ο παιδάκι.

Σκώθηκε άζαφανα άπάνω. — Καληνύχτα σας! — Και τράβηξε κατά τήν πόρτα. — Πού πάς; Παλάδωσες, γέρο; — Πού πάω; Στο στήτι μου. Πού θές νά πάω; — Βρέ πέσε, γέρο, ψοφολόγα. — Καληνύχτα σας, είπα! — Όρα σου καλή. Νά μ'οι γυρίσης μόνε και χτυπάς τήν πόρτα. Άκούς; — Καληνύχτα, καληνύχτα! Βγήκε στο δρόμο. 'Ο Σπανός άμπαρ'ο στήν πόρτα, μουρμουρίζοντας: Πού πέρα τ'οις ώρα ο θεοκοιμήμένος! Τράβηξε τόν άντηφορο, γύρισε τ'ο σκακί, άπηρε δέξια τ'ο τήν έκκλινση, πήρε τ'ο δρόμο με τρεκλιότητα και βόλτες. Εφτασε κοντά στήν παλιά δημορχία. Δίπλα σέ μιά μάντρα ήτανε ένα μισοκρυμμένο ρημάδι. Χρόνια και χρόνια άποθήκη με κρασιά. Χτύπησε τήν πόρτα με τ'ο χέρια του. — Μοσκαδ'ο, άνοιξε, Μοσκαδ'ο! Όπτε φωνή, όπτε άκρόσοι. Ή βραχνιασμένη φωνή άντήχισε ά-

— 'Ο Μπαρμπα-Δημητρός έμεινε μοναχός τόν. Ήτανε σάν άλαφιόμνος. — Φέρε ένα κρασάκι, παιδί. Νά π'οις νά ησυχάσωμε και μεις. Τ'ο ήμπε. — Επειτα, στα καλά καθούμενα, τόν πήρε τ'ο παράπονο. Έσκυψε άπάνω στο τραπέζι κι' άρχισε τ'ο κλάματα. — Άχ! Μοσκαδ'ο! Πού είσαι, Μοσκαδ'ο μου; Έρμη μου άκοίτενο μ' άπηρες. — Άίντε νά πέρσε, γέρο! Όρα είνε. Άσε τώρα τ'ο κλάματα.

Μούγκρισε ο Σπανός, ο ταδερνάρης, σ'οιμαζεύοντας τ'ο ποτήρια. — 'Ο Μπαρμπα-Δημητρός είχε τ'ο κονάκι στήν ταβέρνα. Δίπλα στο τεζάκι, από πίσω από τ'ο βαρέλλια, έστρωσε τήν άντρομίδα του και τόν έπαιρνε κάθε βράδυ, σάν τ'ο παιδάκι.

Σκώθηκε άζαφανα άπάνω. — Καληνύχτα σας! — Και τράβηξε κατά τήν πόρτα. — Πού πάς; Παλάδωσες, γέρο; — Πού πάω; Στο στήτι μου. Πού θές νά πάω; — Βρέ πέσε, γέρο, ψοφολόγα. — Καληνύχτα σας, είπα! — Όρα σου καλή. Νά μ'οι γυρίσης μόνε και χτυπάς τήν πόρτα. Άκούς; — Καληνύχτα, καληνύχτα! Βγήκε στο δρόμο. 'Ο Σπανός άμπαρ'ο στήν πόρτα, μουρμουρίζοντας: Πού πέρα τ'οις ώρα ο θεοκοιμήμένος! Τράβηξε τόν άντηφορο, γύρισε τ'ο σκακί, άπηρε δέξια τ'ο τήν έκκλινση, πήρε τ'ο δρόμο με τρεκλιότητα και βόλτες. Εφτασε κοντά στήν παλιά δημορχία. Δίπλα σέ μιά μάντρα ήτανε ένα μισοκρυμμένο ρημάδι. Χρόνια και χρόνια άποθήκη με κρασιά. Χτύπησε τήν πόρτα με τ'ο χέρια του. — Μοσκαδ'ο, άνοιξε, Μοσκαδ'ο! Όπτε φωνή, όπτε άκρόσοι. Ή βραχνιασμένη φωνή άντήχισε ά-

— 'Ο Μπαρμπα-Δημητρός έμεινε μοναχός τόν. Ήτανε σάν άλαφιόμνος. — Φέρε ένα κρασάκι, παιδί. Νά π'οις νά ησυχάσωμε και μεις. Τ'ο ήμπε. — Επειτα, στα καλά καθούμενα, τόν πήρε τ'ο παράπονο. Έσκυψε άπάνω στο τραπέζι κι' άρχισε τ'ο κλάματα. — Άχ! Μοσκαδ'ο! Πού είσαι, Μοσκαδ'ο μου; Έρμη μου άκοίτενο μ' άπηρες. — Άίντε νά πέρσε, γέρο! Όρα είνε. Άσε τώρα τ'ο κλάματα.

Μούγκρισε ο Σπανός, ο ταδερνάρης, σ'οιμαζεύοντας τ'ο ποτήρια. — 'Ο Μπαρμπα-Δημητρός είχε τ'ο κονάκι στήν ταβέρνα. Δίπλα στο τεζάκι, από πίσω από τ'ο βαρέλλια, έστρωσε τήν άντρομίδα του και τόν έπαιρνε κάθε βράδυ, σάν τ'ο παιδάκι.

Σκώθηκε άζαφανα άπάνω. — Καληνύχτα σας! — Και τράβηξε κατά τήν πόρτα. — Πού πάς; Παλάδωσες, γέρο; — Πού πάω; Στο στήτι μου. Πού θές νά πάω; — Βρέ πέσε, γέρο, ψοφολόγα. — Καληνύχτα σας, είπα! — Όρα σου καλή. Νά μ'οι γυρίσης μόνε και χτυπάς τήν πόρτα. Άκούς; — Καληνύχτα, καληνύχτα! Βγήκε στο δρόμο. 'Ο Σπανός άμπαρ'ο στήν πόρτα, μουρμουρίζοντας: Πού πέρα τ'οις ώρα ο θεοκοιμήμένος! Τράβηξε τόν άντηφορο, γύρισε τ'ο σκακί, άπηρε δέξια τ'ο τήν έκκλινση, πήρε τ'ο δρόμο με τρεκλιότητα και βόλτες. Εφτασε κοντά στήν παλιά δημορχία. Δίπλα σέ μιά μάντρα ήτανε ένα μισοκρυμμένο ρημάδι. Χρόνια και χρόνια άποθήκη με κρασιά. Χτύπησε τήν πόρτα με τ'ο χέρια του. — Μοσκαδ'ο, άνοιξε, Μοσκαδ'ο! Όπτε φωνή, όπτε άκρόσοι. Ή βραχνιασμένη φωνή άντήχισε ά-

Γρόμματα-Τέχνη-Θέατρον

Αί παραστάσεις του Βασιλικού
'Η «'Ηλέκτρα» του Σοφοκλέους

Στο θέατρο 'Ηρώδου του Άττικού

Τ'ο περασμένο Σάββατο ο θίασος τ'ο Βασιλικού μ'ας έδωσε στο θέατρο 'Η-ρώδου τ'ο Άττικού, τ'ο δεύτερο δράμα, πού μ' αυτό θά κλείση η σειρά τ'ων άρχαίων έργων, πού καθιέρωσε νά δίνη κάθε καλοκαίρι.

Και π'ας άπεδοή ο 'Επιπόλιτος' έ-δαμε στο προηγούμενο. Ήταν μιά έπι-τυχία τ'ο θέατρο πού έμετρίασε ο τ'ο-πος πού έπαίξε τ'ο ρόλο του ο χορός και περισσότερο η περιεργή μουσική τ'ο κ. Μητροπούλου. Όσο γιά τήν «'Ηλέκτρα» πού είνε τ'ο δεύτερο έργο, έχομε ένα προδικασμένο γιά νά κρινούμε. Τ'ο ί-διο έργο εδόθη και πέρυσε μ' επιτυχία. Έφ' όσον λοιπόν οι ίδιοι σχεδόν κα-λιτέχνη θά παίξουν κι' έφέτος, τόν ίδιο άθροισμα τρόπο διδασκαλίας, τ'οις ίδις κινήσεις τ'ο χορού, τήν ίδια μετάφραση, τήν ίδια μουσική—μόνο αυτή και πέρυσε υπέρθε τ'ο άδύναμο σημείο—θά μπορού-σαμε νά πούμε προκαταβολικά πώς η «'Ηλέκτρα» κι' έφέτος τήν ίδια θά είχε επιτυχία. Κι' είνε εύχρημα, είτε διότι τ'οις κινούν είνε περισσότερο καλλιεργημέ-νο από ό,τι συνήθως φανταζόμαστε, είτε διότι από κληρονομικότητα διαδ'ο-λ'ναι τήν άγάπη τ'οις τ'ο άρχαίο δρά-μα, όπάρει πάντα η κλίση π'ος τ'ο δα-ρύ, —ας μ'οι έπ'οι τ'ο χαρακτηρισμός— θέατρο, πού διαπλάσσει τήν ψυχή και διαμορφώνει τ'ο αίσθημα.

Όσο γιά τ'ο έργο αυτό καθ' αυτό τ'ο Σοφοκλέους είνε γνωστό πώς είνε από τ'ο άρτίωτερο έργα τ'ο άρχαίου τραγί-κού και πώς τ'ο ίδιο θέμα έχρησιμοποίη-θη και από τ'ους τ'ους τραγικούς τ'ο άρχαίου τ'ους, τ'ο Σοφοκλή, τόν Εύρι-πίδη και τόν Αισχύλο σ'ας «χρηφόρους».

Και οι τ'ρεις άρχαίοι τραγικοί έχη-ρησιμοποίησαν ός θέμα τόν φόνον τ'ης Κλυ-ταιμνήστρας και τ'ο Αιγίσθου, ο καθέας όμως με διαφορετική κατεύθυνση. 'Ο Εύ-ριπίδης έτροποποίησε τήν παράδοσι θά-ζοντας ένα στοιχείο πού θά τ'ο λέγαμε σ'ήμερα ρομαντικό. Ή 'Ηλέκτρα δέν περσι καλά στα χέρια τ'οις Αιγίσθου και έξαναγκάζεται νά παντρευτ'ο ένα πλού-σιο χωρικό, πού τήν σέβεται όμως, άσ ό-πως βασιλέων. Ή σκηνή εκτυλίσσεται μπ'ος στήν καλύβα τ'ους. Έκει άναγνώ-μ'ος π'ος τ'ο σκοτάδι. Τ'ο σοκάκι ήτανε έρμη.

Δέν άκούς, Μοσκαδ'ο! Έγώ είμαι. Ά-νοιξε. Τίποτε. Κανένας δέν άποκρίθηκε. — Βρέ έσκυφ'οσθεκα σ'ήμερα! Άνοι-ξε, σου λέω.

Ένα σκυλί, ζαναγμένο μ'οι' στο σκοτάδι, άρχισε νά γαυγίη από μέσα, ζύνοντας τήν πόρτα με τ'ο νύχια του. Γαυγίζε άγριεμένο, έτρωγε τ'ο ζύλο με τ'ο δόντια του. Γάβ! Γάβ! — Σκαμάς, βρέ Μπαρμ'ο! Έγώ είμαι. Δέν με κατάλαδες; Τ'ο σκυλί, με τ'ο ξένο όνομα, λύσσαζε περισσότερο. Έβγαλε τ'ο λαρυγγί του. — Μοσκαδ'ο, άνοιξε, σου λέω. Κακιώμε-νη είσαι πάλι. Άνοιξε.

Η φωνή τ'οις είνε γίνε τρωφεώτερη, λιγώμενη: — Άνοιξε, Μοσκαδ'ο! Τίποτε. Τ'ο σκυλί μονάχα έτρωγε τ'ο ζύλο με τ'ο δόντια του. Γάβ! Γάβ! 'Ο γέρος άρχισε τ'ο κλάματα. Σέ λίγο σ'ο-νάχτηκε κάτω στο χύμα. Πηδούσε βαρεία άκούστηκαν από μα-κριά στο κάλυντ'ο. 'Ο Μπαρμπα-Δημη-τρός άνασκήωσε τ'ο κεφάλι και ζαναπ'οσε πάλι.

— Μοσκαδ'ο, Μοσκαδ'ο! Βογγούσε με βραχνιασμένη φωνή. Αυό άνθρωποι ζυγώσανε τρωγαμέ-νοι. — Μωρέ τι είν' έδώ; Ποιός βογγάει; — Κανένας λαθιμένος! έίπε ο ένας σ'όν άλλον.

Ό ένας άναψε ένα σπ'οτ'ο κ' έσκυψε νά δ'ο. Σάν έφεξε και είδε, έθαλε τ'ο γέ-λια. Σήκωσε τ'ο χέρι και φασκέλλισε: — Έσού! Μπαρμπα-Δημητρώ! Μπά, κα-κό χρόνο νάχης! Και τραβήκανε τ'ο δρόμο τ'ους.

— Μοσκαδ'ο, Μοσκαδ'ο! Βογγούσε με βραχνιασμένη φωνή. Αυό άνθρωποι ζυγώσανε τρωγαμέ-νοι. — Μωρέ τι είν' έδώ; Ποιός βογγάει; — Κανένας λαθιμένος! έίπε ο ένας σ'όν άλλον.

Ό ένας άναψε ένα σπ'οτ'ο κ' έσκυψε νά δ'ο. Σάν έφεξε και είδε, έθαλε τ'ο γέ-λια. Σήκωσε τ'ο χέρι και φασκέλλισε: — Έσού! Μπαρμπα-Δημητρώ! Μπά, κα-κό χρόνο νάχης! Και τραβήκανε τ'ο δρόμο τ'ους.

— Μοσκαδ'ο, Μοσκαδ'ο! Βογγούσε με βραχνιασμένη φωνή. Αυό άνθρωποι ζυγώσανε τρωγαμέ-νοι. — Μωρέ τι είν' έδώ; Ποιός βογγάει; — Κανένας λαθιμένος! έίπε ο ένας σ'όν άλλον.

Ό ένας άναψε ένα σπ'οτ'ο κ' έσκυψε νά δ'ο. Σάν έφεξε και είδε, έθαλε τ'ο γέ-λια. Σήκωσε τ'ο χέρι και φασκέλλισε: — Έσού! Μπαρμπα-Δημητρώ! Μπά, κα-κό χρόνο νάχης! Και τραβήκανε τ'ο δρόμο τ'ους.

ρίζονται ο 'Ορέστης και η 'Ηλέκτρα. Άναγνώριζεται άκόμη και από άλλους ο 'Ορέστης, χάρις σέ μιά σούλη. 'Ο Αιγι-σθος σκωτώνεται τ'ο στιγμή πού δέν τ'ο περιμένει. Παρασύρουν κατόπιν τήν Κλυ-ταιμνήστρα στο σπ'οι τ'ης κόρης με τήν πρόφασι ένός τοκετού και εκεί τήν σκο-τώνει ο 'Ορέστης. Μετά τήν έκδίκησι άρ-χίζουν οι τύψεις. Παρεμβάινουν όμως οι Διδόκωροι, τ'ους δίνουν θάρρος και η 'Ηλέκτρα παντρεύεται τόν Πυλάδη.

Κατά τόν Πλούταρχο, μετά τήν κατά-ληψι τ'ων Άθηνών από τόν Σπάρτατιή Λύ-σανδρο, οι νικηταί στρατηγοί έκάθησαν σέ κοινό συμπόσιο. Κατά τήν διάρκεια τ'οις συμποσίου οι στρατηγοί άκούσαν έ-να χωρικό από τ'ο έργο τ'οις Εύριπίδη και τόσο ένθουσιάζτηκαν πού δέν κα-τέστρεψαν τ'ας Άθήνας όπως είχαν ά-ποφασίσει.

Στήν 'Ηλέκτρα τ'οις Σοφοκλέους, θέ-μα είνε όπως σ'ας «χρηφόρους» τ'οις Αι-σχόλου ο φόνος τ'ης Κλυταιμνήστρας ά-πό τόν 'Ορέστη. Άλλ' ο Σοφοκλής έ-τροποποίησε σέ πολλά σημεία τήν υπό-θεσι. Τόν κυριώτερο ρόλο τόν δίνει στήν 'Ηλέκτρα και όχι σ'όν 'Ορέστη.

Η τέχνη τ'οις Σοφοκλή είνε τόση, πού η φρίκη τ'ης πατροκτονίας και η άγρία κραυγή τ'ης 'Ηλέκτρας πού τόν προτρέ-πει νά χτυπήση π'ο γέρο, σθδύνουν. Σέ λίγα λεπτά ο Αιγίσθους πέφτει κι' αύ-τός πάνω στο πτώμα τ'ης Κλυταιμνή-στρας.

Γιά τ'ο τελευταίο αυτό, γιά τήν τύχη δηλαδή τ'οις Σοφοκλή γράφει και ο με-ταφραστής τ'ης «'Ηλέκτρας» ο ποιητής κ. Γ. Γρυπάρης.

«'Ο ίδιος ο Σοφοκλής καθάρισε π'ος ο σ'υνειδητός σκοπός τ'ης τέχνης τ'οις είνε νά εικονίξη τ'ους ανθρώπους όχι ό-πως ήσαν στο σύγχρονο παρόν, άσ όπως ά-πό τ'ους άρχαίους, αλλά όπως ήσαν σ'ήν έ-ποχή. Αυτός άνάγκη έχει νά δείξη π'οις ήσαν σ'ήν έποχή, οι χαρακτήρες και τ'ο αίσθημα τ'ων προσώπων, πού τήν έ-στορία τ'ων τ'οις προσέφερε η παράδο-σις».

Γιά τόν τρόπο τ'ης διδασκαλίας δέν μίλησαν οι καθημερινές έφημερίδες ξε-κινώντας από τήν άφρητική ότι, έφ' ό-σον είνε επανάληψις, έκείνα πού είπαν πέρυσε θάλεξαν τ'οις ίδια κι' έφέτος. Δέν έχουν όμως δίκιο. Γιατί ένα έργο, δέν δίνεται πάντα και σ' όποιοδήποτε έποχή δημοφ'ορφα. Έκτός τ'οις άν πέρυσε η καθιέρωσις θεατρικής περιόδου με άρ-χαία έργα, ήταν άπλη προσπάθεια, έ-φέτος ήταν πιά έργασια με άξιώσεις.

Όπωσδήποτε από όλους τ'ους έλασαν μέρος π'οις νά έχρησώσανε τήν δε-σποινίδα Παπαδάκη πού υπεβ'οθη τόν δυ-σχερέστατον ρόλον τ'ης Κλυταιμνήστρας με τήν συνθησμένη άπ'οιότητα τ'ης τέ-χνης τ'ης. Για τήν κ. Παζινού θά γράφω ό-τι και γιά τήν άπόδοσι τ'ης σ'όν 'Ιπ-πόλυτο. Είνε πάντοτε λαμπρά μετ'εξη-γη και με πλήρη κατανόηση τ'οις ρόλου τ'ων. Μειονεκτεί όμως σέ πολλά άλλα. Καλός και ο κ. Γληνός στο ρόλο τ'

Πότε
έπιτυχά-
γουν

οι γυναίκες
δὸν "ερωτά"

Εἰς τὰ 25 χρόνια σημειοῦται τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῶν γυναικῶν ποὺ παντρεύονται.

ΠΩΣ γὰρ ΚΑΜΕΙΣ
καὶ ΠΩΣ γὰρ ΠΟΘΕΥΕΙΣ

ΤΙΣ
ΓΝΩΡΙΜΙ-
ΕΣ

A cartoon illustration of a man and a woman in a room. The man, on the left, wears a checkered hat, a light-colored jacket, and dark trousers. He is leaning forward, looking at the woman. The woman, on the right, wears a dark dress with a white collar and a white belt. She is standing and looking back at the man. In the background, there is a large, ornate lamp hanging from the ceiling. Above the lamp, a sign reads "LOVE". The room has a patterned curtain or wall behind the couple. The style is a simple line drawing with some shading.

ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΦΥΓΕΙΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΙΑ ΔΕΥΤΗΡΙΑ ΚΡΕΜΗ ΟΠΛΟ ΤΟ ΕΝΟ ΑΠΟΧΡΟΜΕΝΟ ΜΑΓΙΩ ΧΟΝΤΡΗΣ. ΟΙ ΚΟΡΑΛΛΙΕΡΟΙ, ΟΥΤΕ ΠΛΟΙΟΙ-

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μικρές ιστοριοϋλες που χαρακτηρίζουν μεγάλους άνδρες.

Στόν βασιλέα της Μακεδονίας Φίλιππο είπαν μία ημέρα ότι κάποιο ψηλό φρούριο ήταν άπορόητο. Κι' ο Φίλιππος απάντησε άμέσως:

—Μπορώ ν' ανεβάσω στις επάλξεις του ένα φόρτωμα χρυσιάς;... Θα τ'ο κυριεύω στη στιγμή!.....

—Κι' εγώ άδυνατώ νά άπαντήσω, αλλά κι' οι άλλοι να τ'ο εξακριβάσουν είνε δύσκολο, έφάσαν ζυμέ και οι τρεις!.....

—Όταν ψυχορραγούσε ο Γάλλος συγγραφέας Μενάς, οι οικείοι του είπαν σε κάποιον να φωνάξει τόν πνευματικό.

Κι' ο Μενάς, που τ'ό τάκουσε, είπε:

—Άσκημο πράγμα, τέλος πάντων, νά θέλωμε μολι όταν γεννηθήμε και παπά όταν πεθαίνουμε!.....

—Ο Ντικλός, μέλος της Γαλλικής 'Ακαδημίας, ενώ έκανε μπάνιο μία ημέρα σε κάποιο άποκεντρο σημείο του Σηκουάνα, είδε έξω από τόν δρόμο ένα αμάξι ν' άνατριέται.

Πετάχτηκε δάδύνημος άπ' τ'ο νερό κι' έτρεξε στόν τόπο του άτυχήματος, γιατί μία από τις δύο ώραιες επιβάδες είχε πέσει σ' ένα πλავινό χοντάκι.

Δίνοντάς της, λοιπόν, τ'ο χέρι του γιά νά τήν βοηθήσει νά βγί άπ' τ'ο βούρκο, της είπε:

—Δέν φορώ τ'ο γάντια μου, έρσοςμος κυρία!... Ελπίζω όμως πώς θα συνηρώσετε τήν άγένεια μου, λόγω του εξαίρετικού του πράγματος!.....

Στόν τρομερό Σκαρόν ένας ταγγούνης φίλος του τούκαμε ένα πενιχρό τραπέζι.

—Πότε θέλεις νά ξαναφάς στό σπίτι μου; τόν ρώτησε στό τέλος σάν άποφάγει.

—Άμέσως τώρα! άποκρίθηκε σαρκαστικά ο πεινασμένος άκόμη ποιητής.

Γιά τόν περίφημο 'Αγγλο πολιτικό λόρδο Σάλσαδου — τόν ως Σαλσαδούρι γνωστότερον — μας — διηγούνται τό εξής αυθεντικό, όσο και περίεργο, άνεκδότη του μέ τόν τότε Σάχη της Περσίας:

—Όταν ο άφελής κι' άμαθής εκείνος 'Ανατολίτης μονάρχης έπισκέφθη τόν Λονδίνο, έγιναν μεγαλοπρεπείς εορτές και παρελάσεις γιά τήν υποδοχήν του. Σ' ένα, λοιπόν, επίσημο γεύμα, που δόθηκε άπ' τήν κυβέρνησι πρός τιμήν του, γνώρισε και τήν λαίδη Σάλσαδου, τήν σύζυγο του 'Αγγλου πολιτικού.

Τόσο, λοιπόν, τόν γοήτευσε ή χάρις κι' ή καλλονή της, ώστε μέ κτηνώδη κυριολεκτικές άφελείες πρότεινε στό λόρδο νά τήν άγοράσει, άδιαφορώντας γιά τήν τιμή!.....

Κι' ο Σάλσαδου, άτάραχος και μέ πραγματικές άγγλικές φλέγες άποκρίθηκε:

—Μεγαλειότατε, στό χαρέμι σας έχετε πληθώρα συζύγων και μπορείτε εύκολα νά στερήσετε μία ή και περισσότερες άκόμη!... Έγώ όμως έχω μία και μοναδική σύζυγο, ή όποια μάλιστα μου είνε κι' άνεκτήμητη!.....

—Όταν ο γυιός του μεγάλου τραγικού ποιητού Ρακίνα δημιούργησε τ' άπομνημόνευμα τού πατέρα του, ο Πιρόν ήταν άπό τους πρώτους που τ'ο διάβασαν.

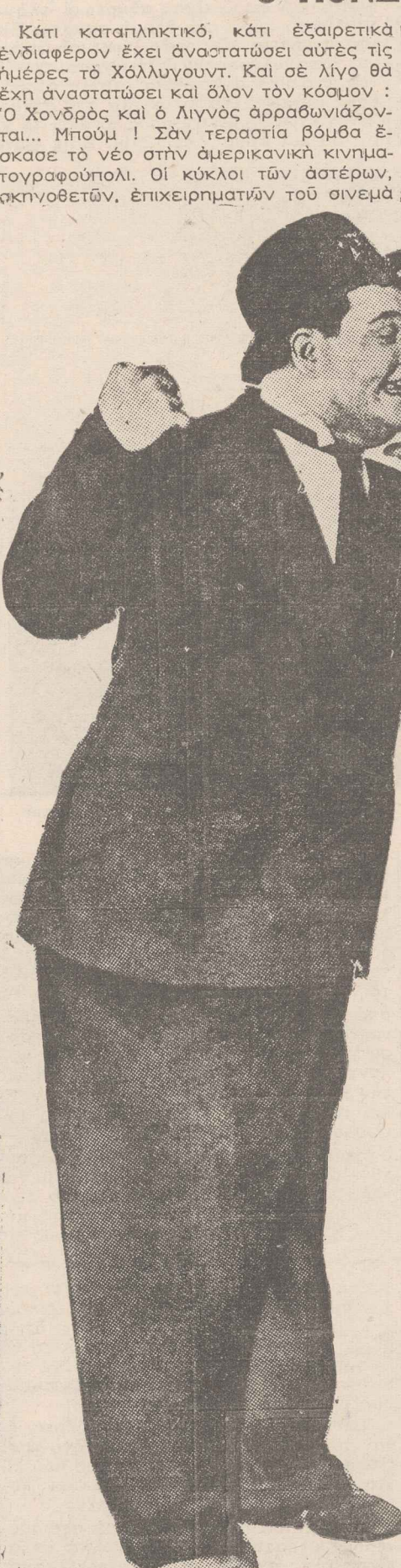
—Απορώντας όμως γιά τήν πληθώρα τών άνοητων και παιδαριωδών λεπτομερειών, οι όποιες ύπάρχουν σ' αυτά είπε μία μέρα άποκρίπτοντάς σ'αυτήν τού Ρακίνα:

—Παιδί μου, έσύ μοιάζεις τού Σηχ, ο οποίος έδινε στό φάρ τή γύμνια τού πατρός του Νίσε!.....

Δουλειές

Ο ΧΟΝΔΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΙΓΝΟΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΜΕ ΔΥΟ

Κάτι καταπληκτικό, κάτι εξαιρετικά ενδιαφέρον έχει ανατατώσει αυτές τις ημέρες τ'ο Χόλλυγουντ. Και σέ λίγο θα έχη ανατατώσει και όλον τόν κόσμον: 'Ο Χονδρός και ο Λιγνός άρραβωνιάζονται!... Μπούμ! 'Ισάν τεραστιά βρομά έσκασε τ'ο νέο στήν άμερικανική κινηματογραφούπολι. Οι κύκλοι τών αστέρων, ακηνοβετών, έπιχειρηματιών τού σινεμά, μέσα στις χιλιάδες άνώνυμες κορίστες και κορεύτριες τού Χόλλυγουντ, δέν έδυσκολεύθηκαν ο Χονδρός και ο Λιγνός νά βρούν δύο νέες, που τούς έκραζάντο γιά τ'ο φίλμ. 'Η μία λέγεται Ροζίνα Λώρενς και ή άλλη Πατό Κέλλυ. 'Ησαν και οι δύο έντελώς άγνωστες. Άλλά ή τύχη τούς έμπείδεισεν.

Τ'ο γύρισμα λοιπόν της ταινίας άρχισε. Σύμφωνα μέ τ'ο σενάριο, ή Ροζίνα και ή Πατό είνε άδελφές και κατοικούν στήν μικρή πολιούπερλο. 'Εκει διαπρέι γκαράζ ένας νέος άνδρας Τζέο, ο οποίος άγαπά τήν Ροζίνα. Είς τ'ο Ουτέπερλο γίνεται ένας διαγωνισμός διά τήν εκλογήν μιας νέας, ή όποια θα νικήσει τ'ο Χονδρόν. Κατόπιν αὐτοῦ τ'ο Τζέο πωλεί τ'ο γκαράζ του και πηγαίνει στό Χόλλυγουντ γιά νά φροντίσει γιά τ'ο λανσάρισμα της άγαπημένης του. 'Εκει όμως, ύστερα άπό πολλές περιπέτειες, δυστυχέι και άναγκάζεται νά πάει ύπέρτης στό άριστοκρατικό έστιατόριο 'Κολονιάλ. 'Εν τ'ο μεταξύ στό Ουτέπερλο έχει φθάσει μέ άεροπλάνο ένας διάσημος κινηματογραφικός άστρος, όνόματι Λοπέξ, τόν όποιον φιλοξενούν οι άδελφές Ροζίνα και Πατό. Τήν άλλη μέρα φεύγουν και οι τρεις γιά τ'ο Χόλλυγουντ. 'Εκει άφού έφθασαν, έμπήκαν κατά τύχην, γιά νά δειπνήσουν, στό έστιατόριο 'Κολονιάλ, όπου, όπως είπαμε, ο Τζέο ήταν ύπέρτης. 'Ο καίμενος αὐτός γιά νά μή καταλάβη ή άγαπημένη του, έτι κάνει μία τέτοια δουλειά, προσποιείται τόν χορευτή και παίρνοντας μέρος στό μπαλέτο τ'ο κάνει θάλασσα. Τά κορίτσια τ'ο καταλαβαίνουν όλα και φεύγουν μέ τόν καβαλλέρο τους τόν Λοπέξ, ο οποίος κάνει άγριο κόρσο στή Ροζίνα, ή όποια σμεινέται, είνε ώραιότερη άπό τήν Πατό.

Τήν άλλη μέρα ο Λοπέξ οδηγεί τις δύο άδελφές στό κινηματογραφικό στούντιο. 'Εκει συναντούν τόν Χονδρό και τόν Λιγνό, οι όποιοι αναλαμβάνουν νά τις λανσάρουν. 'Υστερα άπό πολλά κωμικά έπεισόδια οι δύο άδελφές γίνονται άστέρες και ή Ροζίνα παντρεύεται τόν Τζέο. Εὐτυχές τέλος!... Αὐτή είνε ή υπόθεσις τού φίλμ, είς τ'ο όποιον ο Χονδρός και ο Λιγνός έδωσαν τόν τίτλο 'Δουλειές μέ φούντες'. Παράλληλως όμως εξελίσσεται και ένα άλλο φίλμ εκ τού φυσικού, διαφορετικό λίγο άπό τ'ο κινηματογραφικό. Πρωταγωνιστοί του ήσαν πάλι ο Χονδρός και ο Λιγνός, ή Ροζίνα και ή Πατό. Οι δύο κωμικοί συναντήσαν άπό τήν πρώτη στιγμή τις δύο νέες. Τους συνελκίνωσε ή άγνότης των, ή δροσιά της ηλικίας των και ο θαυμασμός, που έτρέφαν γι' αὐτούς. 'Απεφάσαν λοιπόν νά τις λανσάρουν στό ουστά και νά τις κάνουν μεγάλους άστέρες. Αὐτή ήταν ή πρώτη άποφασίς των. Κατόπιν απεφάσαν νά τις έρμυτεύσουν. Κάθε ημέρα ένεσθίζοντο στό στούντιο περί περιποίησιν: 'Ο Χονδρός μέ καλοκτηνόμενες τις άφελείες τών μαλλιών του και ο Λιγνός μέ τακτοποιημένη τήν ατίθαση κόμη του. Τ'ο διπλόιν εϊδύλλιον έπλέκετο άνάμεσα στό σκηνικό και τις κινηματογραφικές μηχανές. 'Ο Χονδρός ήταν διαρκώς... δλο γλύκες και ο Λιγνός τόν συνηγνίζετα έπικινδύνως. Τά κορίτσια δέν έμεναν άδιάφορα στις περιποιήσεις τών δύο κωμικών. 'Ο Λιγνός, πειό κακά-

Ο Λιγνός τ'ο άκρωμένο τμήμα τού Χονδρό, που είνε τάρτα έρπευμένος...

Με Φοσύτζε

ΩΡΑΙΟΤΑΤΕΣ ΣΤΑΡ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΦΟΡΑΝ ΣΤΑ ΣΟΒΑΡΑ...

—'Ο Χονδρός έγύρισε και τόν εκύταξε λίγο άγριώπας:

—Τι έννοιες, δολοδο!

—Έννοώ, όπ' τ'ο γράφε τ'ο ζωδιο μου, όπ' θα παντρευτώ αὐτόν τόν χρόνο.

—Και σέ ποιά ζωδιο έχεις γεννηθή; —Δέν θυμάμαι καλά, νά σου πώ. Μά θάρρα, τού Ζυγού.

—Τι λές βρέ άνόπτε; Τού λέγει ο Χονδρός. 'Εχομε γεννηθή και οι δύο στόν άστερισμό τών... διδύμων. Άμα λοιπόν παντρευτής εσύ, θα παντρευτώ κι' εγώ.

—'Ο Λιγνός πέταξε άπό τ'ο χαρά του.

—'Όστε σύμφωνοι, 'Ολι; Θα παντρευτούμε;

—Βεβαίως. Νά πού είχες και σὺ μία φορά μία καλή ιδέα. Νά παντρευτούμε και γρήγορα μάλιστα. Δόσμου τ'ο χέρι σου.

—'Οχι μεταξύ μας δέν θα παντρευτούμε, νά έξηγουμαστε. Έγώ θα πάρω τήν Ροζίνα και σὺ τήν Πατό.

—Σύμφωνοι.

Και ή συμφωνία έπεκυρώθη. 'Ο Χονδρός και ή συμφωνία έπεκυρώθη. 'Ο Χονδρός χάριν φιλοφρονησέως ήθέλησε νά έπαινήσει τήν μέλλουσαν άρραβωνιαστική του φίλου του:

—'Όραία κοπέλλα ή Ροζίνα, τού είπε. Άλλά ο Λιγνός, αινιώνος αδιόρθωτος, αντί νά π'ή μία παρομοία φιλοφρόνησι γιά τήν Πατό, άπάντησε.

—Και βέβαια είνε ωραία ή Ροζίνα. Ένώ εκείνη ή Πατό δέν άζει και μεγάλα πράγματα. Είνε μάλλον άσχημη. Και άπορώ μάλιστα, 'Ολι, πώς τήν έπροτίμησες;

—'Ετσι είνε φίλε μου, τού άπάντησεν ο Χονδρός. Οι άσχημες είνε... γιά τους ώραιους.

Και εϊδιόρθωσε φιλαρέσκως τήν γραβάτα του. 'Ο Λιγνός εώπασε καποχυμένος.

Ο Χονδρός όπως έμφανίζεται εϊς τήν ταινία 'Δουλειές μέ φούντες'.

—'Εξ άλλου, προσέθεσε ο Χονδρός, ή Πατό μου έχει πολύ καλή ψυχή. Μπορεί εξωτερικώς νά μ'ήν είνε άποουδαία, αλλά έχει εσωτερικόν κόσμον άμωρπον.

—'Ο Λιγνός, ο όποιος είνε πάντοτε περακτρίο, εοκέφθη νά πειράξει τόν φίλο του.

—Δέν μου λές, 'Ολι. Τόν ήρώσαμε σέ λίγο. Είπες όπ' ή Πατό σου άπό μέσα είνε καλύτερη;

—Ναι.

—Τότε, γιατί δέν γυρίζει τήν... μέσα ες;?

Τ'ο μάτι τού Χονδρόυ άγρίψε. Και παρ' όλίγον νά πάρη τόν Λιγνό στό κυνηγητό, όπως συμβαίνει και σ'α φίλμ. Άλλά ή κοινή ευτυχία των τούς συναδέλφους πάλιν και έπήλυν νά κοιμηθούν τριστομαριώς, γιά νά ζυγνήσουν τ'ο πρωί και νά βάλουν εϊς ένεργείαν τήν άποφασίς της παντρείας των. Πρώτα, τήν άλλη μέρα έκαμαν... σασόρη πρόταση στις δύο νέες, οι όποιες εδέχθησαν μέ όλην τήν καρδιά. 'Επέταξαν μάλιστα άπό τήν χαρά των και έπεσαν στήν άγκαλιά ή κάθε μία τού καλού της. Τά ντοματσειδιό μάγουλα τού Χονδρόυ έλαμπαν άπό ευτυχία και τ'ο μουςτακάκι του έβρισε άπό άγαλλισίαν. Τού Λιγνού έπίσης τ'ο μαλλιά είχαν άπό τήν ευχαρίστησι άνορθώθη... δού σπιθαμές. Τ'ο ίδιο βράδυ τ'ο δύο ζεύγη εδειπνώσαν εν μέσω άπεριόριστου εϋδαιμονίας στό πολυτελέστερον ρεστοράν τού Χόλλυγουντ. 'Επλεον και οι τέσσαρες εϊς πελάγι ευτυχίας! Παρ' όλα αυτά ο Χονδρός ήθέλησε ν' άναποδώσει τ'ο πείραγμα, που τού είχε κάμει τήν προηγουμένη ημέρα ο Λιγνός γιά τ'ο όπ' ή Πατό του δέν ήταν και καμμία καλλονή.

—Εκείς έδικο, Στάν, τού είπε, νά ύπερπανεύσεις γιά τήν άμορφία της Ροζίνας σου.

—'Ο Λιγνός ήταν όλος καμάρι.

—'Εχω, τού λέγει ο Χονδρός, κάτι νά σου προτείνω. Και σάν φίλος πρέπει νά δεχθής.

—Λέγε, τί θέλεις 'Ολι;

—Πρέπει νά μου ύποσχεθής όπ' θα δεχθής.

—Δέχομαι.

—Θέλω νά γίνω εγώ δ... κουμπάρος σου. Και αὐτό όχι γι' άλλο λόγο, παρ' όπ' θα έχω μία τόσο άμωρπον κομπάρη... Λιγνός τήν... είνε πάει. Έζωσε μέ αμικανία τ'ο κεφάλι του και δέν εϋρθηκε άλλον τρόπον ν' άμυνηθ'ε κατά της άπειλομένης κουμπάρης μέ τόν Χονδρό, άπό τ'ο νά τ'ο κάμει κι' αὐτός τήν ίδια πρότασι:

—Ναι, άλλα θα γίνω κι' εγώ δικός σου κουμπάρος.

—'Όφθαλμόν αντί όφθαλμού. Και ετσι συμφώνησαν οι δύο φίλοι νά γίνουν ο ένας κουμπάρος τού άλλου. Και ετσι θα συσφιγόν περιεσσότερον τούς δεσμούς των. Τ'ο... οικογενειακόν των δειπνον έτελειώσαν εν μέσω αδιόριστου εϋδαιμονίας.

Τήν άλλη μέρα όλο τ'ο Χόλλυγουντ έπληροφόρειτο μέ πρωτοφανή συγκίνησιν τούς προσεχές έπιστημους άρραβωνίες τού κ. 'Ολβέρο Χάρντν μετά της δίδης Πατό και τού κ. Στάν Λώρελ μετά της δεσποινίδος Ροζίνας Λώρενς. Τ'ο τί είνε δέν περιγράφεται. Σηλη δημοσιογράφοι έπευσαν νά πάρουν συνέντευξι μέ τους ευτυχέας κωμικούς. Συνεργεία φ'εγράφων και επερατέρ έτρεξαν ν' άποδασίσουν μέ τόν φακόν τήν ευτυχία των, που έλαμπε στό πρόσωπα των. Οι μελλοντοφάτοι όμως ήθέλσαν νά προσποιηθούν, όπ' δέν συνειναινε τίποτε άπό τά διαδιδόμενα. 'Ηρνήθησαν, όπ' πρόκειται νά άρραβωνιασθούν. Και αὐτό, γιά νά μή προκαλέσουν τήν... ζηλιτυπία τ'όσον άλλων θηλικών αστέρων. Διότι έρκιες άμέσως τ'ο κυριολεκτικό. Λιγνός και Χονδρός. Ούτέστι είνε, σέ μία πορεία καλλιτεχνίαν:

—Αὐτά είνε έλαφρότητες τού Χονδρό.

—'Ο Χονδρός, όταν τ'ο έπληροφόρησεν αὐτό, άπάντησε δι' έπιστολής εϊς τήν Ούέστ:

—Απορώ κυρία μου, πώς χαρακτηρίζε ως έλαφρότητες τις πράξεις ενός

ανθρώπου, σάν και μένα, οι όποιοι ζυγίζω 98 κιλά!...

Γιά νά πάψη λοιπόν όλο αὐτό τ'ο κουτοπολιό οι δύο κωμικοί κρατούν δσον μποροῦν μυστική τήν άποφασί των ν' άρραβωνιασθούν προσεχώς. Μόνο εϊς έλακίστους στενούς φίλους τήν διηγήσαν τ'ο όνειρά των. Άλλά και αὐτό ήρ- άππλη, και έξακολουθεί, κατά κάποιον τρόπο, νά ένοσκιώνη τ'ο πράγμα. Και μίαν τών τελευταίων ημερών έπεσκέσθη τόν

—'Η άμορφία τόν έρωτα είνε μία τακτική που έσχυει στήν άνάγκη και στό μίος, στήν τρυφερότητα και στήν έκδηλωση, γιά τ'ο τέσσερα αὐτά αίσθηματα συγκεντρωμένα άποτελούν έκκρίσις τών έρωτα.

—'Η άμορφία τόν έρωτα είνε μία τακτική που έσχυει στήν άνάγκη και στό μίος, στήν τρυφερότητα και στήν έκδηλωση, γιά τ'ο τέσσερα αὐτά αίσθηματα συγκεντρωμένα άποτελούν έκκρίσις τών έρωτα.

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΟΙ

ΑΝΔΡΙΚΟΝ ΣΕ ΑΠΗΛΑ

Μερικές συμβουλές του Ουίλλιαμ Πάουελ, πεπειραμένου γόντου.

—'Ο έρωτας είνε βέβαια μία πανκόμοιος γλώσσα. Άλλά δέν πρέπει νά μιλιέται όπουδήποτε και όπωσδήποτε. Κάθε φοράς τού πρέπει νά έχη τ'ο κατάλληλο πλαίσιο της, κάθε λόγος πρέπει νά προφέρεται στήν ώρα του!

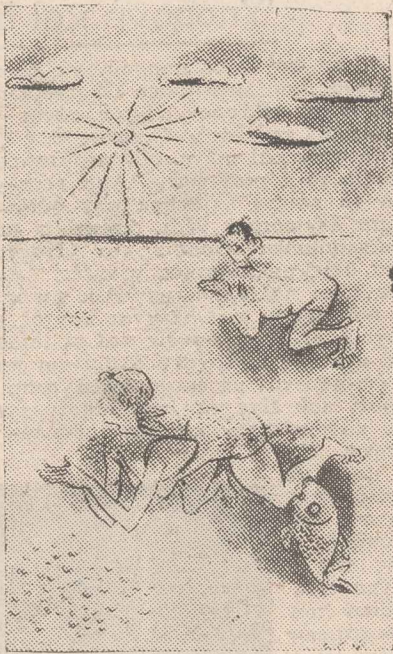
Αὐτή είνε ή πρωταρχική συνταγή που δίδει ο Ουίλλιαμ Πάουελ, όγνυστός γόντ της όδόνης. 'Ο άκατανίκητος αὐτός αγνευστής γυναικόν δέν είνε μόνον Δόν Ζουάν εϊς τις ταινίες. Είνε και στήν ζωή τόν ένας άνδρας μέ καταπληκτικό σέξ άππλη, και έξακολουθεί, κατά κάποιον τρόπο, νά ένοσκιώνη τ'ο πράγμα. Και μίαν τών τελευταίων ημερών έπεσκέσθη τόν

—'Η άμορφία τόν έρωτα είνε μία τακτική που έσχυει στήν άνάγκη και στό μίος, στήν τρυφερότητα και στήν έκδηλωση, γιά τ'ο τέσσερα αὐτά αίσθηματα συγκεντρωμένα άποτελούν έκκρίσις τών έρωτα.

—'Η άμορφία τόν έρωτα είνε μία τακτική που έσχυει στήν άνάγκη και στό μίος, στήν τρυφερότητα και στήν έκδηλωση, γιά τ'ο τέσσερα αὐτά αίσθηματα συγκεντρωμένα άποτελούν έκκρίσις τών έρωτα.

Σατυρική Εργασία

Γλυφάδα

—Μά κύριε, τό ξέρετε ότι είστε αναδιδεσμένοι—

Γιά νά μαθαίνετε

Τό Λαϊκόν Πανεπιστήμιόν μας...

Συνεγίζομεν την στήλην του Λαϊκού Πανεπιστημίου μας. Σήμε-
θα παραθέσωμεν ένα έμμετρον
άσχημα περί χημείας: «Τί περιέ-
ει τό κάθε πράγμα άν άναλυθώ
ημικώς».

Αν άναλύσχη τή φακή
θά έρρη τά παλληκάρια.
Αν άναλύσχη τό Καρτενισή
θά έρρη τά τυλιάρια.
Αν άναλύσχη τό Φάληρο
θά έρρη μαριέτες.
Αν άναλύσχη τό μυαλό σταν
(ρολεξίτου

θά έρρη... έίδεις.
Αν άναλύσχη τό γιατρό
θά έρρη τόν... Χάρο.
Αν άναλύσχη τό παιδί σου
ίσως έρρη τόν κουμπάρο.
Αν άναλύσχη τόν μοπέρο
θά έρρη τόν... όδοντογιατρό.
Αν άναλύσχη τήν πεθερά σου
θά έρρη τόν αϊώνιο σου έχθρό
Αν άναλύσχη τόν Ιππόδρομο
θά έρρη τά χηνάρια.
Αν άναλύσχη τόν καλοκαιρινό
(έρωτα

θά έρρη... κινίνη σωληνάριον.
Αν άναλύσχη τά γαλατάδικα
θά έρρη τήν Όυλεν πέρα γιά
(πέρα.
Αν άναλύσχη τό στομάχι μας
θά έρρη φρέσκον άέρα.
Αν άναλύσχη έναν σύγχρονο
(δόν Ζουάν

θά έρρη τήν μάτα.
Αν άναλύσχη τόν καλόγερο
θά έρρη τόν Πάπα.
Αν άναλύσχη τό κόρτε σου
θά έρρη τό χάλι.
Αν άναλύσχη τόν κουρέα σου
θά έρρη τόν... χασάπη.
Αν άναλύσχη τήν Άνοιξη
θά έρρη τά γαϊδούρια
Αν άναλύσχη τόν Λάσκαρι
θά έρρη καλαμπούρια.
Αν άναλύσχη τήν Βασίλω
θά έρρη τά κουμπούρια.
Αν άναλύσχη τόν παπα
θά έρρη... άλλο τό ράσο.
Αν άναλύσχη τούς μαστήτά
θά έρρη τήν μολαικάσα.

Αρχαιολογικά
εύρήματα

Είς τήν πλατείαν Καπνικαρέας
άνευρέθη ή ένενήκοντούτης Σάρα
Σαραβαλίδου, ήτις είχε χάσει τήν
διεύθυνσιν του σπιντιού της.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Έγχώρια γεγονότα, αλλά και διεθνή
Αν σοβαρά τά πάρης πηγαίνεις στο Δαφνί.

ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗ

Έδω τό γλέντι άρχισε.
Οί κίτρινοι γλεντάνε
πόλεμος δέν κηρύχθηκε
μόνο πού... πολεμάνε.
Πήγα νά τούς έπισκεφθώ.
«Γεία σας παιδιά, πώς πάτε
—τούς λέω εις όρος φιλικών—
καί... πώς τά πολεμάτε».
«Ωραιο, μου άπήγησαν.
Σεις έκεί στην Εύρώπη,
τί κάνετε; Δέν σφάζεσθε;
Δέν εισθε σεις άνθρωποι;
Ταύτα μου είπαν. Καί εϋθύς
άκούω —πιστέψτέ με—
κάποιον πού τραγουδούσε
έλληνικά τά... «Σκότωσε με»,
«Ήτανε κάποιος φαίνεται
Κινέζος έρωτευμένος
πού θέλησε νά άπαλλαγί
άπ' τη ζωή ο καύμενος.
Κί' ένας Ιάπων σπλαχνικός
τόν πήρε εϋθύς χαμπάρι
μέ τ' όπλο τόν σημάδεψε
καί... τούκαμε τήν χάρη.

ΑΘΗΝΑΙ

Είς τά λουτρά τά παιδικά
ούδεις πιά θά ζυγώγη

έν κοντό καταφανώς
δέν έχει πανταλόνι.
Ήταν καιρός νά λείψουνε
όι...σερνικοί νταντάδες
άπ' τά λουτρά τά παιδικά
καί οί... καραμελάδες.
Γιατί έβλεπε κανείς έκεί
μαζί μέ τά παιδάκια
καί μερικούς άπίθανους
μπρενέδες μέ... μουστάκια.
Ένας πολίτης χτύπησε
άπάνω σ' ένα στυλο
τήν ώρα πού έμύλαγε
μ' έναν παλιό του φίλο.
Απ' όλους κατά τής Πάουερ
ύδρεις πολλές άκούς:
«Έπρεπε νάχη ή Πάουερ
στύλους... ευγενικούς
πού όταν κάποιον... θλέπουνε
πώς είνε άσηχημένος
καί πάει νά πέση άπάνω των,
οί στυλοί πρέπει άμέσως
νά κάνουν... λίγο παρακεί
στην άκρη τών οδών
καί στόν διαβάτη τόν χαζό
νά λένε καί... παρδόν.

Ταχυδακτυλουργός

Ο διευθυντής του θαριέτε:
—Καλά! καί τό άριστέρο σου
πόδι τό άφίνεις έτσι άχρηστο;

ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ

Γιά νά τά λύνετε...

Ο Όδηγός
τών σταυρολέξων

Συνεγίζομεν τόν οδηγόν των
σταυρολέξων, ό όποιος άπεδείχθη
λίαν έξυπνός διότι τούς σταυ-
ρολέξους, διότι τού παρόντος οδηγ-
ού μπορεί κανείς νά έρρη άπό τόν
οριζόντιν τήν λέξιν πού χρειάζεται
τό σταυρολέξον. Παραδειγματός
χαρίτι:

Μέρος όπου μένουν πολλοί άν-
θρωποι: "Αν έχη 12 γράμματα ή
λέξις, είνε ή π ο λ υ κ α τ ο ι κ ι α
Αν έχη 6 γράμματα, είνε ή...κ α ρ-
δ ι α θ ε α τ ρ ι κ α.

Ενδιαφέρεται διά τήν υγείαν
μας: "Αν έχη 6 γράμματα ή λέ-
ξις, είνε ή ι α τ ρ ο ς. Αν έχη 12
γράμματα, είνε... φ ε ρ ε τ ρ ο-
π ο ι ο ς.

Ανθρώπος τών γραμμάτων !:
"Αν έχη 6 γράμματα ή λέξις, είν-
ε ό λόγιος. "Αν έχη 16 γράμμα-
τα, είνε... γ ρ α μ μ α τ ο κ ο-
μ ι σ τ ή ς.

Μέρος όπου διαβάζουμε συνή-
θως τήν έφημερίδα μας: "Αν έχη
8 γράμματα ή λέξις, είνε τό γ ρ α-
φ ε ι ο ν. "Αν έχη 11 γράμματα,
είνε τό... σ τ α υ ρ ο δ ο ρ ο μ ε.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ: "Αν ίδιθε στόν
ύπνον σας, ότι κάνετε περμανάντ,
σημαίνει ότι εισθε... φαλακρός.
ΣΑΚΚΑΚΙ: "Αν ίδιθε στόν ύ-
πνο σας, ότι δέν φορέτε σακκάκι,
τήν άλλη μέρα θά διαβάσετε τό
πνευματώδες ευθυμογράφημα του
κ. Δ. Ψαθά καί άπό τό πολύ πνεύ-
μα θά άναγκασθήτε νά φορέσετε
τό... σακκάκι σας.

Δωρεάν διαφημίσεις

—Μέγα όφθαλματρείον ό «Ό-
μπος», όδός Στράδωνος.
—Τέλειον Σαγματόπειοιον ό
«καλός Σαγμαρίτης». Άκρα περι-
ποίησις τών πελατών.

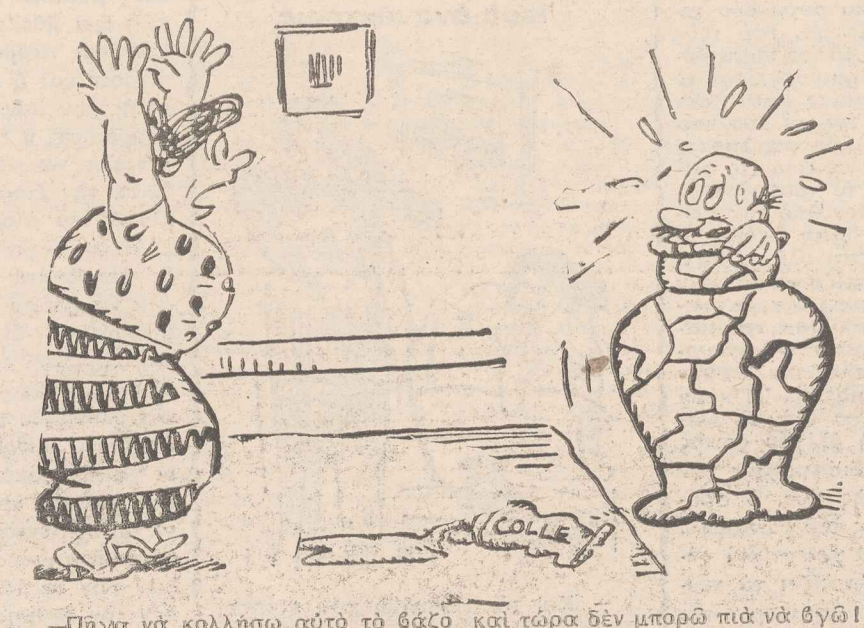
—Τό αύτογολέιον τό «ωραία
πολλάκια», διατρήσι τά σπουδαιό-
τερα αύτά. Έκει δά έρθετε καί τό
αύγό του Κολόμβου.

Μικραί άγγελίαι

— Συμπολίτης νυμφευμένος ζη-
τεί τά αυτιά του, διότι πρόκει-
ται νά δεχθώ έπίσκεψιν τής πεθε-
ράς του.

— Χασομέρης άποφασίσας νά
παραθερίσχη ζητεί δάνειον δέκα χι-
λιάδων δραχμών. Ό έγών παρακα-
λείται νά τού τάς άποστείλη. Δέν
χρειάζεται καμμία άλλη διατύπω-
σις.

— Άμνηστευθείς ληστούργός
ζητεί θέσιν οικονομίου παρ ά-
σφαρξοί οικογενείας.

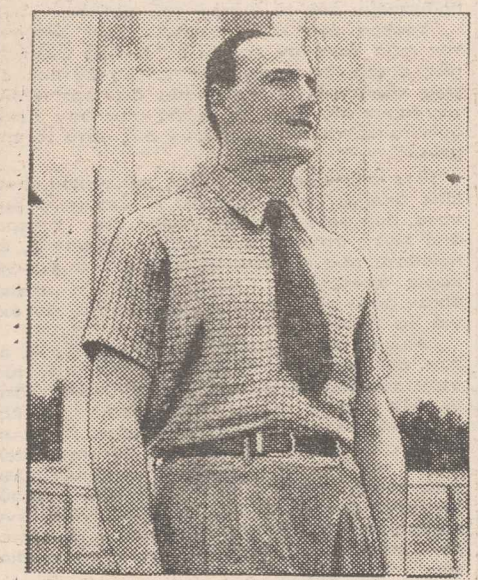
—Πήγα νά κολλήσω αυτό τό άκόρι καί τώρα δέν μπορώ πιά νά βγώ!

ΤΑ ΣΑΚΚΑΚΙΑ

ΜΙΑ ΑΠΕΓΝΩΣΜΕΝΗ ΚΡΑΥΓΗ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ποιος έφευρε τό σακκάκι, άδελφοί;
Κατραμένος νά είνε! Δέν είνε ρούχο
αυτό! Είνε δουλεία, πρόληψις, ζυγός
άφόρητος, έπιβίσιος μεσαιωνικού βασί-
λου πού έφθεσε ως τις ημέρες μας, ζή
εις τήν καμπούραν μας καί μουσκεύει
τήν πολυταή μας πλάτην εις τις τρα-
γικές αυτές ημέρες των κυνικών καυ-
μάτων.

Εως πότε, άδελφοί, θά τό άνεχόμε-
θα; Έως πότε θά είμεθα δοϋλοι καί
φόροι ύποτέλεις του; Έως πότε θά πε-
ριπλεκώμεθα μέσα στον φασόνν φα-
λον κύκλον πού μάς δημιουργεί, νά με-
ταβάλλωμε τόν τιμιον ιδρώτα μας εις
σακκάκι καί τό σακκάκι τάνάπλιν ος πα-
ταμιος ιδρώτος; "Ε, πλέον, άρκει! "Η
ύπομνη έχει κι' αυτή τά όριά της καί
τά εξήντηλες ή ύπομνη ήμιν των άν-
δρών, πού άποτελούμε δήθεν τό Ιαχ-
μύ φϋλον. Νά το τό κύμα τής αντίδρα-

Γιατί τάχα νά μήν θεωρηται αίσθητική
αυτή ή απλή άνδρική εμφάνισις;

σεως! Έρχεται σιγά - σιγά μέ ύποκρού-
σεις άναγκασιάζουσας νά πετάξω τόν βρα-
χνάν άπό τήν πλάτην μας.

—Κάτω τό σακκάκι!

Είνε τό σύνθημα τής άπολυτρώσεως.
"Η κραυγή τής έλευθερίας πού πρόκειται
ν' άπελευθερώσχη τήν πλάτην μας άπό
τόν μακροίαν ζυγόν. Εισάτε πως ή
σταυροφορία πού έόχησαν μερικοί τολ-
μηροί άπό όλίγων μόλις έτών άποκαί
όλο καί περισσότερους όπαδούς, φανατι-
σμένους, σταθερούς, πού κατήρθωσαν
νά κτηνησουν κατακέφαλα τήν πρόλη-
ψιν καί νά έμφορνέσων μέ χείρα καί
μπράτσα όσω, δίκως σακκάκια, δίκως γα-
κάδες καί λαϊμοδέτες, πού σχηματίζουν
άκόμη τήν άπονηκτική θηλιά όλόγυρα
άπό τόν λαμό τής τραγικής πλειοψηφίας,
θάρρος άνδρες! Άς γίνωμεν γυναίκες!

—Κάτω τό σακκάκι!

Είδα κρούσμα χαρμόσυνον άνταρσίας
μέσα στήν καρδιά τής πόλεως, στή νύ-
α μεσημέρι. Άς τό πανηγυρίσωμε ά-
δελφοί! Είνε ή επανάστασις πού έρχεται
αυθόρμητα, ή άναγκαστική πού ξεσπά
έναντιον τής φρικτής αυτής Βασιλίας
πού φέρνομε όλοι στήν καμπούραν μας.
Δέν είνε ύπερβολή. Βασίλιν υπό ύφα-
σμα είνε αυτή, πού έτάχθησαν νά φρου-
ρουν καί νά άνανεώνουν διαρκώς ή ρα-
ποδές. Κατώτερος των δεσμών μας θά
ήταν κάθε άλλος χαρακτήρισμα. Έπρω-
σθήσαν νά μάς γελάσουν, νά έλαφρώ-
σουν δήθεν τό καταθλιπτικό τής βάρους.
Τήν έστίασαν άπό μετάξι, άπό λινό, άπό
λουστό κουκούλαρι γιά νά συγκρατή-
σουν τό κύμα τής άσφορίας καί νά καλ-
ώσουν τήν άναστροφήν. Όχι, κύριοι!
Δέν πρόκειται νά άποδεχθώμε τούς συμ-
βιβασμούς. Τό επαναστατικό πνεύμα
έχει διαδοθή σις τάξεις των άπογόνων
τού Άδამ καί δέν συγκρατείται πιά μέ
τίποτε. Ίδου τό χαρμόσυνο ήμάδα
της:

Έπληκτε στό λευφορέο ή τραγούδι
προσωποποιημένη. Ήταν άνθρωπος κον-

δρός-ζωντανή έκφρασις τής συγκλονι-
στικότερας δυστυχίας. Έφορούσε σακκά-
κι, ρομμένο έπιμελώς, κουμπωμένο έπι-
μελώς. Γιακάς ψηλός έτύλιγε τόν λαμό
του καί γραβάτα σφικτοδεμένη άπει-
λούσε νά τόν πνίξη. Ήταν ή κλασική
παράστασις του ύποδούλου των χειρο-
τέρων προλήψεων τής άξιοηρεπούς άν-
δρικής εμφάνισης. Έφυσούσε ως φα-
λαίνα. Έκρατούσε καπέλλο στό ένα χέ-
ρι, μαντήλι στό άλλο, πού έφερε άπό
καίρου εις καιρόν εις τήν απληνν σα-
λάκραν του άπ' όπου άνέβλυζε ό ιδρώ-
τας, όπως τό νερό του θαύματος, άπό
τήν άγονη πέτρα του Μωυσέως. Στό
βλέμμα του άντανάκλουμε ή άπόγνωση.
Στό πρόσωπό του ή ταλαιπωρία. Στήν
κάθε κίνησιν του ή δραματική ύπόκρου-
σις τής τραγωδίας του. Έκτύπαζε γύρω
τούς άλλους έπιβάτας κι' είδε δύο πού
είχαν ύπερνήκσει τής προλήψεως κι' ά-
νέννεαν έλευθερά μ' όσω τά μπράτσα
καί τούς λαϊμούς, μ' άππληγμένον έν-
τελώς τήν ράχην άπ' τόν βραχνά, τόν
καθαρό άέρα τής έλευθερίας. Καί τότε
ή Άίτνα, στή φυλλοκάρδια τής όποιος έ-
κόκλαζε ή άπελπισία, έκανε άπότομα
τό κίνημα τής άπολυτρώσεως:

—Όυφ!...

Έθγαλε τό σακκάκι. Ξεκούμπωσε τόν
γιακά. Έλύσε τή γραβάταν. Κι' έδó-
ζαο τόν "Ύψιστον καθώς εύρέθηκε έτσι
έλαφρός, έλευθερός, άππληγμένος άπ'
τόν έκθρόν έκει άνόμεσα στούς άλλους
πού έδίστασαν άκόμη καί του έρριπαν
βλέμματά ύψηλός συμποθέως. Γιατί αϋ-
τοι οί δισταγμοί; Γιατί άκόμα οί άμφι-
λαντεύσεις; Έως πότε αυτή ή άπλή συμ-
πάθεια πρós τά κινήματα αυτά;

Είπαμε, κύριοι! Θάρρος! Είνε καιρός
νά γίνωμε γυναίκες! Τό άσθενές φύλον
γιά ν' άνδραιοποιή ή ήρρε όλα τά ελατ-
τώματά μας. Άς δανεϊσθώμε κι' έμείς
κάτι άπό τά προτερήματά του. Στά ζη-
τήματα τής άμφιέσεως δέν έχει μονάχα
όξυδερκείαν, άλά καί διαίθεσιν άπε-
ραντη. Ήταν μία έποχή πού επρόταζε:
Νηυάτε! Κι' έβλέπατε τή θηλυκά νά
κρούουν τόν διαπρύσιον. Οί καιροί σή-
μη! Κι' ενδύθησαν τά θηλυκά τόσο πού
νά θεωρηται ένδυμασία βαρυστάτη τό φύ-
λον τής οικίας. Δέν θά κατέβωμε στήν
πλάξ ν' άντλήσωμε παραδείγματα άπό
τις εκθέτες καμπύλες πού δροσίζονται
στό κύμα καί τό φώς. Στόν δρόμο θά
βρούμε προχειρότερα καί άσθενέτερα
έπιχειρήματα. Έδροσίσθησαν τά θηλυκά
καί μάς δροσίζουν. Άκολούθησαν τήν
βιβλική σύστασιν—άν ος σκανδαλίζει καί

ος ένοχλεί ό οφ-
θαλμός σου έκβά-
λέ τον! Δέν τά
ένοχλούσε ό οφ-
θαλμός των.Τό κα-
πέλλο τά ένο-
χούσε. Τό πέτα-
ξαν! Ό κοροές
τά ένοχλούσε. Τά
τόν πέσαν. Τά
άφη τών «ντε-
σοϋ» τά ένοχλού-
σαν.Τά επέταξαν.
Οί κάλτσες τά έ-
νοχλούσαν. Τις επέταξαν.
Όπως εις τήν Εϋαν! Αυτό
τό παράδειγμα έδύγκε άπό
τήν επαναστατική διάθεσι
τους κι' όλο καί πλησιάζουν
πρός τήν μεγάλην γυνήτορι
άν προμήτορα. Κοντεύει νά
γίνη τό πεζοδρομιον Παρά-
δεισος...

Καί οί Άδάμ: "Ένα σακ-
κάκι δέν μπορούμε νά πετά-
ξωμε; Πού είνε τό πατρο-
παράδοτον θάρρος καί ή ά-
ποφασιστικότητα του φύλλου
μας; Ό θεός έπλάσε τόν
άνθρωπον κατ' εικόνα καί ό-
μοίωσιν — γυνών, δίκως σασ-
κάκι. Καί επί τέλους μέσα
στήν Έδέμ δέν θά έκαίαν
τόσο οί άκτινες του ήλιου.

Κι' άν έκαίαν άνήρκεάφθονα
πρασίνου, δέν ήταν σφωμέ-
νος ό Παράδεισος μέ άσφαλ-
τον πού νά άνάβη πυρκαϊάν
κάτω άπ' τά πόδια των κατοί-
κων του. Ένώ έδώ καί καί
τουρουφλίζει μέ τροπικήν
άνριπτή ό ήλιος, μάς λή-
νει καί μάς πνίγει σάν φραν-
τόλες. Κυττάτε τούς όμοί-
ους μας. Είνε άξιοθνήσκοντες.
Σαν ζαλιόμενα κοτόπουλα
προχωρούν στόν δρόμο καί
στοματούν γιά ν' άνταλλάξουν λέξεις
του καμφοϋ των:

—Όυφ!
—Πουφ.
—Ζέστη, όδερφέ...

—Φρικ!
—Τί λέει τό θερμόμετρο;
—Κοντά σάραντα.
—Δέν βράζει τό σακκάκι;
—Μμμ...

στοματούν γιά ν' άνταλλάξουν λέξεις
του καμφοϋ των:

—Όυφ!
—Πουφ.
—Ζέστη, όδερφέ...

—Φρικ!
—Τί λέει τό θερμόμετρο;
—Κοντά σάραντα.
—Δέν βράζει τό σακκάκι;
—Μμμ...

στοματούν γιά ν' άνταλλάξουν λέξεις
του καμφοϋ των:

—Όυφ!
—Πουφ.
—Ζέστη, όδερφέ...

—Φρικ!
—Τί λέει τό θερμόμετρο;
—Κοντά σάραντα.
—Δέν βράζει τό σακκάκι;
—Μμμ...

στοματούν γιά ν' άνταλλάξουν λέξεις
του καμφοϋ των:

—Όυφ!
—Πουφ.
—Ζέστη, όδερφέ...

—Φρικ!
—Τί λέει τό θερμόμετρο;
—Κοντά σάραντα.
—Δέν βράζει τό σακκάκι;
—Μμμ...

στοματούν γιά ν' άνταλλάξουν λέξεις
του καμφοϋ των:

—Όυφ!
—Πουφ.
—Ζέστη, όδερφέ...

—Φρικ!
—Τί λέει τό θερμόμετρο;
—Κοντά σάραντα.
—Δέν βράζει τό σακκάκι;
—Μμμ...

στοματούν γιά ν' άνταλλάξουν λέξεις
του καμφοϋ των:

Τί μου καί ξεμοϋ; Δέν βλέπετε αϋ-
τούς πού τό έχουν άπορρίψει; Δέν κά-
νετε μία σύγκρισιν μέ τούς άλλους; Χα-
ρούμενοι καί δροσεροί είνε οί πρώτοι.
Χαμόγελα μαριόριστος άνθρώπων στή χεί-
λη τους. Άνεμοί έλευθεροί φυσούν στή
γυνά μπράτσα τους, κυμούν στή άνοι-
χτά ποκαμάτια τους καί δροσίζουν τή
στήση καί τήν κοιλία τους. Γιακάδες ά-
νοιχτοί, κοντά μανίκια. Ίδου τό μυστικό
τής ευτυχίας τους. Ένώ οί άλλοι; Ό,
μόνολα νά τούς βλέπετε καί σάς ραγί-
ζεται ή καρδιά...

—Όυφ!
—Πουφ.
—Ζέστη, όδερφέ...

—Φρικ!
—Τί λέει τό θερμόμετρο;
—Κοντά σάραντα.
—Δέν βράζει τό σακκάκι;
—Μμμ...

στοματούν γιά ν' άνταλλάξουν λέξεις
του καμφοϋ των:

—Όυφ!
—Πουφ.
—Ζέστη, όδερφέ...

—Φρικ!
—Τί λέει τό θερμόμετρο;
—Κοντά σάραντα.
—Δέν βράζει τό σακκάκι;
—Μμμ...

στοματούν γιά ν' άνταλλάξουν λέξεις
του καμφοϋ των:

—Όυφ!
—Πουφ.
—Ζέστη, όδερφέ...

—Φρικ!
—Τί λέει τό θερμόμετρο;
—Κοντά σάραντα.
—Δέν βράζει τό σακκάκι;
—Μμμ...

στοματούν γιά ν' άνταλλάξουν λέξεις
του καμφοϋ των:

—Όυφ!
—Πουφ.
—Ζέστη, όδερφέ...

—Φρικ!
—Τί λέει τό θερμόμετρο;
—Κοντά σάραντα.
—Δέν βράζει τό σακκάκι;
—Μμμ...

στοματούν γιά ν' άνταλλάξουν λέξεις
του καμφοϋ των:

—Όυφ!
—Πουφ.
—Ζέστη, όδερφέ...

—Φρικ!
—Τί λέει τό θερμόμετρο;
—Κοντά σάραντα.
—Δέν βράζει τό σακκάκι;
—Μμμ...

στοματούν γιά ν' άνταλλάξουν λέξεις
του καμφοϋ των:

—Όυφ!
—Πουφ.
—Ζέστη, όδερφέ...

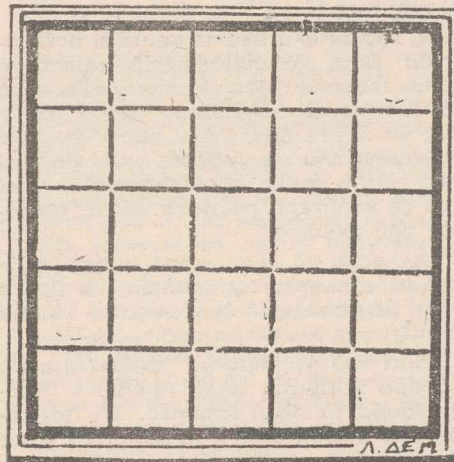
—Φρικ!
—Τί λέει τό θερμόμετρο;
—Κοντά σάραντα.
—Δέν βράζει τό σακκάκι;
—Μμμ...

στοματούν γιά ν' άνταλλάξουν λέξεις
του καμφοϋ των:

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Το μαγικόν τετράγωνον

Ἐνὸς ἐκάστου τετραγωνιδίου τῶν ἀνωτέρω τετραγώνων, πρέπει νὰ τοποθετηθῇ καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς 25 κατωτέρω κέν-

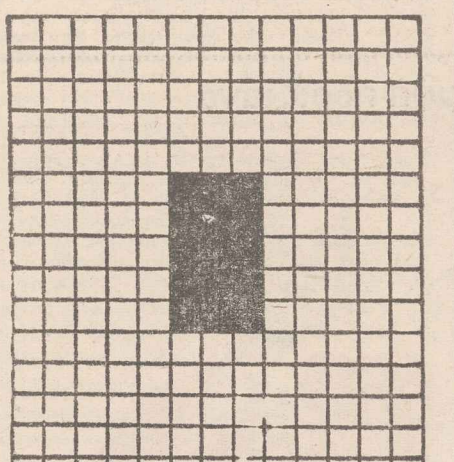

ναφερομένους ἀριθμούς, οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἓνα μαγικὸν τετράγωνον, τοῦ ὁποῖου ὅλαι αἱ γραμμαὶ ὀριζοντίως, καθέτως καὶ διαγώνως θὰ δύνουν πάντα ὡς σύνολον: «2.520». Αὐτὸς ὁ μαγικὸς ἐπίσης ἀριθμὸς διακρίνεται καὶ ἀπὸ τοὺς ἐννέα πρώτους ἀριθμούς, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 9.

Οἱ ἀριθμοὶ εἶναι οἱ ἑξῆς:
472 473 474 475 476 481 482 483 484
485 495 496 497 498 499 511 512 513
514 515 551 552 553 554 555.

Τὸ οἰκόπεδον

Τὸ ἀνωτέρω σῆμα σὰς παρουσιάζει ἓνα μεγάλο οἰκόπεδον, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ πωληθῇ. Τὸ ὄρθογώνιον τοῦ κέν-

τροῦ τοῦ ὁποῖου ἔχομε μαυρίσει, δὲν πρόκειται νὰ πωληθῇ, ἀλλὰ θὰ κρατηθῇ ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην. Ἐνα μεγάλο πρῶ- ἡμιμα τῆς οἰκίας (1 μικρὸ τετραγωνίδιον) οὕ- ἡμιμα τῆς οἰκίας (1 μικρὸ τετραγωνίδιον) οὕ- ἡμιμα τῆς οἰκίας (1 μικρὸ τετραγωνίδιον) οὕ- ἡμιμα τῆς οἰκίας (1 μικρὸ τετραγωνίδιον) οὕ-

Μαγικαὶ εἰκόνες

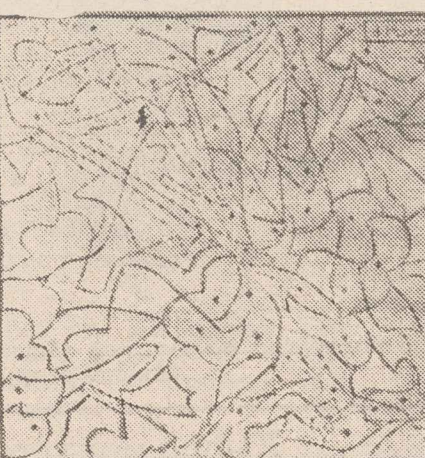

Μία σκηνὴ ἀπὸ ἓνα χωριὸ τῆς Ἀφρι- κῆς. Ὁ ἄσκιος αὐτοῦ ἀγοράζει μπα- νάνες. Μήπως διακρίνεται σὲς τὸν πωλητὴ;

Ὁ μάγειρος αὐτὸς πρόκειται νὰ περά- σῃ ἓνα κοτόπουλο στὴ σοῦδα. Μήπως τὸ βλέπετε ποῦ εἶναι;

Γριφοσκίτσον

Προσπαθήσατε νὰ μαυρίσετε μερικά ἀπὸ τὰ σχήματα τῆς ἀνωτέρω εἰκόνος εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματισθῇ μίαν γυναικία.

Σὲς χαρὲς, ἀλλὰ, ἐπαρκῶς γαλήνιος, ἀν δὲν εἰσθε ἀπαίσιμους.

Σκ. 12. Κύκλος.—Ἐνὸς μόνος: καλῶς οἰωνός. Χρήματα. Πολλοὶ διεσκορπισμέ- νοι: θὰ κερδίσετε μεγάλα ποσά.

Ἐάν εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς ὀριζοντίας διαμέτρου, εἶναι σημεῖον σημαντικοῦ

Αἱ λυσεῖς

Ἡ κληρονομία

Τὰ οὐσ μερικὰ ἦταν 24 καὶ 76, γιὰτὶ ἀν τὸ 8 (1/3 τοῦ 24) ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὸ 19 (1/4 τοῦ 76), μένουν 11.

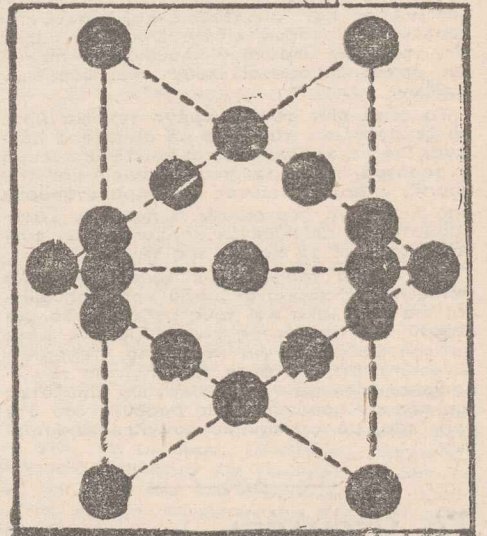
Σκάκι

(Λύσεις προβλήματος 1ου)
Ἡ πρώτη κίνησις εἶναι τῆς βασιλίσ- σης. Δηλαδὴ βασιλίσσα ἀπὸ 4 ἵππους βα- σίλισσης εἰς 5 πύργον βασιλίσσης.

Γρίφοι

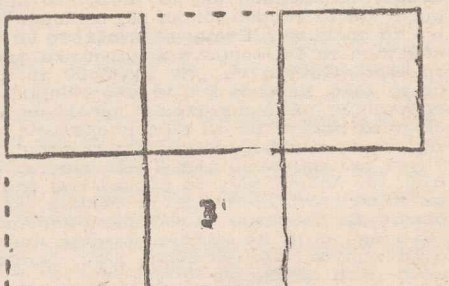
1. Πατρίς προστάζει ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τας.
2. Ἡ ἀνωτέρω λουτροπόλις εἶναι ἡ Ὑ- πάτη.
3. Τὸ μεγαλύτερον στέμμα φοροῦσε ὁ Λουδοβίκος ὁ Μ' εἰς τὸν 1815.
4. Ἡ εὐχαριστήσιμη πόλις ποῦ μᾶς τὸ λέγει εἶναι ἡ Καλαμάκι (καλὰ μᾶς).

«5 X 7» = 19

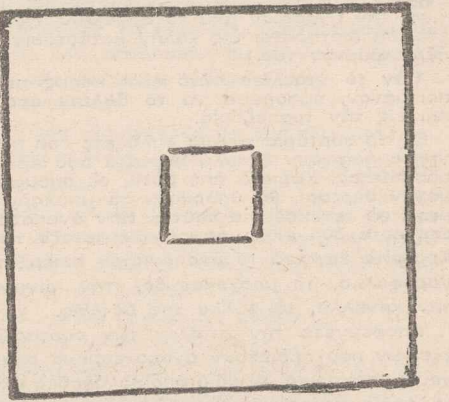

Ἰδοὺ πῶς ἔπρεπε νὰ τοποθετήσετε τὰ 19 πενητάλεπτα, διὰ νὰ ἀποδείξετε πράγματι ὅτι: «5 X 7 = 35»!

Τὰ σπέρτα

(3ον Πρόβλημα)

(4ον Πρόβλημα)

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ὀπευθύνων συμφάνως τῷ Νόμῳ
Υπεύθυνος συντάκτης:
ΝΙΚ. Α. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ
Σπουδῶν Τριτοῦ 34
Διευθυντὴς τυπογραφείου:
ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΑΣ
Πρώτου 53 — Καλλιθέα

Εἰς τὸ προσεχές: Ἡ συνέχεια

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΜΙΑΣ ΑΓΓΙΣΤΟΥ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΟΝ Ν. ΠΟΛΟΝ;

Αἱ δραματικαὶ προσπάθειαι τῶν ἐξερευνητῶν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μεγάλων Δυνάμεων

Πέρα, ἐκεῖ στὸν Ἀνταρκτικὸ ὠκεανόν, ὑπάρχει μίαν τεραστίαν ἡπειρὸς—ἡ ἑκτὴ ἡπειρὸς, ἡ Ἀνταρκτικὴ—μεγάλη ὡς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Αὐστραλίαν μαζί. Εἰς ποῖον ἀντικεῖ καὶ εἰς ποῖον θὰ ἀνήκῃ ἡ ἀπέραντη αὕτη γῆ; Σήμερον ἀκόμη—ἐκ- τὸς ἀπὸ μικρὰς περιοχῆς καὶ ἐξωτερικὰ σημεῖα δὲν ἀνήκει πραγματικῶς εἰς κα- νένα. Δὲν ἔχουν ἐγκατασταθῇ ἄποικοι καὶ ἡ περὶ τὸν Νότιον Πόλον μεγάλη ἐκ- τασὶς παραμένει ἔρημος καὶ ἀκατοίκητος κάτω ἀπὸ τοὺς αἰώνιους τῆς πάγου. Δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν ὅσον μίαν ἡμέραν νὰ ἐνερθεῖν ἀπαιτήσεις τῆς μῆς ἢ τῆς ἀλ- λης Δυνάμεως, ἰδίως ὅταν ἀνακαλυφθῶν πλοῦτις εἰς τὰ σπλάχνα τῆς γῆς αὐτῆς, ἀνθρακωρυχεῖα ἢ πλούσια κοιτάσματα ἄλλων μετάλλων. Ἡδὴ ἡ ἀνθρωπότης προμηθεύεται ἀπὸ πολλὰν ἐτῶν—ἀπὸ αἰῶνος περίπου—πλούσια καὶ θάνατα προϊόντα ἀπὸ τῆς ἀνταρκτικῆς θάλασσης καὶ ἀκτέας. Οἱ φάλαινες, οἱ φῶκες καὶ ἄλλα ζῶα τῶν περιοχῶν ἐκείνων, δίδουν κέρδη ἐκατομμυρίων εἰς τὰς εἰσιρήσεις καὶ τοὺς ἰδιώτας ποῦ ἐκμεταλλεύονται τὰ προϊόντα αὐτὰ ποῦ εἶναι μίαν πολὺτιμην προσθήκην στὴν ἀνάγκην τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐνδοκωρία δὲν ἔχει ὅμως ἐρευνῆθῃ ἀκόμη—ὡς ἐννεύει καὶ γίνεται εἰς τὰς δια- φερὺς γήινους καὶ περιοχὰς τοῦ Βόρει- οῦ Πόλου, ὅπως ἐγράψαμε ἀναλυτικῶς εἰς τὸ σκετικὸν μᾶς ἄρθρον εἰς τὸ τεῦ- χος τοῦ «Ἔργου» τῆς 22ας παρελθόντος Μαΐου—ἀν καὶ εἰς τὸν ὅσον Νάνσον ἀνε- καλύφθησαν γαϊάνθρακες, πράγμα ποῦ ἀποδεικνύει ὅτι πρὸ ἐκατομμυρίων ἐτῶν ἴσως ἡ γῆ ἦταν σκεπασμένη καὶ ἐκεῖ με δάση ἀπὸ πεῦκα καὶ φοινικόδενδρα. Θὰ ἐρευνῆθῃ ὅμως ἀναμφιβόλως οὐν τῶ χρόνῳ καὶ τότε θὰ πρέπει ἡ ἀνθρωπότης νὰ βρῇ ἕναν δίκαιον τρόπον διανομῆς καὶ τῶν γαιῶν καὶ τῶν θαλασσῶν ποῦ ση- μερον εἶναι ἐλευθεραὶ εἰς τὰ πλοῖα, τοὺς κυνηγούς καὶ ἀλιεῖς πάσης ἐθνικότητος.

Τὸ ἱστοφόρον «Γούλιος Βέρν» τῆς ἀπ

Ἀνταρκτικῆς ἡπειροῦ ἡτο ὁ Νορθγὼς Κάροστεν Μπόρογκρεβιχ, ὁ ὁποῖος ἐ- φθάσεν ὡς ἐκεῖ μὲ 5 συντρόφους τὸ 1895. Τὸ 1911 δὲ Ὁσάλν «Μουρνδον»—Νορθγὼς καὶ αὐτὸς—ὕψινοι τὴν ση- μαία τῆς χώρας τοῦ πᾶν ἀπὸ τὸν Νό- τιον Πόλον καὶ ἐκτότε τὸ 3000 μέτρων ὕψην ὁροπέδιον, ὅπου εὐρίσκειται ὁ Νότιος Πόλος φέρει τὸ ὄνομα «Γῆ τοῦ Βασιλέως Χάκωνος τοῦ ἐξοδίου». Τὸ 1901—1903 μίαν γερμανικὴν ἀποστολὴν εἶ- κεν ἐπίσης ἀνακαλύψαι γῆν, τὴν ὁποῖαν εἶχεν ὀνομάσει «Γῆν τοῦ Αὐτοκράτορος Γουλιέλμου τοῦ Β'» καὶ εἶχε κάνει πολ- λήτας ἐπιστημονικὰς παρατηρήσεις. Τὸ 1907—09 ἐφθάσε ἐκεῖ καὶ παρεμνε ἡ

κατασκευὴν ὑποστῆγαν ὠλοῦ, τὰ ἀε- ροπλάνα τοῦ Μπὺρντ ἐφυλάχθησαν κα- τὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος ἐναντίον τῶν φοβερῶν καταιγίδων καὶ τῶν χιονο- θυελλῶν τοῦ Πόλου εἰς μεγάλους λάκ- κους, τοὺς ὁποῖους οἱ ἐξερευνηταὶ ἐ- σκαψαν μέσα στὸ κίον. Τὴν ἀνοιξὴ ἐγι- νε μετὰ προσοχῆς ἡ ἐσκαφὴ, οἱ πτέρυγες τῶν ἀεροπλάνων ἐπιδορυβήθησαν ἀπὸ τὴς μικροβλάδας ποῦ τοὺς εἶχε προε- νῆσει τὸ κίον καὶ οἱ ἀεροπόροι τῆς ἀ- ποστολῆς ἀνεκάλυψαν ἀπὸ τὸν ἀέρα σφαι- ρεῖαν ἀγνώστην λεπτομερείαν τῆς νέας ἡπείρου καὶ τῶν ἀκτῶν τῆς. Ἐννοεῖται ὅτι οὐ μόνον τὰ μηχανήματα, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀνθρώποι καὶ τὰ ζῶα πρέπει νὰ εὐρί- σκωνται πολὺ καλὰ προφυλαγμέ- νοι, σὲ κλειστὸν χωρὸν καὶ ὅταν τὴν διάρκειαν τοῦ μεγάλου πολέμου χει- μῶνος. Ἐξὼ ἡ γῆ γιὰ τὸν ἀνθρώπου καὶ τὰ ζῶα τῶν ἄλλων χωρῶν εἶναι ἀπο- λῶτως ἀδύνατον. Ἡ θερμότης πέφτει κατὰ τὴν 60 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μῦθον καὶ ἐπὶ μῆνες οἱ μόνον κυρίαρχοι τῶν μεγα- λῶν ἐκείνων λευκῶν ἐρήμων εἶναι οἱ πά- γος καὶ οἱ ἱσχυροτατοὶ ἀνέμοι. Παρ' ὅ- λα αὐτὰ ὅμως ἡ Ἀνταρκτικὴ ἡπειρὸς μετὰ τῆς θάλασσος τῆς εἶναι ἡ πατρίς πολυ- ἀριθμῶν γνωστῶν καὶ ἀγνώστων ζώων. Τὸ περιεργὸν εἶναι ὅτι δὲν υπάρχουν ἐ- κεί λευκὲς ἀρκτοῦδες καὶ ἐννεύει σκέψης νὰ μεταφερθῶν μερικὰς ἀπὸ τὸν Βόρει- ον Πόλον, ἐνῶ ἀπὸ τὸν Νότιον μεταφέρε- θησαν ἡδὴ εἰς τὸν Βόρειον περικὰ ζεύ- γη πιγκουίνων ποῦ δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ.

Καὶ εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ Νότιου Πόλου, τὰ ζῶα—οἱ θαυμαστοὶ σκύλλοι τῆς Σιβηρίας—ἐστάθησαν πολὺτιμοι σύμ- μαχοι καὶ βοηθοὶ τοῦ ἀνθρώπου. Χάριν εἰς αὐτοὺς κατήρτησαν οἱ Ἀμουνδσεν νὰ φθάσιν πρὸ τοῦ Σκότ εἰς τὸν Πόλον τὸ 1912.

Ἡ ἐξερεύνησις δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ—ὅπως ἀναφέραμε ἡδὴ—μόνο κατὰ τοὺς μῆνες τοῦ θέρους—ἀπὸ τέλος Ὀκ-τωβρίου μέχρι ἀρχῆς Μαρτίου—ἀλλὰ καὶ τότε οἱ κίνδυνοι εἶναι φοβεροὶ καὶ συνεχεῖς. Χιλιάδες χιλιόμετρα ἔχει νὰ διανύσῃ ὁ ἐξερευνητὴς πᾶν στὸν ἀνά- μαλο πάγο, πολλὰς φορὰς ν' ἀνέβῃ ὀρη- χιλιάδων μέτρων καὶ ἀν ἡ ὀργάνωσις δὲν εἶναι καλὴ, δύσκολα ζεφεύγουν οἱ ἀν- θρώποι τὸν θάνατον.

Αὐτὸ συνέβη εἰς τὸν Σκότ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε σκύλλους καὶ ἐδραζέτο ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων μόνον δυνάμειν. Στὴν ἐπι- στροφή ἀπὸ τὸν Πόλο—ὅπου εἶχε βρῇ ἓ- να γράμμα τοῦ Ἀμουνδσεν πρὸς αὐτόν—στὴν κατακίνησιν, τοὺς ἐλείπειν αἱ δυνάμεις καὶ ἡ βοηθητικὴ ἀποστολὴ τοὺς πρὸς ὅλους νεκρούς.

Εἶθε τὰ ὅσατα τοῦ Νότιου Πόλου νὰ περιορισθῶν μόνον εἰς αὐτοὺς. Ὁ Βό- ρειος Πόλος ἔχει ἐκατοντάδες ὁλόκλη- ρες ἀνθρώπων εἰς τὰ παθητικὰ ταῦτα. Αὐτοὶ δὲν ἠμποροῦν τῆς μετεπειτὰ ἀπο- στροφῆς ποῦ ἀναφέραμε πρὸ τῶν καὶ τῶν «Ἀλβανέων» Ἐλσλῶν τὸ 1936, ποῦ εἶναι ἡ τελευταία πρὸς ἐννεύει καὶ ποῦ παρ' ὅμοιο θὰ ἐκστῇ τὴν γῆν τῶν ἐ- ξερευνητῶν.

—Γκονγκουλουμινιά—μινιά—τιν- τινι... ἡ σούβρα κανε... νταντανι... ἡ σούβρα κανε... νταντανι... ἡ σούβρα κανε... νταντανι...

—Μὰ τί τὴν ὁρῶ ἐστὶν ἐφαρμικὴ; ρωτᾷ με τὸ πᾶν ἄθω ὄφρος.

—Ὁ δὲ τὸ πᾶν ὄφρος, ἀπαντᾷ ἡ μα- μά μετὰ πικρὸν ὄφρος.

Οἱ ἄλλες κυρίες διακατέχονται. Θὰ σκεπτικῶνται ὀριζόμενα πρὸς ἐυθίστη- καὶ κερτρίσιν στὰ ἀνταρτικὰ του με- κρὰ πινελῶν. Τέλος τὸ παιδί, καθὼς σὺδὰς, καὶ ὅμως διαισθάνεται ἐν ἑα- σὶ ἀπὸ τοῦ μάρτυρος τῆς σκηνῆς δὲν εἶ- χε τὴν κακὴ ἐμπνευσίαν νὰ σὰς βεῖχῃ μετὰ τὸ δακτύλῳ καὶ νὰ ρωτήσῃ.

—Πᾶς εἶναι ὁ κύριος ἐκεῖ δὲ, ἀνέ- λωθ—μωρὸ.

Καὶ τὸ παιδί ποῦ σὰς ἀναγγέλλει ἀρχίζει νὰ οὐράζει αὐτὴν τὴν φορὰ δυ- νατότερον.

Τότε οἱ αὐτὲς τῆς περιτάσσει κάποια γρηῃ κυρία παρατρεῖ πάντα ἀποφθε- γματικῶς.

—Εἶναι περίεργον ποῦ τὰ παιδιὰ ἀντι- παθεῖν ὀριζόμενους ἀνθρώπους.

—Ἐχουν ἓνα ἰδιόμοτον ἠθικτικόν, πα- ρατρεῖ μὴ ἄλλῃ ἐπιτέκνται.

Ἐχουν ποῦ κακὰ προσβεῖται μίαν τρίτην.

Κι' ἐλὼν ἀρχίζον τότε νὰ σὰς ῥίχνουν ἐρευνήτικες ματιές, γιὰτὶ τοὺς φαίνε- σθε σὺν ἑαυτοῖς ὑποπτοὶ κύριοι, τὸ ὁ- ποῖον εἶναι ἀρκετὰ ἐπιβαρυνόμενον τὸ πο- νικὸν μητρώον.

Μία εἰκόνα γεμάτη λάθῃ

Ἡ εἰκόνα αὕτη ποῦ δημοσιεύσαμε εἶναι γεμάτη ἀπὸ λάθῃ. Ἀπὸ ἀφηρημάδα τοῦ ὁ σκιτογράφος ἔκανε ἓνα σωρὸ σφαλμάτων, ἐνῶ ἐσχεδίασε τὴν εἰκόνα. Θὰ ἦταν πολὺ διασκεδαστικὸν ἀν προσπαθοῦσατε νὰ ἐρῇτε ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερον.

ΚΑΦΕΜΑΝΤΕΙΑ

3ον

Σκ. 9. Πολλοὶ λοφίσκοι.—Ἀποφύγετε τὴν συναναστροφὴν ἀνθρώπων ἐπικιν-

Σκ. 9.

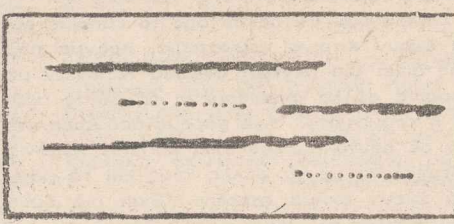
δύνων, οἱ ὁποῖοι δὲν περιμένουν παρὰ τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ σὰς φέ- ρουν εἰς πολὺ κακὴν θέαν.

Σκ. 10. Προσώπων, ἀνθρώπων, με ἀ- κρα πρὸς τὰ κάτω.—Πρόσωπον ἐλαφροῦ χαρακτήρος, μετὰ τὸ ὁποῖον εἰσθε συνδε- μένους, τὸ ὁποῖον ἔμφανισεν νὰ σὰς κά- μιν περισσοτέρων κακῶν παρὰ καλῶν.

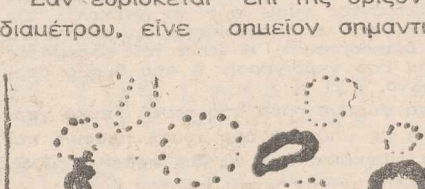
Σκ. 10.

Σκ. 11. Εὐθεῖα γραμμὴ ἀρκετὰ μα-

Σκ. 11.

κρά.—Περίοδος πικρίας, χωρὶς μεγά-

Σκ. 12

κέρδους. Πρέπει τὸ στρουγγύλον νὰ εἶναι καλῶς κλειστόν καὶ νὰ μὴ παρου- σιάζῃ ἀνοιγμα ὅπως τὸ στεφάνιν. Σημειώσατε καλῶς.—Ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ συμμολευσθῇ τὸ καταστάλαγμα τοῦ καφέ ἐπὶ τοῦ ζιγμάματος τούτου καὶ μόνον.

Εἰς τὸ προσεχές: Ἡ συνέχεια

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ

ΤΟΥ Κ. ΣΠ. Γ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ

«Αν το επάγγελμά του δημοσιογράφου είναι σκληρό, του αστυνομικού ρεπόρτερ είναι ακόμη σκληρότερο και πιο επίπονο. Έχει ζήλο, κόπο, θυσίες και για μόνη ανταμοιβή του δίνει ο χρόνος, την ώρα, την επιτυχία. Άλλα πολλές φορές δεν έχει ούτε κι αυτή γιατί ύστερα από τρεχάματα ολοκληρώνει, από κινδύνους, σκηνές, που διατρέχει κανείς φανερά για τη συντακτική είδηση καταλαβαίνει ότι θνήσκει γελοιομένος, ότι δεν υπάρχει τίποτε εις το βάθος της ιστορίας που έφτασε να δει ή και αν υπάρχει κάτι αυτό δεν αξίζει τόσες θυσίες, γιατί δεν ήταν παρά ένα είδηση, αόριστο, που θα γραφόταν με δυο γραμμές.

Θα πέρασαν από τότε καμιά δεκαριά χρόνια. Ήταν καλοκαίρι και... πράγμα παραδόξο για την εποχή... οι αστυνομικοί ρεπόρτερ είχαν κεσάσει. Κάτω γενική. Το αστυνομικό δελτίο ήταν επί μερικές πολλές εξαιρετικά στυκό και δεν αντέγραφε παρά καμιά μικρογραφία ή κανένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα ή την ανεύρεση εκθέτων που δεν αξίζει καν τον κόπο να γραφούν στην εφημερίδα ούτε καν στο λίγα λόγια.

Οι αστυνομικοί ρεπόρτερ έμειναν εξαιρετικά νευρικοί, έδειχναν την εποχή, γιατί σαν να μη μας έφτανε το αναγκαστικό αυτό καθήκον από την έλλειψη ειδήσεων είχαμε και τις ειρωνείες και τα περνώματα των άλλων συνδέσμων, των ρεπόρτερ των Ύπουργείων.

—Τι νέα για το φόντο του Περιστερίου; ρωτούσε ο Ένας.

—Θα γράψετε πολλά για την αυτοκτονία του Νεκροταφείου;

—Ε, τα μάθαμε, προσέθετε τρίτος. Ποιος τή χάρι σας. Πολύ σίτες όδες σας με το δράμα στο Κολωνάκι. Αυτογραφίες βρήκατε; Ήταν ωστόσο η σκοτεινή.

Δεν είχε σκοτεινή όμως ούτε μύνη ούτε είχε γίνει καμιά αυτοκτονία ή δράμα ούτε και άσχημο και η μόνη μας άσχημα ήταν να φροντίσουμε να εξακριβώσουμε ότι οι δελτία ειδήσεως που μας έσπερναν οι φίλοι μας ήταν φάρσες που μας έσπερναν οι ίδιοι για να μας κάνουν να τρέχουμε άσχημα και νευρικούς ακόμη περισσότερο. Άλλοι παλιν συνάδελφοι εύρισκαν άλλο τρόπο περιγράφοντας και μας έβλεπαν από το πρωί ως το βράδυ ότι δεν υπήρχαν ειδήσεις, άλλ, ότι υπήρχαν και μας τις έδειχναν ή αστυνομία.

—Δεν μπορεί να μη γίνεται τίποτε. Σας τα κρύβουν, δεν σας τα λένε. Τους παρακαλεί ο Ένας ή ο άλλος ενδιαφερόμενος και δεν αγοράζουν λέει από το στόμα τους. Είπε δυνατά τον σκεπάζει. Άδεια και μάλιστα καλοκαίρι να έχει δυο μήνες να γίνει αυτοκτονία ή φόνος.

Παρά τις διαμαρτυρίες μας ότι η αστυνομία δεν μπορούσε να κρίνει τίποτα και ότι και αν έβρισκε κάτι δεν μπορούσε αυτό να μείνει μυστικό περισσότερο από μια μέρα, διότι θα το μάθαιναν την επομένη από άλλη πηγή, ο αρχινοτάκιος μου, σε μια έφη.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ 1) 'Η δάσις του σεσάμ, ΚΑΘΕΤΩΣ 2) Καταστροφεία πόλις της ηδονής.

ΜΗΝΥΤΩΣ

ΛΥΣΙΣ

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

ΟΜΠΕΙ

Ι'Α

μερική που εργαζόμενα τότε υποστήριζε πάντα με φανατισμό πως πολλά συντακτικά εγκλήματα και δράματα συνέβαιναν εις την Ήθνη αλλά δεν έβρισκαν ποτέ εις την εφημερίδα, γιατί η αστυνομία έφροντιζε με κάθε τρόπο να μη τα μάθουν οι αστυνομικοί ρεπόρτερ.

Και ένα απόγευμα —ακριβώς το απόγευμα που άρχισε η ιστορία αυτή— ο αρχινοτάκιος μου με φώναξε στο γραφείο του, έκλεισε την πόρτα για να μη μας ένοχληση κανείς και λαμβάνων ύψος μουσική, μου είπε:

—Τι σου λέω κάθε μέρα; Ότι ως αστυνομικός συντάκτης εκπροσώπησες. Ότι δεν μπορείς να δώσετε ούτε μια είδηση της προκοπής, ούτε καν ένα σκάνδαλο που να διασπείρει φέλα στην εφημερίδα. Και γιατί άλλα σας τα κρυβεί η αστυνομία και άλλα δεν τα μαθαίνει ούτε η ίδια.

—Συνέθετε τίποτε; Την έρωσάρα.

—Και θέματα συνέθετε. Άλλα δεν θα το μαθαίναμε ούτε από την αστυνομία ούτε από σένα. Από σένα περιμέναμε μόνο να μας το εξακριβώσετε και για το γράψετε με όλες τις λεπτομέρειες. Μία σελίδα τουλάχιστον. Και πρόσθετε να μη σου ξεφύγει ούτε λέξη, και το πάρουν κάποιος οι άλλες εφημερίδες.

—Μα τι είναι τέλος πάντων; ρώτησε με άγνια.

—Ενα δράμα οικογενειακό στο Κολωνάκι. Στην πιο αριστοκρατική συνοικία των Αθηνών. Ένας αδελφός στην ταράτσα του σπιτιού του έπιανε την αδελφή του με κάποιον έραστη, την επιπορόδωσε και την έτραυματίσε. Λένε μάλιστα ότι έτραυματίσε και τον έραστη.

—Πότε έγινε, σήμερα; Άπο την αστυνομία έρχομαι. Δεν έχουν ιδέα.

—Είπε πέντε... έξι ημέρες.

—Αυτών, θα το μάθαινα. Θα γίνονταν μεγάλο σούσουρο και να πήδαν να το κρύβουν.

—Η αστυνομία δεν το ξέρει. Και αν κατά τυχόν το έμαθε ένας αστυνομικός κανείς πώς δεν ξέρει τίποτε. Κατάλαβε το. Δράστης είναι ο γιος του υπουργού των ΄Εσωτερικών. Πως θέλεις να πάρη η αστυνομία στου υπουργού τις το σπύρι.

Βοήθα αν έπεφτε εκείνη τη στιγμή μέσα στο γραφείο, δεν θα μου έκανε τέτοια εντύπωση. Πράγματι αν είχε συμβεί ένα τέτοιο πράγμα άσφαλώς η τότε αστυνομία θα έκανε τα στραβά μάτια, δεν θα είχε επέμεινε όλος διάλογος και θα μετρήκετο κάθε μέσον να επιποδισί τους αστυνομικούς ρεπόρτερ να μάθουν την είδηση.

—Τι αυτό προσοχή, μου είπεν ο αρχινοτάκιος μου, δίνοντας μου τις τελευταίες πληροφορίες. Θα πήγε μέσα στο σπίτι του υπουργού μυστικά θα μάθαινε χωρίς να μαθεύη ότι έμαθε, θα αναστατώσει το σπύριαν, θα μου όρθε φωτογραφίες, το αδελφού και της τραυματισμένης, θα γίνιεν εν ανάγκη νοσοκόμας, θα τις πάρει συνέντευξη, θα ρωτά.

—Εκκρίστικας να σάς πω ό,τι ξέρω, μου άπνιπσε. Δεν ξέρω όμως και πολλά πράγματα. Είμαι μία δούδα ο' αυτό το σπίτι και δεν έχω πιάσει ακόμη σκέψεις με τις υπηρεσίες του κ. υπουργού. Ξέρω μόνον ότι έδω και πέντε μέρες εις την ταράτσα ακούσθηκε ένας πυροβολισμός. ΄Υστερα φωνές και κλάματα και ούτος και ούτος. Έγινε θόρυβος και ζητούσε γιατρό. Ήταν σε κάποιο σπίτι που ΄Ευαγγελισμού και άκουσα ότι την κόρη του υπουργού την είχε κτυπήσει με πιστόλι ο αδελφός της.

—Άλλον κανέναν έτραυματίσε;

—Δεν ξέρω. Ούτε λένε τίποτα γι' αυτό. Έχουν μάλιστα περιορίσει τις υπηρεσίες για να μη μάθουμε τίποτε.

Θριαμβός λοιπόν. ΄Ετριβα τα χέρια μου. Για να λή η υπέρβια του καμπεριού αυτού τα πράγματα, πιο γεγονός ότι ο γιος του υπουργού είχε τραυματίσει την αδελφή του. Δράμα λοιπόν για τον Ευαγγελισμό μάλιστα φάρσες τίποτε περισσότερο από τους γιατρούς και τους νοσοκόμους.

Ή απόλυτος άρνησις των γιατρών που έπρόβαλλαν το επαγγελματικό τους μυστικό και τα μυστικά των νοσοκόμων (που τους είχαν απαγορεύσει να μιλήσουν γι' αυτό που συνέβη) με διαδόθηκε άσχημα περισσότερο. Έπρεπε να μάθω όσο το δυνατόν περισσότερες λεπτομέρειες του δράματος και ξαναγύρισα πίσω εις το Κολωνάκι. ΄Επληρα σάρανα όλα τα γειτονικά σπύρια, έρωτσα κυράδες και υπηρέτριες άλλ, όλες αυτές δεν είχαν ακούσει τίποτα και το άπαντον των πληροφοριών μου ήταν τα όσα μου είπε η δούλα του καμπεριού.

Είχε βραδυάσει πια και σκεπτόμουν να τα παίξω όλα για όλα και να πάω στο ίδιο το σπίτι του υπουργού για να ρωτήσω λεπτομέρειες με κίνδυνο ακόμα να φάω ζύλο, όταν είδα ότι ακριβώς άπέναντι υπήρχε ένα κουρείο. ΄Εφροντας τη μανία των κουρέων να μαθαίνουν όλα τα νέα της γειτονιάς και να τα λένε εις τους πελάτες τους, έστω και αν αυτοί δεν έχουν καμιά διάθεσι να τους ακούσουν —αδελφεία που την έχουν από την αρχαιότητα— έμπηκα εις το κουρείο.

—Μαλίκ, ξύρισμα, λούσιμο και μασάζ, είπα. Θα έζητούσα δε άσφαλώς και μακιγιάζ αν υπήρχε μακιγιάριστας και περμάναν αν ήτο τότε γνωστή, φθάνει να καθόμουν περισσότερη ώρα εκεί και να άκουγα τη φλυαρία του.

Είχε κουρέας μ' έρωτσε από πού είμαι, πού κάθομαι, τι δουλειά κάνω —πράγμα που δεν του είπα φυσικά— τη γνώμη μου για την πολιτική κατάσταση και για τις νέες εκλογές, έμειλες για τις φήμες περί κινήσεων και

ΔΙΟΛΟΓΟΝ

Ή μόνη έπιστημονική πούδρα διά την περιποίηση των ποδιών.

Ή Πούδρα ΔΙΟΛΟΝ αφαιρεί την δυσάρεστον όσμήν του ιδρώτος, παρεμποδίζει την υπερβολικήν εφίδρωσιν, έξυπηρετεί όλους τους ανθρώπους των σπόρτ και είναι άπαράμιλλος διά το πουδράρισμα των βρεφών και άπαραίτητος διά την περιποίησιν αυτών.

Πωλείται εις τα φαρμακεία και τα μπουπωλεία.

ΜΗΝΥΤΩΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Μικραί συμβουλαί

Ξέρετε άσφαλώς ότι το άλάτι του τραπέζιου ύγραίνεται και σθωλίζει, όταν ο καιρός είναι ύγρος. Για να το άποφυγείτε αυτό, προσθέτετε σε κάθε όκα άλάτι 12-15 σταγόνες καθαρές γλυκερίνης και άνακατέυετε κατόπιν καλά με ένα ξύλινον κουτάλι.

—Προχθές είχαμε φασαρίες και στο σπίτι του ύπουργού... Έδω άπέναντι κάθεται, ξέρετε...

—Έκρεμούμενα από τα χείλη του.

—Τι φασαρίες; έρωτσα.

—Να ο γιος του έτραυματίσε την κόρη του.

—Πως δεν το γράψανε οι εφημερίδες; Πως την έτραυματίσε; Γιατί;

—Έκανε σκοποβολή στην ταράτσα και του ξεφύγε η σφαίρα. Την πήρε ζυστά στο δάκτυλο. Δεν ήταν τίποτε. Έπιλεφώνισαν άμέσως στον ΄Ευαγγελισμό και πήδαν και το βέσπε. Δεν ήταν άλλωστε τίποτα. Σφαίρα πιστολίου φλωμπερ. Παιχνιδιού δηλαδή...

—Επείδησα από τη θέα μου και μη δίνοντας προσοχή εις διαμαρτυρίες του κουρέα, ο οποίος έφώναζε ότι μου είχε κόψει λίγο το μάγουλο, τον έρωτσα.

—Καλά... Και πσών χρόνων είναι ο γιος του ύπουργού για να κάνει σκοποβολή με φλωμπερ.

—Δέκα... Ένδεκα... Ο μικρός του γιους... Δεν είναι ο μεγάλος.

—Και αυτό που έτραυματίσθηκε;

—Αι είναι το μικρό του το κορίτσάκι. Ο κτή χρονών άγγελουδι. Και είναι τόσο έξυπνο. Προχθές ξέρετε...

—Άλλα δεν ήθελα να ξέρω πια τίποτε. Έπέταξα τα λεπτά εις τον κουρέα κι' έφυγα ζυρισμένος κι' αδιόριστος... Είχα φουστύλι όμως. Έκει που περιμένα το συντακτικό δράμα, γύρισα κατευθυνόμενος στο γραφείο, έγραφα δυο σειρές, μία είδηση για τον ΄τραυματισμό έξι έμελειας, επέταξα το χειρόγραφο στον αρχινοτάκι, ξαναβάρη το καπέλο μου και έφυγα. Είχα ανάγκη να ξεσκάσω ύστερα από τους κόπους μου για να μάθω ένα δράμα που δεν έγινε και από το πούστη μου.

Σ. Γ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

Πως πλύνονται τα ύφασματα

Ή μαρκιζέτ χρειάζεται πολύ προσεκτικό πλύσιμο. Το ύφασμα αυτό γίνεται κρουστό και στερεό με την χρήση άρκετου ποσού σάπουνος. Αυτό βγαίνει έξ ολοκλήρου στην πλυνί και όλιγώτερον βγαίνει στο καθαριστήριο. Όσο προσέχετε να μη λερώνεται πολύ το έκ μαρκιζέτ φόρεμα σας, δίδετε το στο καθαριστήριο προτού χρειασθεί πολύ ρευστόν διά να επανέλθι εις καλήν κατάσταση.

Αν πρέπει να πλύνετε την μαρκιζέτ στο σπίτι, πρώτα διαλύετε λίγη τζελατίνη σε νερό και βεβαιώθηκε πως δεν αφήσεται κομμάτια μη διαλελυμένα στο νερό. Αφού το πλύνετε ο' αυτό το μίγμα με μέσο, τινάξτε καλά το φόρεμα διά να φύγη το περισσευόμενο νερό και σιδερώσέτε το σκεδόν, άλλ' όκι έντελώς στεγνό, από την άνάποδη επάνω από ύγρο τουλάσιον.

Άλλο νέον ύφασμα είναι το λεγόμενον κόκκο. Αυτό πλύνεται ύραιο και στο σπίτι και στο καθαριστήριο. Πλύνετε το με χλωρό ή κρύο νερό. Προσθέστε μικράν δόσιν σόδας διά να μαλακώρη το νερό αν χρειάζεται.

Τέσσερις άνδρες κ' ένα πιστόλι

.. (Συνέχεια έκ της 10ης σελίδος)

...αυτή ήταν η μοίρα σου, είπε στον μικρόν άνθρωπον.

—Αν και είναι τρέλλα, δεν μπορώ παρά να ύπακούσω, εδλήσωσιν ο μουσικός. Εύτυχας όμως όλα αυτά είναι περπιά, διότι αν αντί ν' άσχοληθίμην μ' αυτή την κουταμάρα, έκυτάρζατε γύρω σας, θα είχατε άντιληφθεί από άρκετον καιρόν το καράβι που έρχεται κατ' επάνω μας!

—Όλοι πετάχτηκαν άπάνω σαν τρελλοί. Αφού έζητσαν όμως καλά τον όριζοντα έπεισθηκαν και οι τρεις ότι δεν είχε φανή κανένα πλοίο. Η θάλασσα ήταν άπέραντη και άδεια σαν πρώτα.

Εν τω μεταξύ όμως ο μουσικός είχε σκυθεί άστραπιαώς και είχε άρπάξει το πιστόλι.

—Ψηλά τα χέρια, κύριοι, είπε τότε. Είμαι τόσο μικρός και άδύνατος που λίγα θα τρώγατε από μένα. Και γιατί να σκοτώσωμε τον καυμένο τον έκατομμυριοχό. Ας άφήσωμε πράγματι τον Θεόν — ή την τύχην — να υποδείξη ποίος από μάς πρέπει να έκλειψη πρώτος. Τώρα έχω το πιστόλι εγώ και διευθύνω εγώ.

Και στρεφόμενος με έλαφράν ειρωνείαν προς τον έπιστημονα:

—Με συγχωρείτε, κύριε καθηγητά.

Όταν μετά δυο μέρες ένα βαπόρι περιουλέζε πράγματι τους τέσσερις ναυαγούς — είχαν όλοι άνθεξει άν και πσάν τελείως έξηντηλημένοι και ένόμιζαν ότι είχαν φθάσει η τελευταία τους στιγμή, ο μόνος μετανοημένος ήταν ο θερμαστής, ο οποίος όλιγώτερον εύλόγιστος και ίσως προβλεπτικός από τον μουσικόν, δεν είχε δεχθεί την πρότασι του χονδρού άντιπροσώπου του κρηματος, εγώ ο μουσικός έπληγε άμέσως πρώτη θέσι, ως άξιος συνοδός του έκκατομμυριοχού.

ΧΕΡΜΑΝ ΧΟΦΕΡ

ΣΤΑΥΡΩΤΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21

1) Έργον του Εύριπίδου — Προσωρινή ή έκτακτος τοποθέσις εις ύπηρεσίαν.

2) Γειτονικών πέλαγος — Σύνδεσμος τελικός — Δύρινα σμύματα (δημ.).

3) Ξεν. λέξις που την μεταχειρίζονται διά την τελευταίαν μόδον — Γυναικείον είδος (ξεν.). — Πρόθεσις με άπόστροφον.

4) Το βέσπερον των έννοικιστών (δημ.). — Είδος μαγιάς (άνορθ.). — Ίσταται.

5) Πόλις που μνημονεύεται την πρωτοχρονιά. — Μαθήτρια φιλελισθητικού ιδρύματος.

6) ΡΤ. — Τα δυο τρίτα πρόθεσις.

7) Σύνδεσμος — Χρησιμοποιείσιν κάθε ύπεκφυγην (εις δημ. ιδίωμα). — Υποθετικός.

8) Πρόθεσις — Στεγασμένη δίσις (αίτ.) — Άνευ αυτής δεν θερίζομεν. — Αίθεσις.

9) Ύλη των εφημεριδών. — Διαμέρισμα θεάτρου. — Ρέει (άρχ.).

10) Πρόθεσις (δημ.). — Τίθεται πρό των άριθμών.

11) Άνακτασις, κυρίως επί ύγρων ή ουμώσεων (θρσο. άρχ.).

12) Νότα δυζ, μουσικός — Κατάκοποι (ξεν.) — Πρόθεσις (δημ.).

13) Άναφ. άντωνυμία — Ο Α — Άρ. θρον. (πληθ.). — Το μισό τσάι.

14) Μικρά βενεζα καλλιτέχνες με φιλελληνικά αισθήματα — Έποχή — Οικτιρμών, εύσημων.

15) Το οικογενειακόν ζεύγος. — Ξενικόν μέτρον μεγάλων έκτάσεων (πληθ.).

16) Κατάκοποι — Κατάκοποις — Με τη ρωμαϊκήν οίσησιν (δημ.). — Με το Ν σβύνει την δίψα (υποκορ. δημ.).

17) Νότα μουσική — Κρητ. άντων. (πληθ.). — Αιγυπτίος θεός του ήλιου — Δύο έσπερα φωνήεντα.

18) Άνθος — Εύρωπαϊκόν κράτος Προσωπική άντωνυμία.

19) Άνθος — Εύρωπαϊκόν κράτος Προσωπική άντωνυμία.

20) Άνθος — Εύρωπαϊκόν κράτος Προσωπική άντωνυμία.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Βυζαντινή νότα. — Ή περιεκτικότερα ύβρις. — Ύψος.

2) Γράμμα του αλφάβητου — Ίεον (δημ.). — Άρκετικός (γαλλ.). ΓΤ.

3) Χαρακτηρισμός διαστάσεως (πληθ.) — Τούρκιστος (επίρρ.) — Φροστό που στην Έλλάδα δεν ύπαρχει νιπών (γεν.).

4) Πρωτόβουσα νόμου της Έλλάδος. — Ψαλμολογία (γεν. πληθ.).

5) Το σπύριον εις κάποιο μέλος της οικογενείας. — Όμοια — Τα άπειθείας.

6) Άρθρον. — ΊΕ — Ο Αιγυπτίος θεός του ήλιου. — Δύο γράμματα από την λέξιν τόκος.

7) Άνθος άντωνυμία (απ.) — Συρομένη — Το πρώτον μέρος του ονόματος μεγάλου κοκοσιού.

8) Χαρακτηρισμός έδων που μπαίνουν επάνω στο τραπέζι.

9) Κατ' ευθείαν (επίρρ. δημ.). — Γάλλος λογογράφος. — Άλφα (καθ.).

10) Το κρηνόν όνομα μεγάλου ξενού διασημού. — Γράμμα του γαλλ. αλφάβητου. — Νότα μουσική. — Επίρρημα χρονικόν.

11) Μονωδία — Μέλλον του ρήματος άδω. — Θεός των Ρωμαίων με δυο πρόσωπα (κλητική).

12) Παραθέσις ή άρθεσις συμφωνίας Λύσις του προηγουμένου προβλήματος

Απριλιανήν

GEORGE

για μαδε μοιχο κυριο

α σωληναρια 20

Βαζα 50

Φιαλιδια (ρεσινη) 50

ΠΕΡΙΟΔ. Α. ΣΑΡΟΓΙΟΥ

Καθημερινή 5

20/9/18